

ഭാഷാപോഷിണി

ചിത്രമാസിക.

“വിദ്യാധനം സർവ്വധനാൽ പ്രധാനം”

ഹിന്ദുസമൂഹത്തിന്റെ നവീകരണത്തിനായി
ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യ സാധനം

Price
2 As.

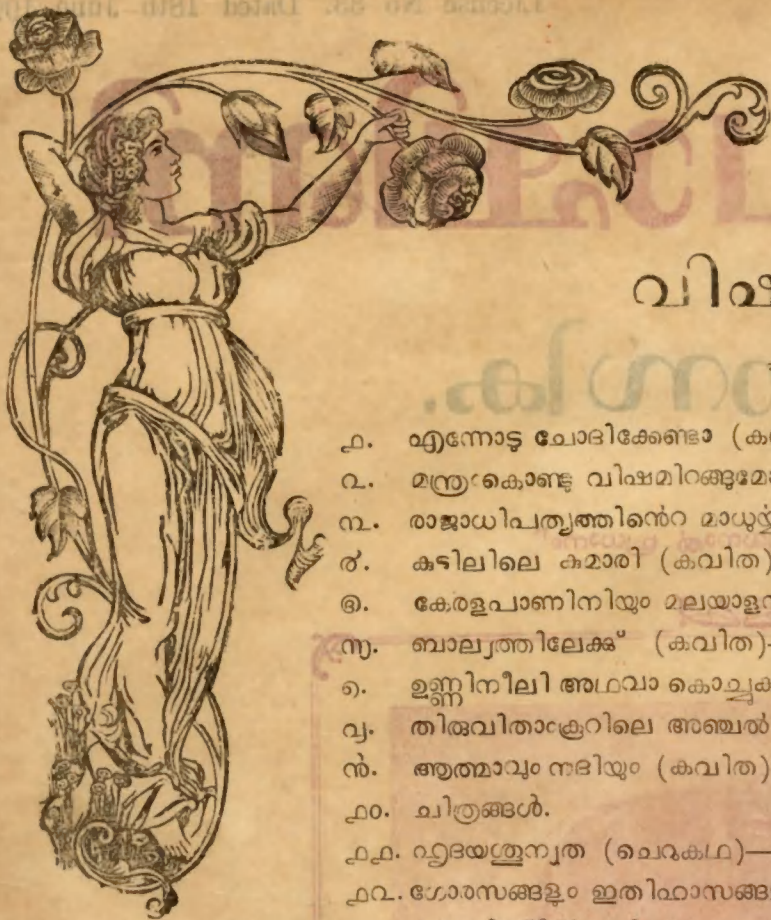
THE BHASHA POSHINI ILLUSTRATED MONTHLY.

{ വില
2 അണ.

VOL. 44.

THIRUVALLA-VRISCHIGOM 1115.

{ NO. 4.

വിഷയവിവരം.

	പേജ്.
൧. എന്നോടു ചോദിക്കേണ്ടോ (കവിത)—വെണ്ണിക്കുളം	൩
൨. മന്ത്രകൊണ്ടു വിഷമിറങ്ങുമോ?—നിലമ്പൂർ മാനവേദൻ വലിയരാജാവ്.	൪
൩. രാജാധിപത്യത്തിന്റെ മാധ്യസ്ഥം—എം. വി. നാരായണയ്യർ ബി. ഏ.	൫
൪. കടലിലെ കമാരി (കവിത)—വിദ്വാൻ എം. കെ. കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുവൈദ്യൻ.	൬
൫. കേരളപാണിനിയും മലയാളസാഹിത്യവും—വിദ്വാൻ, വി. കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി.	൭
൬. ബാല്യത്തിലേക്ക് (കവിത)—വിദ്വാൻ റി. സി യോഹന്നാൻ.	൮
൭. ഉണ്ണിനീലി അഥവാ കൊച്ചുകുറമ്പി—വിദ്വാൻ ഐ. വരഗീസ്.	൯
൮. തിരുവിതാംകൂറിലെ അഞ്ചൽ സ്നാനുകൾ—ഫിലാററലിസ്റ്റ് കെ. പത്മനാഭൻ.	൧൦
൯. ആത്മാവും നദിയും (കവിത)—എം. ആർ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ.	൧൧
൧൦. ചിത്രങ്ങൾ.	൧൨, ൧൩
൧൧. ഹൃദയശുദ്ധത (ചെറുകഥ)—പി. സി. കോരുത്ത്.	൧൪
൧൨. ഗോരസങ്ങളും ഇതിഹാസങ്ങളും—പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള.	൧൬
൧൩. എന്തിന്? (കവിത)—പെരുന്ത കെ. എൻ. നായർ.	൧൭
൧൪. കേൾപ്പോയ് മഹാവിശി (കവിത)—ഇശോര പടീപ്പുരയ്ക്കൽ.	൧൭
൧൫. അമ്മയുടെ പിണ്ഡം (ഹാസ്യലേഖനം)—വാസവൻ.	൧൮
൧൬. ആ സുന്ദരിയുടെ ഭർത്താവ് (ചെറുകഥ)—തങ്കഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.	൨൧
൧൭. ഒന്നാംസ്ഥാൻ (ഹാസ്യലേഖനം)—കയ്യൻ തൈക്കടവിൽ ബി. ഏ. ബി. എൽ.	൨൪
൧൮. ചിരി—സിദ്ധാർഷധം. (വിനോദശകലങ്ങൾ)	൨൬
൧൯. പുസ്തകാഭിപ്രായം, പരസ്യങ്ങൾ.	

അടുത്ത ലക്കത്തിൽ

റാവുസാഹിബ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകളുടെ ഒരു സാഹിത്യസംഭാവന.

കേരളത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധ ഗണികശാസ്ത്രജ്ഞനായ ബ്രഹ്മശ്രീ പുലിയൂർ പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂതിരി അവർകളുടെ ഗണികപരിഷ്ക്കാരം.

പ്രസിദ്ധനാകുവാൻ കൊതിക്കാത്ത ഒരു രസികൻ കഥാകൃത്തുണ്ട്; വക്കിൽ മി: കെ. എൻ. കേശവൻ, മാവേലിക്കര—വികാരവിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനാന്തരം ചെറുകഥ പ്രതീക്ഷിക്കുക.

“അന്ത്യസന്ദർശനം”—കുരുണരസപ്രധാനമായ വേറൊരു ചെറുകഥ—എൻ. കെ. തോമ്മസ്സ് ബി. ഏ.

ആരൊഴാണു പൂജിക്കേണ്ടത്?—ശാസ്ത്രീ മഹോപാധ്യായ കെ. എസ്സ്. നിലകണ്ഠനണ്ണി.

കുറുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണം: ഉദരരോഗത്തിന്റേ ഓറുമുലി—ഡാക്ടർ ഐക്രോയിഡ്.

പാലിന്റെ ഒഴുപ്പുനശിപ്പം—പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള.

മുതലായി ശ്രദ്ധേയങ്ങളും രസകരങ്ങളുമായ അനേക ലേഖനങ്ങളും കവിതകൾ ചിത്രങ്ങൾ മുതലായവയുമുണ്ടായിരിക്കും.

ഭാഷാപോഷിണി

ചിത്രമാസിക.

ഭാഷാഭാരതരക്ഷാമിഷൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ശേഷിയും-ഭേദംകൂടി ഉണ്ടാവിശേഷവുമെല്ലാം ഭാഷാജ്ഞാതരായിതാ
 ഏകദേശഭവേദവേദഭാഷാജ്ഞാതരായ സേവകർക്കുപോഷം ചിത്രം-“ഭാഷാപോഷിണി” ശേഷിയായി കരുണാമേധാവി വിളങ്ങിക്കൊള്ളുന്നു.

പുസ്തകം 44 }

1115 വ്യക്തികൾ.

{ ലക്കം 4.

‘എന്നോടു ചോദിക്കേണ്ട..’

(വെണ്ണിക്കുളം)

ചുടേറു വാടിപ്പോകും
 പനിനീരലരിന്റെ
 പാലുകാന്തിയെങ്ങെ-
 നന്നോടു ചോദിക്കേണ്ട.
 വന്നുചേരുകയല്ലി-
 ചെയ്തവതശ്ശോഭാപൂരം
 നിന്നലെഴുകികമായ
 സർവ്വംഗസൗന്ദര്യത്തിൽ.
 ശ്രീകരം മധുകാലം
 പോകവേ, ലോകോൽകൃഷ്ട-
 കോകിലാലാപമെങ്ങെ-
 നന്നോടു ചോദിക്കേണ്ട.
 വന്നു ചേരുകയാണു-
 വാസന്തരമ്യോൽപ്രഭാഷം
 സുന്ദരീലലാമമേ!
 നിൻഗളനാളത്തിങ്കൽ.
 കത്തിരും വിശിക്കൊണ്ടു
 വിണ്ണിൽനിന്നെരി,ഞ്ഞല്ലി-
 ലുതിരും താരമെങ്ങെ-
 നന്നോടു ചോദിക്കേണ്ട.
 ക്ഷണമത്തേജുപുഞ്ജം
 നിന്മുദാസത്തിങ്ക-
 ലണവു; മണൽത്തിട്ടിൽ
 ചിന്നിയ വൈരപോലെ.
 മനീൽനിന്നൊരുകാല-
 മോമനേ! മായും ഞാനും;
 നിന്നിലെൻ സർവ്വസ്വ-
 മീവിധം ലയിച്ചെങ്കിൽ!!

മന്ത്രംകൊണ്ടു വിഷമിറങ്ങുമോ?

വിഷവൈദ്യവും ഔഷധപ്രയോഗവും.

(നിലമ്പൂർ മാനവേദൻ വലിയരാജാവ്)

ഇപ്പോൾ കുറെ കാലമായി ആയുർവേദചികിത്സ മാഞ്ഞുമാഞ്ഞും പാശ്ചാത്യവൈദ്യശാസ്ത്രം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ട് ഏതുവൈദ്യമാണു ഇന്ത്യാക്കാർക്കു ഉത്തമമെന്നു തീരുമാനിക്കാൻ ഒരു കമ്മീഷൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കമ്മീഷന്റെ അന്വേഷണഫലമായി ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യൻ ജനതയിൽ അത്യുഷതമാനം മാത്രമേ പാശ്ചാത്യവൈദ്യചികിത്സയിലുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ എന്നും ബാക്കിയുള്ളവർ നാട്ടുചികിത്സയിലാണെന്നും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു സാധിച്ചു. അതു മുതൽക്കു ആയുർവേദചികിത്സയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കി അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധി മാർഗ്ഗങ്ങളെ ആരായുവാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയുർവേദശാസ്ത്രത്തിൽ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർക്കുള്ള വിശ്വാസവും ജ്ഞാനവും കാരണമായി ഇതു അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലാണ് ഏറ്റവും സൗകര്യമുള്ളതു്. നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ ഇതു അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചതിനുശേഷമേ ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയിൽ ഇതഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നകാര്യം നിസ്തർക്കമാണ്. കേരളത്തിൽ തന്നെ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലുമാണ് ഈ ശാസ്ത്രത്തിനു ഗവണ്മെൻറിന്റെ വലുതായ സഹായം ലഭിക്കുന്നത്. വിഷവൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന മരുന്നുകൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു വലിയ പ്രയാസം നേരിടുന്നുണ്ട്. അതിനെ പരിഹരിക്കാനായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മരുന്നുകൾ വേരോടുകൂടി നട്ടുവളർത്തുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു സന്തോഷകരമാണ്.

വിഷവൈദ്യം ഇന്നത്തെ കാലത്തേക്കു പരിപൂർണ്ണമായവിധം ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരണമെങ്കിൽ “മന്ത്രം”ത്തേക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ജനങ്ങൾ മരുന്നിനേക്കാൾ കൂടുതൽ മന്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ മന്ത്രങ്ങൾ വൈദ്യനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. വൈദ്യൻ മന്ത്രങ്ങളാൽ സിദ്ധനായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അതു ഫ

ലപ്രദമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. പഠിച്ചു വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു് മന്ത്രം ഫലപ്രദമായി തീരുമോ എന്നുതന്നെ ജനങ്ങൾ സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. മന്ത്രങ്ങളിൽ സിദ്ധി സമ്പാദിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കും സാധ്യമല്ല. സിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതുപയോഗിക്കണമെന്നു തന്നെയാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

പരേതനായ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് മരുന്നുകൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു് വിഷം ഇറക്കാമെന്നു് പ്രത്യക്ഷമാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മന്ത്രപ്രാധാന്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു് നാം ഒരു ഔഷധ പ്രാധാന്യത്തെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു പലതിന്നു രൂപീകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണം. ആയുർവേദത്തിന്നു സ്കന്ദകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ വിഷവൈദ്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നും പാഠശാലകൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്. വിഷവൈദ്യന്മാർ രജിസ്ട്രേഷൻ റിക്കാർഡ് ങ്ങളാക്കണം. മേലിൽ നല്ല വൈദ്യന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതി

നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടണം. വിഷവൈദ്യനെ ഔഷധരൂപത്തിൽ പാഠശാലകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ മന്ത്രസിദ്ധിയുള്ളവരെ തേടിപ്പിടിച്ച് അവരുടെ കീഴിൽ മന്ത്രമഭ്യസിപ്പിച്ച് അതിന്നു പ്രചാരമുണ്ടാക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്നു യോഗാജ്ഞാനം ശീലിപ്പിക്കുന്ന അനവധി ആശ്രമങ്ങളുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടു വിഷവൈദ്യ മന്ത്രസിദ്ധിക്കു ചെയ്തുകൂടാ? പാഠശാലകളിൽ ഓരോരുത്തരെ ഓരോ മന്ത്രത്തിലെങ്കിലും സിദ്ധിയുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതാണ്.

പക്ഷെ ഔഷധങ്ങൾക്കു അധികം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കണമെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ. അതുകൊണ്ടു വൈദ്യനു മരുന്നുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശാലജ്ഞാനമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. ത്രിദോഷസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കി അതാതിന്നു പറ്റിയ ഔഷധങ്ങളെക്കൊണ്ടു സന്ദർഭോചിതം ചികിത്സിക്കുന്നതിനുള്ള അറിവും സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം.

—*—

ബ്ളഡ്-ഇൻ-ട്രാക്ഷാ.

ആരോഗ്യത്തിന്നു് അസുലഭമായ മുന്തിരിച്ചാറു് രക്തക്കുറവു പരിഹരിച്ചു് ആരോഗ്യം വിണ്ടെടുക്കുന്നു.

രക്തവർദ്ധനവിനായി ടോണിക്കുകൾ വാങ്ങി മനസ്സു മടുത്തവർ ബ്ളഡ്-ഇൻ-ട്രാക്ഷാ റെക്കലെങ്കിലും ഒരു ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. സ്ത്രീകൾക്കു പ്രസവാനന്തരമുള്ള ക്ഷീണത്തെ നീക്കി ലാവണ്യവും താരണ്യവും ദാനചെയ്യുന്നു. തുടരെയുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാപ്പനി ശരീരത്തിന്റെ അധഃപതനാവസ്ഥയിലുള്ള ചുമ, വിശപ്പില്ലായ്മ ഇവ നിശ്ശേഷം നീക്കുന്നു.

- കെ. പാപ്പിവൈദ്യൻ. തിടനാടു—ഇതരാരുപേട്ട.
- താഴെക്കാണുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതാണ്.
- വി. ഐ. മാത്തൻ & സൺസ് ശീമമുദയാപ്പു്—കോട്ടയം.
- പി. സി. ഫ്രാൻസിസ് & സൺസ്—പാലാ.
- എൻ. ഇ. വാഗീസ്, ആരോഗ്യദായനി മെഡിക്കൽ ഹാൾ—കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

N. B. എല്ലാ ട്രാങ്കുകളിലും ഏജൻറന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്.

രാജാധിപത്യത്തിന്റെ റമായത്.

അതനുഭവപ്പെടുന്നതെപ്പോൾ?

(എം. വി. നാരായണൻ. ബി. എ.)

കനകനിമിത്തമായ കൂട്, മധുരമായ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ, പ്രേമമണ്ഡലമായ ശുശ്രൂഷ, സരസമായ സംഭാഷണസൗകര്യം, എന്നിവയെല്ലാം സകലവിധ സുഖാനുഭവങ്ങളുമുണ്ടാകിലും ഒരു പക്ഷിക്ക് ശുന്ധവും ശത്രുനിബിഡമായ വനപ്രദേശത്തു സ്വതന്ത്രമായി വിഹരിക്കുന്നതിനാണ് താല്പര്യം. അതിനാൽ മനുഷ്യനും ബന്ധനം തിരിയുമ്പോൾ, സ്വാതന്ത്ര്യം മധുരമായും തോന്നുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. പരസമത്വം, പരസ്പാതന്ത്ര്യം, സ്വയംഭരണം മുതലായ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥകൾ സകല ജനങ്ങൾക്കും കണ്ണാമൃതമാണ്. അവയിൽ ജനസാമന്ത്വം ഒഴികുന്ന സ്വർഗ്ഗസുഖം മോക്ഷത്തേക്കാൾ കാമുമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആനന്ദം വെറും സ്വപ്നമല്ലെന്നു ബോധപ്പെടും. താത്വികചിന്തകനും മഹാകവിയുമായ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യവെറും മിഥ്യയാണെന്നത്രേ. പഞ്ചേന്ദ്രിയ സംപ്ലടിതമായ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ഗോപനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആത്മാവ് അസ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. നാം നിവസിക്കുന്ന ഭൂഗോളം സൂര്യചന്ദ്രാദി ജ്യോതിഷ്ഠോളങ്ങളുടെയും മറ്റനേകം പ്രകൃതിശക്തികളുടെയും അടിമത്വത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ബുദ്ധിശക്തിക്ക് സർവ്വമധീനമാണെന്നഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻതന്നെ രോഗാണുക്കളുടെയും അനേകം ഭയങ്കര വിപത്തുകളുടെയും അപ്രതീക്ഷിതമായ ആക്രമണത്തിനു വിധേയനാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യമെവിടെ? സ്വാതന്ത്ര്യത്തുണ്ടായാകട്ടെ മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഏതോ, ഒരു ദുസ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമാണ്.

പ്രജായത്തഭരണമാണ് പരസ്പാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിൽ എന്തൊരു സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ലഭ്യമാകുന്നത്. തോന്നിയതുപോലെ ജീവിക്കുന്നതിന്

ആർക്കും കഴികയില്ല. ഏതു ഭരണകൂടത്തിലും ജനങ്ങൾ ചില നിശ്ചിത നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയരാണ്. ഒരു രാജ്യത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും അഭിപ്രായഗതി അറിഞ്ഞു ഭരണം നടത്തുന്നത് ഒരു ഭരണയന്ത്രത്തിനും സാധ്യമല്ല. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജന പ്രതിനിധികളുടെ ചരടുവിധിയിലാണ് ഭരണയന്ത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മനുഷ്യസഹജമായ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഭരണസമിതിയിലും നടത്തുന്നത്. നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ വിജയം നേടുന്നതുതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നു്, തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്തു പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ജാളുവും സ്വാധീനശക്തിയും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്, ഒരു വിദഗ്ദ്ധരാഷ്ട്രീയ നേതാവായിരുന്ന ബർക്ക് പറയുന്നത് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും അനാഥമായ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അസ്ഥിരമതികളായ പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന് ഏകീകരണമുണ്ടാകുന്നത് ദുസ്സാധ്യമത്രേ. ഇങ്ങനെ യഥാർത്ഥ പ്രാതിനിധ്യം തന്നെയില്ലാതെ രൂപവൽക്കൃതമാകുന്ന നിയമസമിതികളിൽ പാസ്സാക്കപ്പെടുന്ന നിശ്ചയങ്ങളും സ്വാധീനശക്തിയുള്ള ചില വ്യക്തികളുടെ ഇംഗിതാനുസരണം മാത്രമായിരിക്കും. അവിടെ ഭൂരിപക്ഷത്തിനാണ് വിജയം. ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം മാനദണ്ഡമാക്കുന്നതുതന്നെ ന്യൂനപക്ഷീയന്മാർക്കും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. അപ്പോൾ രാജ്യക്ഷേമത്തിനു പൊതുവെ ഹാനിയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.

മണ്ഡലമായ പന്ഥാവിൽകൂടി മന്ദമായി ചരിക്കുന്ന ഭരണചക്രത്തിന്റെ ദൈനംദിനമായ സാമാന്യഗതിക്ക് പ്രജായത്തഭരണവും നിയമസമിതികളിലേ നിശ്ചയങ്ങളും അനുകൂലമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ സന്ദർഭമുണ്ടാകുമ്പോൾ പ്രമേയാവതരണത്തിനോ വാദപ്രതിവാദത്തിനോ സമയവും സൗകര്യവുമില്ല. പ്ര

കൃതിവൈപരീത്യംകൊണ്ടോ മഹായുദ്ധങ്ങൾ മുലമോ രാജ്യത്തിനുണ്ടാകുന്ന വിപത്തുകൾക്ക് സമയോചിതമായ തീരുമാനംചെയ്ത് ജനക്ഷേമം പാലിക്കുന്നതിന് ഒരു ഏകാധിപതിക്കു മാത്രമേ കഴിയൂള്ളൂ. വായുപിളർന്നു ആക്രമണത്തിനു വരുന്ന ശത്രുവിനോടതിരിട്ടുകയോ സന്ധിയാലോചന ചെയ്തുകയോ ചെയ്യുന്നത് പെട്ടെന്നു വേണ്ടതാണ്. ഒരു സമിതിയുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയിഭവിച്ച് ദീർഘമായ വാദകോലാഹലത്തിനുശേഷം ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായമുണ്ടാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ശത്രുക്കൾ രാജ്യം ആക്രമിച്ചു കഴിയും. അബദ്ധമെങ്കിലും സുബദ്ധമെങ്കിലും പെട്ടെന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് റൊൾ ചുമതലപ്പെടുകയാണ് രാജ്യത്തിനു ക്ഷേമകരമായിട്ടുള്ളതു്. ഇക്കാരണത്തിനാലാണ് പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ ജനകീയഭരണത്തിനുവേണ്ടി വാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഒടുവിൽ ഏകാധിപത്യം അവലംബിച്ചതു്. നെപ്പോളിയൻ, ജൂലിയസ് സീസർ, മുതലായവർ ഈ തത്വത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രാമമായാലും ഏകശാസനയ്ക്കു മാത്രമേ കടുംബക്ഷേമം നിലനിൽത്താൻ കഴിയൂള്ളൂ.

ആപൽഘട്ടങ്ങളിലാണ് രാജാധിപത്യത്തിന്റെ റമായത്. അനുഭവമാകുന്നതു്. സ്വാധീനശക്തിയുള്ള ദുർമ്മോഹികളുടെയും, സംഖ്യാബലമുള്ള സമുദായങ്ങളുടെയും, എല്ലാറ്റിനും പുറമേ ശത്രുരാജ്യങ്ങളുടെയും ബലിഷ്ഠാധിപത്യത്തിൽനിന്ന് രാജ്യത്തേയും അശരണമായ സാധുക്കളേയും രക്ഷിക്കുന്നതിന് ഏകാധിപത്യം തന്നെയാണ് പ്രാഗത്ഭികമാകുന്നത്. അമ്മേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലും ബ്രിട്ടനിലും ജനകീയഭരണം വിജയപ്രദമായി നടക്കുന്നത്, ആ രണ്ടുസ്ഥലങ്ങളിലെയും ഭരണകൂടം ഏകാധിപത്യത്തിന്റെയും പ്രജാധിപത്യത്തിന്റെയും ഒരു സമ്മിശ്രരൂപമാകയാലാണ്.

പാരമ്പര്യമായി കിരീടാവകാശം ലഭിച്ചവരുന്ന രാജകടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവളാണ് സിംഹാസനാരൂഢരാകുന്ന രാജാക്കന്മാർ, ജനപ്രാതിനിധ്യംകൊണ്ടുയരുന്ന ഏകാധിപതികളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠന്മാരാണ്. രാജാവിനുജന്മസിദ്ധമായി പല മഹത്വങ്ങളുമുണ്ട്. വിശാലവീക്ഷണം, ദൗദാർഢ്യം, ധൈര്യം പ്രതിഭാവിഭാസം, പ്രജാവാത്സല്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ നൈസർഗ്ഗികമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർക്കു ഭരണവിഷയമായി ഒരു സ്വാഭാവികമായ

സ്വൈര്യവ്യയമ്ബോധവുമുണ്ടായിരിക്കേ. പുത്രനിവിശേഷമായിപ്രജകളേ സ്നേഹിക്കുന്ന ആസാവ്ഭൗമന്മാർ എപ്പോഴുംകാക്കിക്കുന്നതു് ജനക്ഷേമവും, അവരുടെ ഹാർദ്ദമായ ഭക്തിയുമായിരിക്കും. നേരേമറിച്ച് സാധിനശക്തികൊണ്ടു പെട്ടെന്നുയരുന്ന ഏകാധിപതികൾ സപാത്മലോലുപന്മാരും കീർത്തിക്കേണ്ടിമാത്രം ഭരണം നടത്തുന്നവരുമായിരിക്കും. ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന സങ്കടങ്ങൾ അവരുടെ സ്ഥാനത്തേയല്ലാതെ ഹൃദയത്തേ ബാധിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ തീരുമാനങ്ങൾ ബുദ്ധിശക്തിയേയല്ലാതെ രാജ്യക്ഷേമതല്പരതയേ തെളിയിക്കാറില്ല. പെട്ടെന്നു നേരിടുന്ന ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലുമുടനടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ധൈര്യവും രാജാവിനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. ഒരു ജനപ്രതിനിധിക്കാണെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമറിയുന്നതിനും, വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായമന്വേഷിക്കുന്നതിനും, ഭൂരിപക്ഷസമ്മതിലഭിക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കണം. ക്ഷാമം, യുദ്ധം മുതലായ പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ആസാദ്യത വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

ഏതുമാനദണ്ഡമനുസരിച്ചു നോക്കിയാലും രാജാധിപത്യമാണ് രാജ്യക്ഷേമത്തിനു യോജിച്ചതെന്നു വ്യക്തമാകും. വിശിഷ്ട തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബങ്ങൾക്കു പ്രജാവാത്സല്യവും, പൗരാവലിയുടെ നിസ്സീമമായ രാജഭക്തിയും അത്യന്തം സ്മൃതപുണ്യങ്ങളാണ്. സാമുദായിക പരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ ഒരു തികഞ്ഞ മതാഭ്യക്ഷനേപ്പോലെയും, വിദ്യാഭ്യാസ പരിലാളനത്തിൽ ഒരു മഹാപണ്ഡിതനേപ്പോലെയും, രാജ്യത്തിന്റെ ബാഹ്യവുമായ ഭൂതരവുമായ ഭരണയന്ത്രനേത്രതലത്തിൽ ഒരു രാജ്യതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധനേപ്പോലെയും, എല്ലാറ്റിനും പുറമേ ജനാവലിയുടെ സമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ ജീവിതാഭ്യർത്ഥകാക്ഷയിൽ ഒരു വാത്സല്യമേറിയ പിതാവിനേപ്പോലെയും രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ലോകാരാധനാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

“അഷ്ടാഭിർലോകപാലാനാം മാത്രാഭിർനിർമ്മിതോനൃപഃ” എന്നു രാജാക്കന്മാരേക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇപ്പോഴാണനന്തർവുമായിത്തീർന്നു്.

കുടിലിലെ കുമാരി.

(വിദ്വാൻ, എം. കെ. കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുവൈദ്യൻ, മലയാളപണ്ഡിതൻ)

മുണിയത്തോളമായഴകിൽ വാസര-
മണിപടിഞ്ഞാറാഞ്ഞടിയാറായ്
നെടിയൊരുവഴിയതിലൂടെ നട
തുടരുകയായി തനിയേ ഞാൻ
പരഷമാമൊരുവിലപിതമുച്ച-
സ്വരമൊട്ടുകേട്ടെന്നരികിൽ ഞാൻ
ത്വടതിനിന്നുപോയ് നിതരാമെൻശ്രദ്ധ
ഭൃഗുമതിലാഞ്ഞു പതിഞ്ഞുപോയ്
അസഹനീയമിസ്സമയമാരോ വൻ
വിശസനത്തിനു വിഷയമായ്
അറിയാതെ പോവതരൂപിതമെന്നെൻ
കുരളെന്നോടപ്പോൾ പറകയായ്
ഹൃദയവാതത്തിനനുസരിച്ചെന്റെ
ഗതിയാം വഞ്ചിതാൻ തിരിയവേ
വിരവിലെത്തിച്ചേന്നൊരു കുടിലിന്റെ
ചെമരിറ്റത്തു ഞാൻനിലകൊണ്ടു
അഭിരാമതൻകഥ പോകട്ടേതും
വിഭവത്തുന്യമാ നിലയനും
മറയോ ഭിത്തിയോ മുറിയോ വാതിലോ
പരമേലാതേകമയമായി
സ്ഥിതിചെയ് വതോത്താലതിനുള്ളൊ-
ന്നതുതന്നെയെന്നേ പറയാവൂ!!
ഇളകിയ മണ്ണുതടവിയുമല്ലം
കിളുമുള്ളതാം തറയാനും
ഒരുവശമൊന്ന ചരിഞ്ഞു കാണൂ!! മുൻ
നമെടക്കിയ കരിപോലെ
ഒരു പെൺകുട്ടിയുവിവിധമാലിന്യ-
ഭരിതമാം വെറും തറയിലായ്
കിടന്നിടുന്നാളിതരിയായ് ഭാരിദ്യ-
ക്കുടിപിശാചാവേശിച്ചവളായ്

അരയിൽ പേറുന്നതതിമലിനമാ-
മൊരുകീറ്റത്തുണിക്കുഷണം താൻ
കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ കവിളും കൊച്ചുകാർ-
കുഴലിയിൽ കാണായ് ദയനീയം?
പിശിതവിട്ടുനിയൊരുനെഞ്ചുമസ്ഥി-
വശമായൊട്ടിയ വയറുമായ്
നെടുവീട്ടിപ്പട്ടവൾ കരഞ്ഞൊഴുകുന്നു
മുട്ടുകണ്ണിർക്കണമുടലെങ്ങും
പെരുതുമെണ്ണയോടിടപെടാത്തുള്ള
പുരികുഴലഴിഞ്ഞവനിയിൽ
അടിഞ്ഞിഴഞ്ഞിട്ടു, നരിയ മുണ്ടുകൾ
തുട്ടമപോയ് ശോഷമിയലുന്നു
കരുണമൊഴൊരി നിലതൻ മേതുവൊ-
ന്നറിവാനായി ഞാൻ തുനിയവേ
അരികിൽ മന്ദയായ് മലിനവേഷയായ്
നിരുപമക്ലേശഭരിതയായ്
തലതാഴ്ന്നിയിരുന്നിട്ടുമമ്മയെന്നിൽ
പുളകം പൂകിച്ചിവിധമോതി
“അരിയധീനത്തിലൊരു മണിയും ഞാ-
ന്നറികെയില്ലെന്നമരുളാനായ്
പുലരി തൊട്ടിവൾ നിലവിളിയുണ
വലിയ നിർബന്ധമതിയായി
കരണിയമെന്തു? കരകാണാത്തുള്ള
കദനത്തിയിൽ ഞാനെരിയുന്നു”
അഭിതപ്തതരനിശിതനാരാച
നിഭമായി വാക്കെൻ ചെവികളിൽ
തെളിവായ് പൂകവേ പുകഞ്ഞ ഹൃത്തൊട്ട
മെളിയ കന്യതൻകരതാരിൽ
തപരിതമർപ്പിച്ചതന്നാലപ്പൊഴേ-
ക്കുരിയാടാതെയായുണർവുണ്ടായ്.

വെറുതെ തരാം!

രസകരമായ ഒരു നോവൽ.

നിങ്ങളുടെ പേർ അച്ചടിച്ച ൧൦൦ ഷീറ്റുകൾ അടങ്ങിയ ഒരു ലറൻപാഡ് വേണമെങ്കിൽ ൧൦ ണ. മണിയോർഡറായി അയയ്ക്കുക. ലറൻപാഡിനോടു കൂടി, വൃണ വിലയുള്ള “അതുതദീപിലെ ഐന്ദുജാലികൻ” എന്ന നോവൽ സൗജന്യമായി അയച്ചുതരാം.

മാനേജർ,
ഭാഗ്യോദയം പ്രസ്സ്,
പുളിക്കീഴ്—തിരുവല്ലാ.

“ക്ഷണമിമകളിൽനിന്നുതല്ലിച്ചുണ്ടിൽ
കുളിർമുഖമേലേവ വീണുടൻ തകന്നു.
വലികളിലിടറിപ്പിച്ചിരേണന്നാഭി-
മുഴിച്ചിലിറങ്ങി നവീന വർഷബിന്ദു.”-

കാളിദാസമഹാകവിയുടെ അസാധാരണമഹിമകാണിക്കുന്ന വൈദർഭീരീതിയുടേയും ഭാഷാപാകത്തിന്റേയും ഗുണഗണങ്ങൾക്കു ലോപം വരാതെയും ആശയഗൗരവത്തെ വിടാതെയും മലയാളഭാഷയിൽ കൊണ്ടുവരികയെന്നുള്ളതു് സാധാരണന്മാർക്കു ക്ഷണസാധ്യമല്ല. എന്നാൽ കേരളപാണിനിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്വയം പ്രമാണൻ ഇതെല്ലാം ഹസ്താമലകസദ്യശം തന്നെ. “മുഖാപ്പിതൈകാഗ്രലിസംജ്ഞ”യേ “മുക്കിനററത്തേററിടിനോരഗ്രലി”യാക്കി കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഭരിക്കലും മറക്കത്തക്കതല്ല.

“നിഷ്കമ്പവൃക്ഷം നിഭൃതദിരേഹം മുകാഞ്ചയശാന്തമൃഗപ്രചാരം തദ്ഗാസനാൽ കാന്നനമേവസവ്ം ചിത്രാർപ്പിതാരഭമിവാവതസ്ഥേ”
(ക: സം)

എന്നുള്ളചിത്രത്തെ:—
“വൃക്ഷം ചലിച്ചില്ലളിമുളിയില്ല-
പേച്ചില്ലപക്ഷിക്ക മൃഗം പതുങ്ങി.
തദാജ്ഞയാൽ കാന്നനമൊക്കെയെപ്പോൾ
ചിത്രത്തിലർപ്പിച്ചതുപോലെ മേവി.”

എന്ന ഭാഷയാക്കിയിരിക്കുന്നതു് തർജ്ജമയുടെ തന്മയീഭാവത്തിന്നു മികച്ച ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. തർജ്ജമ ആപാദമൃഗം ആസ്വാദ്യവും ഹൃദ്യവും ആകുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെക്കാണിച്ചെന്നുള്ളു. പ്രൗഢകൃതികൾക്കു പുറമെ ഭാഷാഭൂഷണം; വൃത്തമഞ്ജരിതടങ്ങിയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കു് നിരവധി ററഗ്ഗോകങ്ങൾ അവിടുന്നു തുലോം ഭംഗിയായി വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിലേക്കും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മു:—
“രാത്രിർഗമിഷ്യതിഭവിഷ്യതി സുപ്രഭാതം ഭാസപാനഭേഷ്യതിഹസിഷ്യതിപങ്കജശ്രീഃ ഇത്ഥംവിചിന്തയതികോശഗതേദിരേഹേ ഹാഹന്ത! ഹന്ത! നളിനീഗജ ഉജ്ജഹാര”
ഭാ:—“രാവിപ്പോൾക്ഷണമങ്ങൊടുങ്ങിടു-
മുഷസ്സെങ്ങും പ്രകാശിച്ചിടും.
ദേവൻ സൂര്യനഭിക്കമിക്കമലവും-
കാലേ വിടുന്നിടമേ.

ഏവമൊട്ടിനകത്തിരുന്നളി മനോരാജം-
തുടന്നിടവേ
ദൈവത്തിൻ മനമാരുകണ്ടു? പിഴുതാൻ-
ദന്തിരുന്നപ്പതിനിം”
മുലത്തിലെ “സുപ്രഭാത”വും “പങ്കജശ്രീ”യും “ഉജ്ജസ്സാ”യും “കമലവും കാലേ വിടുന്നിട”മെന്നായും മാറിയതു് ഭംഗിക്കുവല്ല. വിശിഷ്ട “ദൈവത്തിൻ മന

മാരുകണ്ടു്” എന്നുള്ള വേദാന്തകഥാപ്രസക്തിയായി മൂലകാരന്റെ “ഹാഹന്ത! ഹന്ത!”യേസ്ഫുടമാക്കിയിരിക്കുന്നതു് ഒരു ചിത്രഭംഗിശ്ലുഭതലിനെ കാണിക്കുന്നതുണ്ടു്. വേറെ ഉദാ:—

മു:—“മേഘൈമേഘമേഘം ചപനതര-
ശ്യാമസ്തമാലദ്രുമൈ-
ന്നക്തംഭീരുരയംതപമേവതദിമം-
രാധേഗൃഹം പ്രാപയ!
ഇത്ഥം നന്ദനീദേശതശ്ചലതയോഃ
പ്രത്യഭാപകജദൃമം
രാധാമാധവയോർജ്ജയന്തിതമുനാ-
തീരേരഹഃ കേളയുഃ”

“ഭാ:—കൊണ്ടൽക്കാരണിക്കൊണ്ടു വിണ്ട-
ലമിരുണ്ടിടുന്നു വൃക്ഷങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടിക്കൊടുക്കുത്തിടുന്നിവിലാക്ക-
ണ്ണന്നുമുണ്ടിണ്ടൽ കേൾ.
കൊണ്ടക്കീട്ടഗ്രാമത്തിലിന്നിവനെ നി-
താനെന്നനദോദിതം.
കൊണ്ടാടിട്ടമരാധയെപ്പമിരസിപ്പി-
ച്ചോരുതൃസ്തൻ തുണ്”

മേഘത്തിന്നു് “കൊണ്ടൽക്കാര” എന്ന ഭാഷവെച്ചതു് രാമകേളീസാധ്യത്തിന്നു് കറേക്കൂടി അനുക്രമമാണല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും അതിന്നു പഠയാവുന്ന വിധത്തിൽ ചില ഗ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു് അവിടുത്തെ പാണ്ഡിത്യപ്രകാശത്തെയും കലാവല്ലഭതയ്ക്കു മികച്ച നിൽക്കുന്ന സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളാണ്. ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ ഭാഷാശ്ലേഷത്തിന്നു് അവിടുന്നു ഏഴുതിയിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യപദ്യം ഇവിടെ ഉദാഹരിക്കാം:—

“കളയാമിഹതാമസനവഭയനീയന്തയി-
മന്നവോജഡസി
ശരണം പരമാ തരേണമേ ചരണനാഥ-
ദയാപയോനിയേ!”

ഭാഷയിൽ പദമേരടം:—“കളയാം-
ഇഹ-താമസം-നവഭ-ഭയ-നീ-എന്ത്”-
അയി-മന്നവ!- ഉജഡസി- ശരണം- പര-
മാ-തരേണമേ-ചരണം-നാഥ-ദയാപയോ-
നിയേ”-അർത്ഥം:—ഹേ! ദയാപയോനി-
യേ! നാഥാ! മന്നവ! ഇഹ (എന്നെ രക്ഷിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ) നവം (അപൂർവ്വമായ) താമസത്തെ കളയാം. (ത്വജിക്കാൻ സമയമായി.) നീ എന്നാണു് ഭയയേ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു്? എന്നിങ്ക് അങ്ങേയെ ചരണത്തെ പരമമായിരിക്കുന്ന ശരണമായിട്ടുതരേണമേ.”സംസ്കൃത പക്ഷത്തിൽ:—
“കലയാമി- ഹതാമ-സനവം-ഭയനീ-
യം-തെ- ഇമം-നവഭ-ഉജഡസി- ശര-
ണം- പരം- അന്തരേണ-മേചരണം-ന-

ബാല്യത്തിലേക്കു്.

(വിദാൻ, റി. സി. യോഹന്നാൻ)

—കളവാണി—
ബാല്യമേ സ്മരണയാം ഭംഗിയുവാകാമലർ
മാല്യമേളു ഭോജപകാമകാലമേ
മാലിന്യമിയലാത്തപേശലശിശുതപമേ
മാനിപ്പിലാരുനീനെ മടിയിലോറി
മാർമ്മയാമണിക്കഴൽക്കണ്ണാടിതന്നിൽക്കൂടി
ക്കണ്ണെണ്ണാനിണം തവ മധുരരൂപം
അമ്മതന്നമ്മിഞ്ഞപ്പാലവിനോടടുത്തുമേ-
ലുണയേടോസ്വദിച്ചപരമാനന്ദം
ഒന്നുകൂടരുവാൻഭാഗ്യം മേ ലഭിച്ചാകി-
ലന്നന്ദൻ മമ ജനം സഫലമാകും
ചിന്തകളേതുമേന്മേസന്തോഷസിന്ധുതന്നിൽ
നീന്തിത്താൻ വിഹരിച്ച മഹിതകാലം
ഓമനക്കിനാവികളെന്നപോൽ നിഴലിപ്പു.
മാമകമിഴിമുയിലഴുകേട്രിപ്പോൾ
മാതാവിൻമടി മമ മാൺപുറം മണിമഞ്ചം
താതന്റെ തന്മതന്നെ കളിത്തളിമം
തേന്മാവിൻ ചില്ലിത്തേരും ചാഞ്ചികിക്കളിച്ചിടും
തൈമണിത്തത്തയെപ്പോലതുലമോദം
വാത്സല്യമതികളാമപ്പണ്ണനീയിരിക്കും ത-
ന്നസംഗം മാറിമാറിയിവന്നുണഞ്ഞു.
കൊഞ്ചിത്താൻ മൊഴിഞ്ഞതമസ്സുഷാക്ഷരമെല്ലാം
പശ്ചിമരാഗതുലാം നകൻ ചേലിൽ
മത്സരിച്ചയേകിസമ്മോദത്തികവിനാ-
ലുത്സവം മേന്മേലേറാമെന്നിക്കീഴറി.
ചാടിക്കുതിച്ചുപാലും കോലാട്ടിൻ കുട്ടിയെപ്പോൽ
വീടും പരിസരവും മലർവാടിയും
തുളിച്ചാഞ്ചൊടിയോടിയൊന്നുപോലെത്തിനിന്ന
ങ്ങുള്ളതിലഖിലക്കും പുളകമോറി
അമ്മയും ജനകനും മാത്രമല്ലിതരരും
ഉജ്വലച്ചോമനിച്ചിതിവന്നെന്നൊരും
ഞാനോരോലിലകളാലാരിലുമിഹാരിയ-
ന്നാനന്ദത്തിരത്തുള്ളലുങ്കളകും
കാണിച്ചിരുനുസ്വയം കാടുകൂടിയെണ്ണുന്നാൽ
കാണിയും ചവരപ്പെന്നിലിയന്നിലാക്കും
മരംഗമിച്ചലോകമുന്നോടൻസ്മരണീയാ
നന്ദമോവീണ്ടുതപ്പുകഴിയിൽ
കുലത്തിൻകത്തൊഴുകിലാപ്പെട്ടുകുടങ്ങിയെൻ
ചേലാറകളീത്തോണിതകൾപോയി
അന്നത്തെമൃഗനന്ദം രോമനാണിമിത്തമാ-
യിന്നു ഞാൻ സ്വദിച്ചിടുന്നൊരു വിധത്തിൽ.

അഥ-ദയാപയോനിയേ” ഹേ!ഹതാമ! (ഭാരിദ്രുത്തെക്കളയുന്നവനെ!) ദയാപയോനിയേ! സന്നവം (നല്ലസ്തുതിയേ) കലയാമി (ചെയ്യുന്നു) തേദയനീയം ഇമം (നീ ദയചെയ്യേണ്ടവനായഇവനെ) നവാഉജഡസി (നീ ത്വജിക്കുന്നു) (അതു ശരിയല്ലെന്നു താല്പ്യം) എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചരണ മന്തരേണ (നിന്റെ പാദമൊഴികെ) മമ (എനിക്കു്) പരം ശരണം ന (മറ്റൊരുശരണമില്ല.) ഭേ: ഭൂ ഇവിടെ “കളയാമി” “ലളയോരഭേദ” എന്ന വിധി അനുസരിച്ചു് “കലയാമി” എന്നു് ആയതാണെന്നേ ഭേദമുള്ളു. അനന്യസാധാരണമത്രേ ഈ രചനാപാടവം.

ഉണ്ണിനീലി അഥവാ കൊച്ചുകറമ്പി

പഴയ ഭാഷയിൽ വന്ന മററങ്ങൾ.

(വിഭാഗം, ഐ. വരഗീസ്)

ഉണ്ണിനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കാലം കവിസന്ദേശങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള ഉപാധികളേക്കുറിച്ച് പല പണ്ഡിതന്മാരും വിമർശനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നായികയുടെ നാമധേയം നിരൂപണവിഷയമായിക്കണ്ടിട്ടില്ല. നായികാഭിധാനം എല്ലാവരും ഉണ്ണിനീലി എന്നു പറയുകയും എഴുതുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. നായികയുടെ നാമധേയം ഉണ്ണിനീലി എന്നല്ല, ഉണ്ണിനീലി അഥവാ കൊച്ചുകറമ്പി എന്നല്ലേ ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രീമാൻ ആറൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി അവർകൾ 'വിദ്യാവിവേകത്തിൽ സന്ദർഭപ്രശ്നം താഴെക്കാണുന്ന അഭിപ്രായം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ലിപിഭാഷാഗമല്ലാത്തതിനാൽ സംവൃതത്തിന് അവരും (തമിഴരും) പ്രത്യേകം ലിപി ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. 'ഇ' കാരസംവൃതത്തിന്റെയും 'ഉ' കാരസംവൃതത്തിന്റെയും ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ അടുത്ത സാദൃശ്യമുണ്ട്. അതിനാലാണ് 'വാതിക്കൽ' എന്നതു 'വാതുക്കൽ' എന്നായും 'വലപ്പ' എന്നതു 'വലിപ്പം' എന്നായും മറ്റും തെറ്റിയെഴുതുവാനും പഴയ ഭാഷയിലെ "അവളുടെ" എന്ന രൂപം പുതിയ ഭാഷയിൽ "അവളുടെ" എന്നായി മാറുവാനും 'ഉണ്ണിനീലി' 'ഉണ്ണനീലി' യാകുവാനും 'തമ്പിരാൻ' തമ്പുരാൻ ആകുവാനും മറ്റും ഇടയായിട്ടുള്ളതു്."

വാതിക്കൽ എന്നതിന്റെ ശരിയായ രൂപം വാതിൽക്കൽ എന്നാണ്. വാതിലു് വാതുലു് ഇവയിൽ ലകാരത്തിൽ മാത്രമേ സംവൃതോകാരമുള്ളൂ. തകാരത്തിൽ വാതിലു് എന്ന് ഇകാരസംവൃതമോ വതുലു് എന്ന് ഉകാരസംവൃതമോ ഇല്ല. ശരിയായ പദം വാതിൽ എന്നാണ്. വാതുൽ എന്നു ചുരുക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. മലയാളികളുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽ ഇങ്ങനെ പല വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇല, കടം ഇവ ഏല, കൊടം എന്നിങ്ങനെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു സാധാരണയാണ്.

കൂടാതെ രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണ

ത്തിൽ വലിപ്പം എന്നതു തെറ്റാണെന്നും വലപ്പം എന്നതാണ് ശരിയെന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തെളിവു കാണുന്നില്ല. വലിപ്പം എന്ന പദത്തിലെ ലകാരത്തിൽ ഇകാരസംവൃതമില്ല. വലപ്പം എന്നതിലെ ലകാരത്തിൽ ഉകാരസംവൃതമില്ല. ഇകാരവും ഉകാരവും മാത്രമേയുള്ളൂ. വലിയ, നെടിയ, ചെറിയ, കുറിയ, എന്നീ പദങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പദം വലിപ്പം എന്നല്ലാതെ ധാതപദത്തിൽ വലപ്പം എന്നു വരുകയില്ല. കേരളീയഭാഷിണാത്യന്മാർ നീട്ടിയും ഔത്തരാഹന്മാർ കുറുക്കിയുമാണു ചുരുക്കുന്നതെന്നു ഒരു പ്രസ്താവമുണ്ട്. അതുവഴി വന്നിട്ടുള്ള കഴിപ്പമായിരിക്കാം.

പഴയ ഭാഷയിൽക്കാണുന്ന തമ്പിരാൻ, അവളുടെ മുതലായ പദങ്ങൾ മുലകുട്ടബദ്ധമായ ആഭിഭാവിസ്വഭാവത്തിലുള്ള പദങ്ങളാണ്. ഉദാഹരണയെക്കുറിക്കുന്ന ഉടയ ധാതു ലോപിച്ചു ഉടെ എന്നല്ലാതെ ഇടെ എന്നാകയില്ല. അവളുടെ എന്ന പദത്തിലെ ഇടെ പ്രത്യയത്തിൽ കാണുന്ന ഇകാരം സംവൃതഇകാരമല്ല. വിവൃതമായിരിക്കുന്ന ഇകാരമാണ്. അവളുടെ അവളുടെ എന്നായും തമ്പിരാൻ തമ്പുരാൻ എന്നായും പരിണമിച്ചതു ഇകാരസംവൃതം ഉകാരസംവൃതമായി മാറിയതുകൊണ്ടാണെന്നിരിക്കെ അക്കാരണത്താൽ ഉണ്ണിനീലി ഉണ്ണിനീലി എന്നാകേണ്ടതാണ്. അല്ലാതെ അവ്യവസ്ഥിതമായി ഉണ്ണിനീലി എന്നു മാറേണ്ടതല്ല. അതിനാൽ ഉണ്ണിനീലി പദത്തിൽ കാണുന്ന ഉണ്ണ എന്ന പദത്തിന്റെ ആഗമം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിനു കേരളത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് കേരളീയഹിന്ദുക്കൾക്കു കണ്ണൻ, ചിരുത, കാളി തുടങ്ങിയുള്ള നാമധേയങ്ങൾ പ്രിയതരങ്ങളായിരുന്നു. വെളുപ്പുനിത്തെ ആസ്പദമാക്കി ചെളിമ്പൻ, ചെളിമ്പി എന്നും കുറുപ്പുനിറമുള്ളവർക്കു ക

മ്പൻ, കുറമ്പി—നീലൻ നീലി എന്നും പേരിടുന്ന പതിവു് സാധാരണയായിരുന്നു. കൂടാതെ കണ്ണങ്ങൾക്കു ഉണ്ണി എന്നുള്ള അഭിധാനം വാത്സല്യപ്രേരയും വാത്സല്യനാമധേയമായും വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഉണ്ണിയമ്മ, ഉണ്ണിയമ്മ, മുതലായവ സാക്ഷാത്തായുള്ള പേരുകൾക്കുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഉണ്ണിരാമൻ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ, ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ ഉണ്ണിപ്പാക്കി ഇവയിൽക്കാണ് ഉണ്ണിപദം വാത്സല്യാഭിധാനം. ഉണ്ണിക്കാളിയും ഉണ്ണിക്കോരനും ലോപിച്ചുണ്ടായതാണ് ഉണ്ണിക്കാളിയും ഉണ്ണിക്കോരനും.

നായികയായ ഉണ്ണിനീലിയുടെ നിറം കുറുപ്പായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു് ഉത്തരഭാഗം ൫൩-ാം പദ്യത്തിൽക്കാണുന്ന 'കുമാരകേരകിന്ദലയേ കുറുളികുറുളാഭേ' അതായതു തളിർ സമാനമായിരിക്കുന്ന കൈരണ്ടും ആകർഷണീയമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയവയും കുറുളിശൃംഗിന്റെ ശോഭയോടുകൂടിയവയുമാകുന്നു എന്നതും ൫൪-ാം പദ്യത്തിൽക്കാണുന്ന "മരതകാൾപലിലു കപോലമ" അതായതു കവിൾത്തടങ്ങൾ മരതകാലുക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കണ്ണാടിപോലെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു് ൭൪-ാം പദ്യത്തിൽക്കാണുന്ന 'നീലയ്ക്കു ഭാഭാഗം.....രഭാരമും തുടവടിവെഴും കാന്തിവാമു' അതായതു ഇന്ദ്രനീലശൃംഗിന്റെ മഹിയുള്ളതും വാഴപോലെ രമണീയവുമായിരിക്കുന്ന ഇടത്തെ തുട എന്നതും ൮൪-ാം പദ്യത്തിലെ മേചകാംഗി=കുറുത്ത ശരീരത്തോടുകൂടിയവളേ, അഥവാ കുറമ്പി! എന്നുള്ളതും തെളിവുകളാണ്. ഉണ്ണിനീലിയുടെ നിറം കുറുപ്പായിരുന്നുവെന്നു് കാണാം. അവൾക്കു കുറമ്പി അല്ലെങ്കിൽ നീലി എന്നു പേരിട്ടതു്. കൃഷ്ണൻ, കാർവണ്ണൻ, മരതകവണ്ണൻ മുതലായ പേരുകൾ ഈ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. നായികയുടെ നാമധേയത്തോടു പേർന്നിരിക്കുന്ന ഉണ്ണി എന്ന പദം വാത്സല്യാഭിധാനം. അതു ഉകാരസംവൃതമായി മാറി ഉണ്ണ എന്നാകുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ ഉണ്ണിനീലിയുടെ തോഴിമാരായ ഉണ്ണിയാടിയുടേയും കുറുങ്ങാട്ടെ ഉണ്ണിപ്പാക്കിയുടേയും നാമധേയങ്ങൾ ഉണ്ണയാടിയും ഉണ്ണുപ്പാക്കിയുമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഉണ്ണി എന്ന വിശേഷണപദം ഉണ്ണ എന്നാകുമ്പോഴേക്കും അർത്ഥവ്യതിചലനവും സംഭവിക്കുന്നു. ഉണ്ണി, ഉണ്ണ ആകുന്നതിനു മറ്റുദാഹരണങ്ങളും സുലഭമല്ല. ഇത്രയും കൊണ്ടു് നായികയുടെ നാമധേയം ഉണ്ണിനീലി, അഥവാ കൊച്ചുകറമ്പി എന്നാണെന്നും ഉണ്ണി എന്ന പദം വാത്സല്യാഭിധാനാണെന്നും വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടല്ലോ.

തിരുവിതാംകൂറിലെ അഞ്ചൽ സ്റ്റാമ്പുകൾ.

അവയുടെ പരകിലുള്ള രസകരമായ ചരിത്രം.

(ഫിലാറ്റലിസ്റ്റ് കെ. പത്മനാഭൻ)

ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ൨൭-ാമതു തിരുനാൾ പ്രമാണിച്ച തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രകൃതി രാമണീയകര തുളുമ്പുന്ന കാഴ്ചകൾ, ചരിത്രവിഖ്യാതങ്ങളായ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ, സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ ആദിയായവയുടെ മോഹനരൂപങ്ങൾ നേത്രാഭിരാമമായി മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ള പുതിയ തരം അഞ്ചൽസ്റ്റാമ്പുകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ സ്റ്റാമ്പുകൾക്കുള്ള ഇതു പദ്യന്തമുള്ള ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ ഒരു ചരിത്രം വായനക്കാർക്കു രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ അതി പ്രാചീനമായ തുറകളിൽ ഒന്നാണ് അഞ്ചൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്. അഞ്ചൽ വകുപ്പിന്റെ സ്ഥാപനകാലം തിട്ടപ്പെടുത്തിപ്പറവാൻ പ്രയാസം. ക്രിസ്തുവർഷം ൧൭൮൪-നു മുമ്പു പ്രസ്തുതവകുപ്പിൽ റിക്കാർട്ടുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. അഞ്ചൽ വകുപ്പു സ്ഥാപിച്ചത് വലിയകൊട്ടാരത്തിലേക്കും വലിയകൊട്ടാരംവക ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലേക്കും ആവശ്യമായിരുന്ന സുഗന്ധ പൂഷ്പങ്ങളും പച്ചക്കറിസാധനങ്ങളും യഥാകാലം സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും രാജധാനിയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനും സക്കാർ കാര്യം പ്രമാണിച്ചുള്ള കത്തിടപാടുകൾ നടത്തുന്നതിനും മാത്രമായിട്ടായിരുന്നു. ൧൮൪൮-ൽ സക്കാർ ജീവനക്കാരുടെ സ്വകാര്യക്കത്തുകളും പൊതുജനങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിലേക്കു അയയ്ക്കുന്ന ഹർജികളും കൂലികൂടാതെ അഞ്ചലിൽ സ്വീകരിച്ചു അയയ്ക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ടായി. ൧൮൭൦-ൽ ആണു അഞ്ചൽതുറ ബഹുജനങ്ങളുടെ സാധാരണഗതിയിലുള്ള ഉപയോഗത്തിനായി തുറന്നുകൊടുത്തത്. അതോടുകൂടി കത്തുകൾക്കു് ഒരു ചെറിയ ഫീസ്സ് (കറഞ്ഞത് ഒരുചക്രം) സക്കാരിൽ നിന്നും ഈടാക്കിത്തുടങ്ങി. നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഫീസ്സ് ഏഴുത്തോടൊന്നിച്ചു അഞ്ചലാപ്പി

സിൽ ഏല്പിച്ചുകൊള്ളണമെന്നായിരുന്നു ചട്ടം. കാലക്രമേണ കത്തുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയാൽ എല്ലാ ഏഴുത്തുകളുടെയും കൂലി പിരിച്ചു തുക സക്കാരിലേക്കു മുതൽ കൂട്ടിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഭിന്നപ്രതി തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതെ വന്നു. തന്നിമിത്തം പണസംബന്ധമായ കഴുപ്പങ്ങൾ അഞ്ചലാപ്പിസുകളിൽ നിത്യമെന്നോണം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള കഴുപ്പങ്ങളെ പരിഹരിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായിട്ടാണു ഇവിടെ ൧൮൮൮-ൽ ആദ്യമായി അഞ്ചൽസ്റ്റാമ്പു നടപ്പാക്കിയത്. ഇടപ്രഥമമായി നിമിച്ച പ്രചരിപ്പിച്ചത്. ൧ ച. ൨ ച. ൪ ച. എന്നീ വിലകൾ ഉള്ള മൂന്നുതരം മുദ്രകളായിരുന്നു. വഞ്ചിരാജവംശത്തിന്റെ ചിഹ്നമായ ശംഖമുദ്രയാണു അന്നും ഇന്നും നമ്മുടെ സ്റ്റാമ്പുകളിലെ മുഖചിത്രം. ശംഖമുദ്രയുടെ സ്ഥാനത്തു ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ ഉപരിശരീരപ്രതിമ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തണമെന്നു ഏകകാലം മുമ്പു അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിൽ ശക്തിയായ ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടായതും അതിലേക്കുവേണ്ട പ്രാരംഭനടപടികൾ തുടങ്ങിയതുമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ അഞ്ചൽകാർഡിൽ ആ തിരുമേനിയുടെ മുഖചിത്രം അച്ചടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയത് ഇതരം ഒരു പ്രാരംഭനടപടിയായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്റ്റാമ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ വരുത്താനുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന പരിഷ്ക്കാരം ഏതൊക്കാരണവരാൽ നടപ്പിൽ വന്നില്ലെന്നു പറയാനുള്ളു. പിന്നീടു റീജൻസി ഭരണകാലമായിരുന്നു. റീജൻസി ഭരണകാലത്തു സ്റ്റാമ്പുപരിഷ്ക്കാരത്തിനു ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അക്കാലത്തു അച്ചടിപ്പിച്ച പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഞ്ചൽകാർഡുകൾ നോക്കിയാൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. റീജൻസിഭരണത്തെ തുടർന്ന് ഇവിടെ നടപ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ളത് ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ “ഏകാന്തദീപ്ത”മായ ഭരണകാലമാണ്. യുഗപരിവർത്തനം പോലുള്ള

സംഭവപരമ്പരകൾ കൊണ്ടു സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്ന ഈ ആധുനികകാലം സ്റ്റാമ്പുചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യേകം ഒരു അദ്ധ്യായം വിരചിച്ചിരിക്കുന്നു. ൧൮൮൮-ൽ പ്രചരിപ്പിച്ച ൧ ച. ൨ ച. ൪ ച. സ്റ്റാമ്പിനു പുറമെ അഞ്ചൽക്കൂലി നിരക്കു കുറയ്ക്കുകയും കൂട്ടുകയും ചെയ്തതനുസരിച്ച് ശംഖമുദ്രാങ്കിതമായി ൧൦൦൦ മുതൽ ൧൪ ചക്രം വരെ പല വിലയിലുള്ള സ്റ്റാമ്പുകൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ പല കാലത്തായി പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഭരണപ്രതിഷ്ഠാപനം സംബന്ധിച്ച ൧൯൩൧-ൽ ൩ തരം ചിത്രമുദ്രകൾ [(൧) തിരുമനസ്സിലെ മുഖചിത്രം (൨) രാജകീയരഥം (൩) ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രം] മുദ്രണം ചെയ്തിച്ച പ്രചരിപ്പിച്ചതാണ് സ്റ്റാമ്പുചരിത്രത്തിലെ നവീനാദ്ധ്യായം. അച്ചടിയുടെ പാകക്കേടോ ചായത്തിന്റെ പകിട്ടുകൊണ്ടുണ്ടായ അനാകർഷകങ്ങളായിരുന്നിട്ടും അവയ്ക്കു ഇൻഡ്യയിലും മുന്നാടുകളിലും ഗണ്യമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ക്ഷേത്രപ്രവേശനസ്മാരകമായി ൧൯൩൭-ൽ നടപ്പാക്കിയ നാലുതരം സ്റ്റാമ്പുകളേപ്പറ്റിയാണ് അടുത്തതായി പറയുവാനുള്ളത്. അമേരിക്കയിലെ പ്രസിഡൻറ് എബ്രഹാം ലിങ്കന്റെ അടിമവ്യാപാരനിരോധനത്തെപ്പോലെ ബഹുലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ സഹായസഹായ ഭാവങ്ങളെ സ്ഫുർപ്പിക്കുന്ന ക്ഷേത്രപ്രവേശനമുദ്രവിളംബരസ്മാരകമായി ഒരുതരം പ്രത്യേകസ്റ്റാമ്പുകൾ നിർമ്മിച്ചുപ്രചരിപ്പിച്ചതു ഉചിതമായ ഒരു കൃത്യമാണ്. എന്നാൽ ഭരണ പ്രതിഷ്ഠാപനം സംബന്ധിച്ച അച്ചടിപ്പിച്ചുറക്കിയസ്റ്റാമ്പുകൾപോലെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനസ്മാരകമുദ്രകളും അനാകർഷകങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു സിദ്ധിക്കേണ്ടിയിരുന്ന പ്രചരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഭൂമുഖത്ത് സ്റ്റാമ്പു ആദ്യമായി ഉണ്ടായത് ബ്രിട്ടനിൽ ൧൮൪൦-ൽ ആണ്. സ്റ്റാമ്പു നിർമ്മിച്ച കാലത്തു് തപാൽകൂലി

കൊടുത്ത ഒരു ലക്ഷ്യം എന്ന നിലയിലെ അതിന്റെ നിർമ്മാണങ്ങൾ അതിനെ ഗണിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ബ്രിട്ടനെ അനുകരിച്ച മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും സ്റ്റാമ്പ് ഏല്പെടുത്തിയപ്പോൾ ചുരുക്കം ചിലർ അതു കൗതുകത്തോടെ ശേഖരിച്ചുതുടങ്ങി. സ്റ്റാമ്പുശേഖരണം ക്രമേണ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആളുകളെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ സമ്പാദനമാർക്കു പ്രയോജനകരമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്റ്റാമ്പു നിർമ്മാണത്തെ ഭരണഭാരവാഹികൾ പരിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതതു രാജ്യത്തെ സ്ഥലമാഹാത്മ്യങ്ങൾ, വീരചരിതങ്ങൾ, ചരിത്രകഥകൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെ കുറിക്കുന്ന സ്റ്റാമ്പുകൾ നേത്രാഭിരാമമായി മറ്റുണം ചെയ്യിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ പരിഷ്കൃത ഗവണ്മെന്റുകൾ ആരോഗ്യകരമായ മതരത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണിത്. ഇതു മൂലം സ്റ്റാമ്പു സമ്പാദനം വിജ്ഞാനപ്രദമായ ഒരു വിനോദമെന്ന നിലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. അമ്മേരിക്കയിലുള്ള മിനിസോട്ട, ടെമ്പിൾ, ഹാർവാർഡ് എന്നീ സർവ്വകലാശാലകളിൽ സ്റ്റാമ്പുശേഖരണം ഒരു പാഠ്യവിഷയമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും അതിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നാഗരിക പ്രവൃദ്ധിയുടെ ഒരു പ്രതിരോധയായിട്ടാണ് ആ രാജ്യത്തെ സ്റ്റാമ്പിനെ ഇന്നു പരിഷ്കൃതലോകം ഗണിക്കുന്നത്.

ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പരിഗണനയിൽ തിരുവിതാംകൂറിന് അതഹിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും താണ ഒരു നിലയെ സിദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മലയ്ക്കും ആഴിയ്ക്കും മദ്ധ്യേ സർവ്വസന്ധ്യസമയമായി പ്രകൃതിരാമണീയകനിധിയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വിശ്വവശ്യതാം വിദേശസഞ്ചാരികളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനു ഉപയുക്തമായ വിധത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള സ്റ്റാമ്പുകൾ മുഖേന പരസ്യം ചെയ്യേണ്ടത് അവശ്യം ആവശ്യമായിരുന്നു. പരിഷ്കൃതാശയനം വിശാലഹൃദയനായ ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമേനിയുടെ സുന്ദരരൂപം നമ്മുടെ സ്റ്റാമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടത് അടിയന്തിരമായ ഒരു ആവശ്യമായിരുന്നു. അതുപോലെ ചരിത്രവിചിത്രങ്ങളായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ ഇവയ്ക്കും സ്റ്റാമ്പിൽ സ്ഥാനം നൽകേണ്ടിയിരുന്നു. ഈ

സംഗതികളെല്ലാം തിരുനാൾ വാരത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പുതിയ സ്റ്റാമ്പുകൾ മുഖേന ഏറെക്കുറെ നിറവേറുമെന്നു പറയാം.

പുതിയ അഞ്ചു സ്റ്റാമ്പുകൾ.

(൧) മുക്കാൽ ചക്രം. ഇപ്പോഴത്തെ ചിത്രം തന്നെ നിറ മാറി.

(൨) ൧ ചക്രം. അഷ്ടമുടിക്കാലിലിന്റെ ചിത്രം.

(൩) ൧൪ ചക്രം. മഹാരാജാപുതിരുമനസ്സിലെ മുഖചിത്രം.

(൪) ൨ ചക്രം. ടി.

(൫) ൩ ചക്രം. മുഖചിത്രം.

(൬) ൪ ചക്രം. ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ചിത്രം.

(൭) ൭ ചക്രം. കന്യാകുമാരിയുടെ ചിത്രം.

(൮) ൧൪ ചക്രം. പേച്ചിപ്പാറ. ജലാശയത്തിന്റെ ചിത്രം.

ഇൻഡ്യയുടെ തെക്കേ അറ്റത്തെകോടി, ഒരു പുണ്യസ്ഥലം, ആരോഗ്യകേന്ദ്രം എന്നീ നിലയിൽ കന്യാകുമാരിക്കുള്ള പ്രസിദ്ധിയെ പരിഗണിച്ചു അതിനെ പുതിയ സ്റ്റാമ്പിൽ ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് നന്നായിട്ടുണ്ട്.

ദക്ഷിണഇൻഡ്യയിലെ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മേലെക്കിടയിൽ അറിയപ്പെടുന്നതും നമ്മുടെ രാജകുടുംബത്തിന്റെ ഭരണൈവച്യമായ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിയുടെ കോവിൽ പുതിയ ഒരു സ്റ്റാമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയത് ഉചിതമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

വളഞ്ഞുപള്ളത്തു കിടക്കുന്നതും സമുദ്രസംഗമസ്ഥലത്തോടടുത്ത് വലിയ ഒരു പാലത്തോടു കൂടിയതുമാകും കനകകുടങ്ങളെ പരിമിച്ചുനിൽക്കുന്ന കേരളത്തലങ്ങളോടു കൂടിയതുമായ അഷ്ടമുടിക്കായൽ ഒരു സ്റ്റാമ്പിനു വിഷയമാക്കിയതും ഉത്തമമായിട്ടുണ്ട്.

പേച്ചിജലാശയത്തേക്കാൾ പെരിയാർ കായലായിരുന്നു മെച്ചം. എന്നാൽ അതിനൊരു സാങ്കേതികതടസ്സം പറയാവുന്നതാണ്. പെരിയാർകായൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റു വക സ്ഥലത്താണെന്നിലും കായലുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണമായിട്ടുള്ള അണനമ്മുടെ സങ്കാർവകയല്ല. അതു ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യാഗവർണ്മെന്റുവകയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പേച്ചിപ്പാറ അണ തെരെഞ്ഞെടുത്തത്.

ആത്മാവും നദിയും.

—ഗീതകം—

(൧൭൪. ആർ. നാരായണപിള്ള ബി. എസ്) ശീതളസപാതേ, ഗംഗോപാതകലാപം സിനിയായ് സ്വാതന്ത്ര്യമനോജ്ഞാഗീ സ്വപരദം പ്രവഹിക്കെ, മാമകാത്മാവെപ്പോലെ പാർശ്വഭൂമികൾക്കാരേ, സാരമാദമന്തർഭാഹം തീർത്തല്ലോ ഗമിക്കുന്നു. ചെന്നുനീയിടപെടുമിടങ്ങൾ കട്ടപ്പനയി-സ്സുന്നതശിരസ് കയായി പായിക്കും ഭവതിയെ; അന്യരൂപരൂപായി ലഭ്യമാവാമൊർ-മന്യനാനന്ദം നീന്നു ചരിന്ദരുകൾക്കിപ്പിപ്പാർ. നിൻഗതിയതാതിടമടക്കി മമതയാൽ തുംഗചാരിതാത്മ്യത്തെപ്പൂണ്ടാലും മായാമുഗ്ദ്ധൻ, സ്വർണശ്രാഹകയായി നീ പോവോൾ ധന്യേ! നിർഭരനാഥയോഗപ്രാപ്തിയോളവും തന്നെ. പിന്നെ നീയുപയോഗരഹിതയാകും പോലെ-യെന്നാത്മാവിനും വന്നാലെന്തു? ഞാൻ ധന്യൻ

മാന്യലേഖകന്മാർ.

ഭാഷാപോഷിണിയ്ക്ക് ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള രസകരങ്ങളും പ്രയോജനപ്രദങ്ങളുമായ ലേഖനങ്ങൾ സ്വീകാർത്ഥമായിരിക്കും. ചരിത്രകഥകൾ മുതലായവ അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തയയ്ക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല.

പത്രാധിപർ,

ഭാഷാപോഷിണി,

പുലിക്കീഴ്—തിരുവല്ല.

പുതിയ സ്റ്റാമ്പുകൾ തിരുനാൾ വാരത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവ തിരുനാൾസ്നാനകുടുകളെ ആ നിലയിൽ കുറച്ചു കാലത്തേക്കു ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവയല്ല. ഇനിയും ഒരു സ്റ്റാമ്പു പരിഷ്കാരം വരുത്തുന്നതുവരെ ഇവ നിലവിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്.

യൂറോപ്പിൽ സമരവഹനി കത്തിക്കാളുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ പോലും തിരുവിതാംകൂറിലെ നവീന മുദ്രകളെക്കുറിച്ച് പാപ്യന്മാരും അമ്മേരിക്കയും അന്വേഷിച്ചറി കയും അവയെ ശേഖരിക്കുവാൻ കൗതുകത്തോടെ കാത്തിരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കണ്ണിൻ കർത്തവ്യം നാവിൻ അവിഷം—ഇതു മണി
 ചാളികയോ, കൃത്രിമ കടലാസ് വീളക്കോ അല്ല; തിന്നാൻ
 കൊള്ളാവുന്ന ഒരു രസികൻ കേൾക്കണമെന്ന് അറിയുമ്പോൾ
 വില വായനക്കാരന്റെ വായിൽ കൂടി കപ്പലോടിക്കാൻ സാധി
 ചേക്കും.

തിരുവനന്തപുരത്തു് അടുത്തുപോലുള്ള പുതുതായി പണിതീർത്തിട്ടുള്ള മനോഹരമായ തമ്പാറൻ റയിൽവേസ്റ്റേഷൻ.

എന്താണാവോ ഇത്രവലിയ കാഴ്ച.

ഇന്നത്തെ അനാഥബാലന്മാർ നാളെ വ്യാസായപ്രഭുവാ
ലാകും, കോടീശ്വരന്മാരും മഹാത്മാക്കളായിത്തീരുകയില്ലെന്നു
ആരറിഞ്ഞു? ഭാവിചരിത്രം അതിനർത്ഥം പറയട്ടെ.

പലയിനം കോഴികൾ. കോഴിവളത്തിൽ തൊഴിലാക്കിയിട്ടുള്ളവയുടെയും ഗ്രാമോദ്ധാരണപ്രവർത്തനം
യുടെയും ഫലം ഈ ഇനം നല്ല വർഗ്ഗം കോഴികളുടെ കാര്യത്തിൽ പതിയേണ്ടതാണ്.

ചെറുകഥ.

ഹൃദയഗുന്യത.

(പി. സി. കോരുത്.)

പട്ടണത്തിലെ തിക്കും തിരക്കും അവാസാനിച്ഛിപ്പില്ല. ബഹുകാല്യവ്യഗ്രരായ ധനികന്മാരുടെ മോട്ടർകാറുകൾ പഥികന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്തുമാറു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും അലക്ഷ്യമായി പായുന്നുണ്ടു്. ഒരിടത്തു കൊട്ടം ലോഷവും മറൊരിടത്തു പീ—പീ ധ്വാനം. പ്രാമദാക്ഷിണത്തിൽ എല്ലായിടവും ഉത്സാഹശീതഃ; സജീവം.

“അമ്മാ—” ഒരു പരമ ഭയനീയമായ ശബ്ദം. സകല ആഹ്ളാദ പ്രകടനങ്ങളേയും അസ്തമിപ്പിക്കുവാൻ പോന്ന ആ കരുണാസപരം കേൾക്കുവാനുള്ള കാതുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ!

“അമ്മാ—” ആ യാചകി വിണ്ടും വിളിച്ചു കരഞ്ഞു. അവളുടെ അസ്ഥിമാത്രമായ തോളിൽ വൈക്കോൽ തുരുമ്പുപോലെ ഒരു ശിശു തല ചായിച്ചു കിടപ്പുണ്ടു്. ജീവനുണ്ടെന്നുപോലും തോന്നാത്ത വിധം അതത്രമാത്രം അവശതയിൽ, രോഗവും പട്ടിണിയുണ്ടെന്നു തളൻ കിടക്കുകയാണു്.

കണ്ണനിർ മുഴുവൻ വാനു വറുപ്പോയിരുന്നതിനാൽ, ആ നിർഭാഗ്യവതിയായ മാതാവിന്റെ നേത്രങ്ങൾ രണ്ടും ചൈതന്യരഹിതമായി കാണപ്പെട്ടു. അരയും മാറും അവൾ കഷ്ടിച്ചു മറച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഴുത്തിനു താഴെ ശ്വാസ്ഥി, ദാരിദ്ര്യം കടിച്ചു പഠിച്ചതുപോലെ അങ്ങനെ മുഴുച്ചു നിൽക്കുന്നു. പാവം, അവളും സ്ത്രീയായി ജനിച്ചു; അവളും ഒരു കുഞ്ഞിനു മാതാവായി.

കുഞ്ഞിന്റെയും തന്റെയും നാവാന്നു നനയ്ക്കുവാൻ തുള്ളി കഞ്ഞിവെള്ളത്തിനുവേണ്ടി ഒരു ധനികഗൃഹത്തിന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു് അവൾ അമ്മേ എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചിട്ടും അതു കേൾക്കുവാൻ അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. റേഡിയോ ഗാനം ശ്രദ്ധിച്ചു രസിച്ചുകൊണ്ടു് ലോകമേ മറന്നു്, അവിടെ ചില കൊച്ചു

പെണ്ണങ്ങളും ചില യുവാക്കന്മാരും ഇരുന്നിരുന്നു. ആ ആനന്ദപാരാവാരത്തിരത്തല്ലവിൽ, ആ യാചകിയുടെ കരച്ചിലിനു സ്ഥാനമെവിടെ? ആ ബഹളത്തിനിടയിൽ ഒരു ലോലസപരം എങ്ങനെ കടന്നു ചെല്ലും?

അവൾ മന്നാമതും വിളിച്ചു. എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാതെ തളർന്നപോയ അവൾ പടിവാതലിന്റെ മിനത്ത മാർബിൾ തളിമേതിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടാണു് വിളിച്ചതു്. നാലഞ്ചുദിവസമായി ഭാരാണ വറുപോഷുകാണാതിരുന്ന ആ ഭാഗ്യഹീന സ്വപ്നശക്തികളും കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് മുഴക്കിയ ആ ശബ്ദം ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെ ആകർഷിച്ചു. “അതാ ഒരു ഭ്രാന്തി. വാ, നമുക്കു പട്ടിയെ പിടി പിടിക്കൂട്ടാം”—ആ കബോ സന്ദാനം സഹോദരന്മാരെ കൂട്ടുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് മുറുത്തേക്കു ചാടി. ഗെയിററടച്ചിരുന്നതിനാൽ കുട്ടികൾക്കും പട്ടിക്കും അവളെ സ്വപ്നിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ ഒരു പാപത്തിനെ കടിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പാപമേൽക്കുവാൻ ആ വിശേഷബലിയില്ലാത്ത പട്ടി തയ്യാറായില്ലെന്നും വരാം. എങ്കിലും യാചകി, അതിഭയത്തോടും പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിവിധവികാരങ്ങളുടെ സമ്മുഖം മൂലമുള്ള പാരവശ്യത്തോടുകൂടി അവിടെ വിണ്ണുപോയി. കരിയിലനിലം പതിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദപോലും ആ വീഴ്ച മൂലമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ഗൃഹനായികയുടെ ദൃഷ്ടി അങ്ങോട്ടു ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. അവർ, മേല്ക്കു വർദ്ധിച്ച ഉദരമഹാമേരുവിൽ മുറുകാത്ത ഉടുത്തുണിയുവാരിപ്പിടിച്ച് എന്താണെന്നു തവളയുടെ ഗതിയെ അവലംബിച്ച് ശ്വഹിരീതിലേക്കു വന്നു. വീണ്ടുപോയ അഗതിയുടെ ഗതി ഔഹുതന്നെയും ചാലും തന്റെ കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ ഉടലിലാകോ പാപലങ്ങളിലും പട്ടിയുടെ കൂട്ടത്തിലുമാണു് ആ സ്ത്രീ ശ്രദ്ധ പ്രധാനമായി പതിച്ചിട്ടുതു്. കുട്ടികളുടെ കലകലാശബ്ദത്തിനിടയിൽ ആ പട്ടിണിപ്പാ

വത്തിന്റെ ഞരക്കവും മുഴങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ അവർ ഇങ്ങനെ ആക്രോശിച്ചു:—

“നേരം വെളുത്താൽപിന്നെ ഇങ്ങനെയുള്ള ദാരിദ്ര്യപ്പേക്കോലങ്ങളെക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. എല്ലാവർക്കും കൊടു്! ഇവിടെ ഇവരുകൾ സമ്പാദിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു; വരുമ്പോഴെല്ലാം എടുത്തങ്ങോട്ടു കൊടുക്കുവാൻ! ഹോ, ശനിയാഴ്ച വാ, ഒരു കാതു് അന്നുതരാറു പൊയ്ക്കൊ.”

“അമ്മേ,” അവൾ അവിടെ കിടന്നുകൊണ്ടു കരഞ്ഞു:—അമ്മയും ഒരു സ്ത്രീയാണല്ലോ. എന്റെയും ഈ കുഞ്ഞിന്റെയും നാവാന്നു നനയ്ക്കുവാൻ ഒരു തുള്ളി കഞ്ഞിവെള്ളം തരണേ. പുണ്യമുണ്ടു്.”

“പുണ്യം! ഇവിടെ നിന്റെ പുണ്യൊന്നും വേണ്ട. നാലുമണിക്കാണോ കഞ്ഞിവെള്ളം ഉറ. ഹോ, വേറെ വല്ലയിടത്തും ചെല്ലു്.”

ഗെയിററടച്ചിരിക്കുന്നതു ശരിയായിട്ടു തന്നെയോ എന്നു നോക്കിയിട്ടു് ആ നിഷ്ക്കണ്ടക, വന്നതുപോലെയുള്ള ഗതിയെ അവലംബിച്ച് ആ പാപബന്ധിതരമായ ആ ഗൃഹാധർമ്മാശയങ്ങളെ ചൊല്ലു ഉത്ത.

II

കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ദൃഷ്ടശയത്താൽ ഭർതുപരിത്യക്തയായ ഒരു യുവതി—അച്ഛനും അമ്മയും ബന്ധുജനങ്ങളുമില്ലാതെ, ഭർത്താവു ദൈവമെന്നു വിചാരിച്ചു കഴിയുന്ന ഒരു അബല—എങ്ങനെ ജീവിക്കും? മനഃശ്വഹൃദയത്തിന്റെ നൈഷ്ഠ്യം അതിന്റെ പരമകോടിയിൽ വിജയിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ സ്വദേശത്തു നിന്നെവിടെയെങ്കിലും പോയിപ്പിഴയ്ക്കാതെ ഗത്യന്വരമില്ലെന്നു് അവൾക്കു പൂർണ്ണബോധമായി. എല്ലാമറിയുന്ന സർവ്വശ്വാമിയുടെ ഭൃഷ്ടിയിൽ താൻ അപരാധിനിയായിത്തീരുകയില്ലെന്നു് അവൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടു്. ആരുടെ മുൻപിലും തന്റെ മനസ്സാക്ഷി കമ്പിട്ടു നിൽക്കേണ്ടതായി വരുകയില്ലെന്നും അവൾക്കുറപ്പുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ നശിച്ചു സശയം മൂലം ഭർത്താവു തന്നെ പരിത്യജിച്ചു. സുഖസമൃദ്ധമായ ഒരു വിടുവിട്ടു്, വിശാലമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്കു് തന്റെ കൊച്ചുകുഞ്ഞിനേയുകൊണ്ടു് അവൾക്കിറങ്ങേണ്ടതായി വന്നു വിധി; അതേ വിധിയെന്നേ.

III

മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽനിന്നു പുതുതായി സ്ഥാപിച്ച ദരിദ്രസങ്കേതത്തിൽ താൻ കിടക്കുന്നതായിട്ടാണു ബോധം വീ

ണപ്പോൾ അറുപ്താൽ കണ്ടത്. തന്റെ കണ്ണു—അയ്യോ! പട്ടണിയുടെയും ശൈത്യത്തിന്റെയും രോഗത്തിന്റെയും പിടിയിൽപ്പെട്ട ഞെരുങ്ങിപ്പിളയ്ക്കലാൽ കഴിയാതെ അതിന്റെ ജീവൻ സ്രഷ്ടാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പറന്നുപോയിരുന്നു. ആരോടും യാതൊരുപാധവും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ആ പിഞ്ചുകിടാവ് വിശന്നു പൊരിഞ്ഞു മരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈശ്വരേമഹ!

തന്റെ കണ്ണു മരിച്ചുപോയെന്നു അറിഞ്ഞപ്പോൾ, തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏകാവലംബം എന്നെന്നേക്കുമായി തകർന്നുപോയെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, ആ മാതാവു ഏദയം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. വൻപിച്ച ഒരു സ്വത്തിനവകാശിയായിത്തീർന്നു, സുഖസമൃദ്ധിയിൽ കഴിയേണ്ട തന്റെ കണ്ണു, അതിന്റെ സാക്ഷാൽ ജനകന്റെ ഏദയന്ത്രനൃതംകൊണ്ടു, ജീവൻ പിടിച്ചുനിൽക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പട്ടിണിമൂലം, അപശ്ചര്യമായിത്തീർന്നു. ഹാ! ഒരു കണ്ണിന്റെ അമ്മയായിരുന്നു താനെങ്കിലും, അതിനൊത്തുള്ളി വെള്ളം കൊടുത്തു പുലർത്തുവാൻ പോലും താൻ പ്രാപ്തയായില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത അവളെ കഴുകി. അവൾ അസ്തപ്രജയായി.

IV

ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയി. അല്ലാലമായ ഭക്ഷണം ലഭിച്ചു തുടങ്ങിയതോടുകൂടി മറിയക്കട്ടിയുടെ—അതെ അവൾക്കും ഒരു പേരുണ്ട്—ഒരു ഓമനപ്പേരിന് അവളും അർഹയായിരുന്നു—ക്ഷീണം മാറി. അവളുടെ ശരീരത്തിന് പണ്ടത്തെപ്പോലെയല്ലെങ്കിലും, ഏതാണ്ടോരു മനുഷ്യരൂപത്തിന്റെ ലക്ഷണമുണ്ടായി. ഒരു ദിവസം അവൾ, ആ ദരിദ്രസന്തതിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനെ സമീപിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“യജമാനനെ, അങ്ങ് എന്നോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന കാരുണ്യത്തിന് ജഗദീശ്വരൻ അങ്ങനെയെ അനുഗ്രഹിക്കും. ഈ സന്തതിയിൽ ഇപ്പോൾ പല സ്ത്രീകളുണ്ടല്ലോ. അവരിൽ പലരും സാമാന്യം ആരോഗ്യമുള്ളവരാണ്. ഇവരെക്കൊക്കെ എഴുത്തും വായനയും പഠിപ്പിക്കുവാൻ എന്നിക്കു കഴിയൂ. തന്ത്രം, കട്ടനെയ്ത്തു, മറ്റു ചെറുതരംവേലകൾ മുതലായവയും എന്നിക്കു പഠിപ്പിച്ചു. ഇവ ഒരു കടി വ്യവസായമായി ഇവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചാൽ,

ഇവ വിരമിക്കുന്ന തുകകൊണ്ടു ഈ സന്തതിയിലെ ചെലവുകൾ കുറെയൊക്കെ വഹിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.”

ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സന്തോഷമായി. ആസന്നാദരണയായ നിലയിൽ എടുത്ത ചൊണ്ടു വരപ്പെട്ട ആ യാചകിക്ക് എഴുത്തും കടി വ്യവസായപരമായ വേലകളും അറിയാമെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് അതുതന്നെ തോന്നി. അവളുടെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുകയും, അവളുടെ ഇഹലോകസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾ ആ യാചകകോളനിയിലെ സ്ത്രീകളുടെയെല്ലാം കൊച്ചമ്മയായി. മറിയക്കട്ടി കൊച്ചമ്മയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവരുടെയെല്ലാം ജീവനാണ്.

V

യാചകസന്തതി സ്ഥാപിച്ചിട്ട് ഒരു വർഷം തികയുന്ന ദിവസം അന്നായിരുന്നു. അന്നു സാധുസ്ത്രീകളുടെ വകയായി ഒരു കൗതുകവില്ലന നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പട്ടണത്തിലെ സകല ധനികന്മാരുടെയും നിന്നും സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും കൗതുക വില്ലനയിൽ പങ്കെടുക്കുവാനായി വന്നുചേർന്നു. അവരിൽ ഒരു പ്രൗഢസ്ത്രീയെ മറിയക്കട്ടി പ്രത്യേകം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതെ, “ഭിക്ഷു വാങ്ങുവാൻ ശനിയാഴ്ച വന്നാൽ ഒരു കാഴ്ച തരാ”മെന്നു പറഞ്ഞ ഒരുദാർശ്വശാലിനിയെത്തന്നെ.

മറിയക്കട്ടി ആദരവോടുകൂടി അവരെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—“അമ്മേ, എന്നേ ഈ സ്ഥാനത്തെത്തിക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചതു് അമ്മയാണ്.”

ആ സ്ത്രീ അതുതന്നെ ടൂക്കടി അവളെ നോക്കി. അവർക്കൊന്നു മനസ്സിലായില്ല. മറിയക്കട്ടി തുടൻ പറഞ്ഞു:—“അമ്മ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം, ഒരു ദിവസം അശരണയായി, അതി പരവശയായി, എന്റെ കണ്ണിനേയും എടുത്തുകൊണ്ടു് (അവളുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു) ഞാൻ അമ്മയുടെ പടിവാതിൽക്കൽ വന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് ഒരു തുള്ളി കണ്ണിവെള്ളം തരണമെന്നു് ഇരുന്ന. അമ്മ കൃത്യാന്തരത്താലോ എന്തോ അതത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഞാൻ ഭ്രാന്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞു കണ്ണുങ്ങൾ ബഹളംകൂട്ടി. ഞാൻ ക്ഷീണപാരവശ്യംകൊണ്ടു് ബോധരഹിതയായി വീണുപോയി. ഈ സന്തതിധികൃതന്മാർ—ഇവരെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ—എന്നെ എടുത്തു് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു് ഗൃഹ്യപ്പെട്ടു് രക്ഷ

പെടുത്തി. ദൈവം എന്നു ഈ നിലയിലൊരിച്ചു.”

ആ പ്രൗഢസ്ത്രീയ്ക്കിതെല്ലാം ഏതാണ്ടോരു സ്വപ്നപോലെ ഓർമ്മയിൽ വന്നു. എത്രയോ യാചകന്മാരെയും യാചകികളെയും അവർ ഇങ്ങനെ ആട്ടിയോടിപ്പിരിക്കുന്നു! അവർ ഒരു മനുഷ്യിതത്തോടെ, കൗതുക വില്ലനശാലയിലേക്കു നീങ്ങി. അവർക്കു പിൻപേ അവരുടെ മകളും മകളുടെ ഭർത്താവു കൂടി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മറിയക്കട്ടി ആ യുവതിയെ നോക്കി. അതെ അന്നു റേഡിയോ സശീതം കേട്ടു രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രസികത്തി! മററതോ—? അവൾ കണ്ണുകൾ തുടച്ചുകൊണ്ടു ഒന്നുകൂടി നോക്കി. ഹാ! ദൈവമേ, ഇടിവെട്ടേററതുപോലെ അവൾ സ്തംഭിച്ചുപോയി. നിലത്തു വീണുപോകാതെയിരിക്കുവാൻ അവൾ ജനലഴികളിൽ കടന്നുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അതു സാധിക്കാതെ മറിയക്കട്ടി വീണതു്, ആ യുവാവിന്റെ പാദത്തിലായിരുന്നു. അയാൾ ദീനാനുകമ്പയോടുകൂടി, അവളെ താങ്ങി മാറ്റിക്കിടത്തി. മറിയക്കട്ടി അസ്പഷ്ടാക്ഷരങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പുലമ്പി:—

“നാഥാ! അങ്ങനെയെ അവസാനമായി ഒന്നുകൂടിക്കാണുവാൻ എന്നിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായല്ലോ. നമ്മുടെ കണ്ണു് ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു് പറന്നു പോയ്ക്കിട്ടുണ്ടു്. ഞാനും അവനെത്തന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ. അങ്ങ് ഈ പുതിയ ഭാര്യയോടുകൂടി സുഖമായി ജീവിക്കുക. പക്ഷെ ഈ അനുജത്തിയേയും അവിടുന്ന് പേക്ഷിക്കരുതേ, കഷ്ടപ്പെടുത്തരുതേ, തീ തീറിക്കരുതേ. ദൈവം സാക്ഷിയായി ഞാൻ നിമ്മലയാണ്.”

മറിയക്കട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾ എന്നെന്നേക്കുമായി അടഞ്ഞു. അവളുടെ വാക്കുകൾ ആ നിഷ്ഠൂരനായ ഭർത്താവിൽ വല്ല മാറ്റവും വരുത്തിയിരിക്കുമോ—ആവോ?

പുമാല.

ഏറ്റവും തന്മയതപത്തോടുകൂടി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രസകരങ്ങളായ പത്തു ചെറുകഥകളുടെ ശ്രോധികരണം. കുറച്ചു പ്രതികൾമാത്രം. വില ൩ റൂ. ൫൦.

കേരളപബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി പുലിക്കിഴ്—തിരുവല്ല.

ഗോരസങ്ങളും ഇതിഹാസങ്ങളും.

പാൽകൊണ്ടുള്ള ചികിൽസാവിധികൾ.

(പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള)

മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യ സരക്ഷണവിഷയത്തിൽ പത്തുക്കൂട്ടം പത്തുവിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന സാധനങ്ങളും പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്നുവെന്നുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു പുതിയ ശ്രവേഷണമാ അഭിപ്രായമോ അല്ല. മനുഷ്യർ അവരുടെ മൃഗീയജീവിതം കൈവെടിഞ്ഞു മനുഷ്യത്വത്തെ പ്രാപിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽ പത്തുക്കൾ മനുഷ്യരുടെ ഒരു ആപ്തസ്വപ്നവും, സഹകാരിയും ഉപകർത്താവും ആയിരുന്നുവെന്ന് ഹിന്ദുക്കളുടെ വേദേതിഹാസാദികളിൽനിന്നും നമുക്കു ഹിതമാകാം. ഇന്ദ്രന്റെ സൈന്യങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾ (കാർമോലങ്ങൾ) വർഷിക്കുന്നത് ഭൂമിയിൽ ശുദ്ധജലം സൃഷ്ടിക്കുമാകുന്നതിനും തന്മൂലം തുണസമ്പുഷ്ടലതാദികൾ തഴച്ചുവളരുന്നതിനാലാണ് എന്നും പച്ചപ്പല്ലു തിന്നു പുലരുന്ന പത്തുക്കൾ യാഗത്തിന് പയസ്സും ഹവിസ്സും നൽകുന്നുവെന്നും അതിനാൽ ഇഹപരലോകങ്ങളിൽ വേണ്ട കർമ്മങ്ങളെ വഴിയാവശ്യം ചെയ്യുന്നതിന്നു സഹായിക്കുന്ന ഇന്ദ്രനെ സ്തുതിക്കുന്നുവെന്നും അതിനാൽ വരുന്ന അനേകം സൂത്രങ്ങൾ എന്നുണ്ടായതെന്ന് ഇന്നും തീരുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവിധം പ്രാചീനമായ ദുഷ്കാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഗോവിന്ദന്റെയും ഗോരസത്തിന്റേയും മാഹാത്മ്യത്തിന് ഇത് ഒരു കണാത്തരം തെളിവുകൾ. ഗാർഹിത്യം ഗങ്ങളായ പത്തു, ആട്ട്, എരുമ, കാള, കുതിര, കഴുത മുതലായ നാൽക്കാലികളായിരുന്നു പുരാതനാർത്ഥങ്ങളുടെ മുഖ്യധാര. കാർഷകവിദ്യ ആദ്യം കണ്ടുപിടിച്ച ആയുർവ്വേദം നിലം ഉഴുന്നതിനും കൃഷിക്കുരുക്കുന്നതിനും ചാണകം മുതലായ വളം ഇടുന്നതിനും കന്നുകാലികൾ വളരെ പ്രയോജനകരമായി. ബ്രാഹ്മണപക്ഷപാതികളായ വൈദികർ നിദ്ദേശിച്ച രാഷ്ട്രനീതികളിൽ പോലും “ഗോബ്രാഹ്മണഹിതായ” എന്നും കല്പിച്ചു. ബ്രാഹ്മണന്റേയും പത്തുവിന്റേയും ഹിതത്തിന് അനുഗുണമായിട്ടുവേണം ഭൂപാലന്മാർ രാജ്യം ഭരിക്കാൻ എന്നത്രേ വേദശാസനം.

ഭാരതം മുതലായ ഇതിഹാസങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാലോ? ഗോ, ഗോരസ, ഗോപപ്രശസ്ത അതിലാലുത്തം വിളയാടുന്നതുകാണാം. വിദൂരവാക്യത്തിൽ “അപ്രകൃതം വിപ്രോകനകൊണ്ടു ഗോകലം രക്ഷ്യം” എന്നും “ഗോമതാജിത മശനാഗ്രഹം” എന്നും കാണുന്നതിൽനിന്നും പത്തുക്കളെ മനുഷ്യവാസത്തിന് സമീപം കെട്ടുകയും സൂക്ഷിക്കുകയും വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത് രക്ഷിക്കണമെന്നും പത്തുക്കൾ ഉള്ളവർക്ക് അനാഗ്രഹം—വെട്ടേക്കു ദാരിദ്ര്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നും മറ്റും നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. വൃന്ദാവന സഞ്ചാരികളായ ഗോപന്മാരുടെയും അവരുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ നന്ദഗോപന്റേയും വൃന്ദാവനവിഹാരികളും ഗോപാലഭക്തകളുമായ ഗോപസ്ത്രീകളുടെയും വർണ്ണനങ്ങളെക്കൊണ്ടും അപദാനങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഭാഗവതപുരാണത്തിന്റെ ഏറിയഭാഗങ്ങളേയും വ്യാസൻ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഗോരസമാഹാരമെന്നതിൽ കവിയ്ക്കു വേറൊന്നുമല്ല.

“ഗോവർദ്ധനാദ്രിയെ എടുത്തുപിടിച്ചു—
കിണ്ണൻ
ഗോഗോപരെ സ്വയമൊരേഴുദിനം—
തുണച്ചാൻ”

അതിവർഷം കൊണ്ടു ഗോപന്മാരും മുക്കിക്കളവാൻ പുറപ്പെട്ട ഇന്ദ്രനെ തോല്പിച്ച ഗോവർദ്ധനോത്ഥമാരണം ചിന്തനീയമായ ഒരു അത്ഭുതവാദകഥയാണ്. സ്വർഗ്വരാജ്യത്തിൽ ഒരു കാമധേനുവുമുണ്ടെന്ന് പെരുരാണികന്മാർ പ്രോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിയിലെ ഓരോ യോനുകളും ശരിയായി പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ കാമധേനുക്കളാകുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി ആ വിധം പരിപാലനം സാധിച്ചിരുന്നകാലം ഭാരതത്തെ സമ്പന്നമാക്കിത്തോളം കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നും തന്മൂലം ഭാരതീയർ ദാരിദ്ര്യത്തിലും അനാരോഗ്യത്തിലും ആണ് അടിമവൃത്തിയെ കൈക്കൊള്ളേണ്ടിവന്നുവെന്നും ചിലർ ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ അസാധാര്യം ഇല്ല. ലീലാതുകൻ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ മൂതത്തിൽ,

“ദധിമഥനനിനാഭൈഃ
ദിച്ഛികാഹംസനാഭൈഃ

സുരഭീണിനിനാഭൈഃ
സുന്ദരീശിരനാഭൈഃ
ഹരിമുരളിതിനാഭൈഃ
ആത്മവിദ്ഗ്നവനാഭൈഃ
അനുഭിനമനുഭവ്യം
നന്ദഗോപോ പ്രഭാതെ”

എന്നിങ്ങനെ പ്രഭാതകാലത്തെ നന്ദഗോപഗ്രഹവർണ്ണനം ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഇത് ഒരു കാലത്തു് ഓരോ ഭാരതീയന്റേയും ഗേഹത്തിലെ പ്രഭാതവർണ്ണനമായിരുന്നു. പത്തു പാലന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തു് ശിശുപാലസമന്മാരായ വിദേശീയരുടെ ആക്രമണവും അമിതസെയ ആദരിക്കാത്ത നരപാലന്മാരുടെ ദീർഘഭരണവും ഒന്നായി സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ ഭാരതവും ഭാരതീയരും ദുരിതമുദവിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അതിശയിപ്പാനെന്തുള്ളു?

പത്തുക്കളിൽനിന്നും നമുക്ക് ലഭിക്കുന്ന സാധനങ്ങളെ സാമാന്യമായി ഗോരസം എന്നു പറയാം. ക്ഷീരവും ക്ഷീരവികൃതികൾ എന്നു പറയാവുന്ന തൈർ, വെണ്ണ, നെയ്യ്, ഗോമു എന്നിവകളും ഗോരസത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളാണ്. ഗോമുത്രം, ഗോമയം (ചാണകം) ഇവകളും ദൈവധര്യപനയും മറ്റും പ്രയോജനകരങ്ങളാണ്. പത്തുവിൻചാണകത്തിലുൾക്കൊള്ളുന്ന അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വവസ്തുക്കൾ സസ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തമമായ വളമായി പരിണമിക്കുന്നുവെന്ന് ഇദാനീനത ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരും ഉൽപ്രോഷിക്കുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളിലും തന്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളിലും മാനസികരോഗങ്ങൾക്കു് പ്രായേണവിധിച്ചു കാണുന്ന എല്ലാ ഔഷധങ്ങളിലും പഞ്ചഗവ്യം (പാൽ, തൈർ, നെയ്യ്, ഗോമുത്രം, ചാണകപ്പാൽ) ഒരു പ്രധാന ഘടകമാകുന്നു. ഉന്മാദം, അപസ്ഥാരം മുതലായ മാനസികരോഗങ്ങളെ മാറ്റുവാൻ ഗോരസത്തിന് (പഞ്ചഗവ്യത്തിന്) ഏറെയും ശക്തിയുണ്ടെന്ന് ആയുർവേദശാസ്ത്രസമ്മതി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാതാർത്ഥമാകുന്നു. ഇത്രയും ഉപോൽപാദനമായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ലേഖനത്തിൽ ഗോരസങ്ങളിൽ വച്ച് സർവ്വോത്തമമായ ക്ഷീരത്തെക്കുറിച്ച് നിരൂപിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മുലപ്പാൽ; ആട്ടിൻപാൽ, പത്തുവിൻപാൽ, എരുമപ്പാൽ, ഒട്ടകപ്പാൽ, കുതിരപ്പാൽ, തുടങ്ങിയവക്കെല്ലാം സാമാന്യഗുണങ്ങൾ ഉണ്ട്. പാൽ എന്നതു് രക്തത്തിന്റെ പാകവിശേഷത്താൽ വന്നുളുന്ന ഒരു പരിണാമമാണല്ലോ. ഭക്ഷണരീതിയ

എന്നിന്?

(പെരുന്ത കെ. എൻ. നായർ)

പൊന്നിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പലരിയും;
 വിണ്ണിലായ് പാടിപ്പറക്കുക കിളികളും;
 പൂഞ്ചിരിപൂത്ത പൂക്കളും; ശാരദ-
 പ്രഞ്ചനാദം വളർ മഴവില്ലും;
 പ്രേമഗാനങ്ങളുൾവിട്ടൊഴുകുന്ന-
 കോമളവെള്ളിമരവും; തെങ്ങെന്നലും;
 സിന്ധുരാഗം പരമിത മോഹന-
 സ്വാസ്യാംബരവും പാനിമതിബിംബവും;
 നേരിയകാറ്റുള്ള ചാഞ്ചാടിക്കാടുന്ന
 ചാരുലതാ തരു തുല്യതതികളും,
 എന്നിന്?—നിന്ദ്യയും നിമന്തയ്യനവ-
 യെന്തിനാൽകി പ്രകൃത്യാബ്ധസോദരം?...

ക്കൾക്കും ബലഹീനമാർക്കും കൊടുക്കണമെ-
 ന്നു ആരോഗ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിശ്ചയി-
 ക്കുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം സുബോധമാ-
 ണ്. ക്ഷീണം ഭവിച്ച ശരീരവ്യവസ്ഥ-
 കളെയും വളരാനുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങളെയും
 സഹായിച്ചും രക്ഷിച്ചും പാൽ ശരീരാംശ-
 മായി മാറുന്നു. പാൽകുടിച്ച് രണ്ടു മണി-
 കൂറു കഴിയുമ്പോൾ അത് ദഹിക്കുന്നു. ദീ-
 പനാവയവങ്ങൾക്ക് ചാത്തായ തകരാറുള്ള
 തു കൈയ്യില്ല. പേശികളെ ബലപ്പെടു-
 ത്തുവാൻ പാലിനു പ്രത്യേകം കഴിവു
 ണ്ട്. ദീപ്താശ്വസ്സിനേയും അഖണ്ഡമായ
 ആരോഗ്യത്തേയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വി-
 ഷയത്തിൽ പാലിന് പ്രത്യേകതയുണ്ട്
 എന്ന് ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ജീവനിയം, സൗന്ദര്യം എന്നു മുൻ-
 പ പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളിൽ സൗന്ദര്യഗുണ-
 തെക്കുറിച്ചാണ് മുക്കിൽ പ്രസ്താവിച്ച
 ത്ത്. ജീവനിയം (Vitamine) എന്നുള്ള
 വിഷയത്തിൽ പാലിനെ മറ്റുവെല്ലു-
 വാൻ വേറെ പദാർത്ഥങ്ങളില്ല. ജീവനിയ-
 പദാർത്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും ഗുണ-
 ങ്ങൾ ലാഭമാത്രയിൽ പാലിൽ സംഘടി-
 ച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ വിറ്റാമിൻ ഏ. പാ-
 ലിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. കുട്ടിക

നസരിച്ച് രക്ഷത്തിന്റെ ഗുണം വ്യത്യാ-
 സം വരുത്തുപോലെ മുൻപറഞ്ഞവയെല്ലാം
 അല്ലാത്ത വ്യത്യാസം കാണാം. മനു-
 ഷ്യന് ശിശുപ്രായത്തിൽ പ്രകൃതിദത്തമായ
 ഭക്ഷണസാധനം സ്തംഭമാകുന്നു. അതി-
 ന്റെ അഭാവത്തിൽ ആദ്യം, പതു മുതലാ-
 യ മൃഗങ്ങളുടെ പാലിൽ ചില വ്യത്യാ-
 സങ്ങൾ ചെയ്തു മലപ്പാൽപോലെ ലാഭ്യ-
 പ്പെടുത്തി ഉപയോഗിക്കാം. പാലിന്
 പൊതുവെ ഗുണങ്ങൾ തുല്യങ്ങളായിരിക്കി-
 ലും പതുവിൻ പാലിന് ജീവനിയം, സൗ-
 ന്ദര്യം, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ഗുണങ്ങൾ
 വിശേഷവിധിയായുണ്ട്. അതായത്.

‘സപാഠപാകരസം സ്തിഗ്ദ്ധ-
 മോജസ്യം ധാതുവർദ്ധനം
 വാതവിഷ്ണുരോഗം വ്യഷ്ട-
 ശ്ലേഷ്മളം ഗുണശീതളം
 പ്രായഃപരോത്രഗവ്യത-
 ജീവനിയം സൗന്ദര്യം.”

എന്നാണ് ആയുർവേദത്തിൽ പറ-
 ഞ്ഞുകാണുന്നത്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഗ-
 വേഷണ പട്ടുക്കളായ പാശ്ചാത്യ പണ്ഡി-
 തന്മാരുടെ അഭിപ്രായം നമുക്ക് ആദ്യം
 പഠിക്കാറാക്കാം. പതുവിൻപാൽ ഒരുപ-
 ണ്ണാഹാരമാണെന്നുള്ളതിന് പക്ഷാപനമില്ല
 പ്രകൃതികമായി ലഭിക്കാനിടയുള്ളതും
 ഒരു പൂർണ്ണാഹാരത്തിനു ഉണ്ടായിരിക്കേ-
 ണ്ട ഘടകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും
 പാലിൽതന്നെ. ശരീരത്തിലെ കഠി-
 നഭാഗങ്ങളായ അസ്ഥിഭാഗങ്ങളെപ്പോലെയോ
 കളും മൃഗങ്ങളായ മാംസസീരാദിക-
 ലും പേശിബന്ധങ്ങളും തലച്ചോറും സ-
 റ്റുക്കുമാർക്കുമാകുന്നതിനും പോഷിക്കുന്നതി-
 നുംശരീരത്തിനുവേണ്ടാജസ്പുഷ്ടിമാർഗ്ഗം
 ഭിക്കുന്നതിനും വേണ്ട എല്ലാ ഘടകങ്ങളും
 പാലിൽ സംയോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനും
 പുറമേ രക്തഗുണീകരണത്തിനും പരീവാ-
 ഹത്തിനും സഹായിക്കുന്ന ലവണവും ഇ-
 തിൽ കൂറത്താണ് സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.
 പ്രകൃതിചികിത്സയിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനായ
 ഡാക്ടർ ലാഫ് മൺ മനുഷ്യർക്ക്
 ഭക്ഷണയോഗ്യമായ പല പദാർത്ഥങ്ങളേ-
 യും പരീക്ഷണം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാ-
 യി പാലിനെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഭക്ഷണങ്ങളു-
 ടെ മുഖ്യസ്ഥിതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരി-
 ക്കുന്നു. ഒരു “കപാട്ട്” അളവ് പാലിന്
 എട്ടു കോഴിമുട്ടയുടേയോ, രണ്ടുറാത്തൽ
 കോഴിക്കുഞ്ഞിൻ മാംസത്തിന്റേയോ, മ-
 ന്നറാത്തൽ മാംസത്തിന്റേയോ ഗുണമു-
 ണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.
 ഇത്തരം പതുവിൻപാൽ ശിശു

കേണപോയ്

മഹാവിധി.

—ശ്രീക—

(ഇതോ പടിപ്പറയൽ)

വിളിലെവാസംതെല്ലം സൗഖ്യമല്ലിതേരം
 വട്ടുപോകയെന്നല്ല ചിന്തിച്ചാൻ കമാരൻ
 ഭട്ടനാൾക്കൊണ്ടല്ലേൽ ധനിയും ജനകൻ
 ഭൃഷ്ടിയിൽപെടാതെ കൈമുതൽ സ്വരൂപിച്ചു
 കഷ്ടമെന്നൊരു വിഭാഗത്തിൽതന്നപത്യാൽ
 കട്ടിലിൻ കാണ്ഡം കയ്യാൽ മാതൃമാനസാവേന
 ഭട്ടമുക്കലും ഭേരം മുറുപ്പിത്തരിച്ചിട്ടും
 കട്ടിയെന്തൊന്നായ് കയ്യാലപ്പിതം തവിട്ടേറ്റം
 വാരങ്ങൾ മാസങ്ങളല്ലെങ്കിലും കഴിഞ്ഞിട്ടാ-
 പ്പെട്ടൊന്നുമാഞ്ചിപ്പിരിൽ- ബോംബയിൽ-
 ചെന്നത്താൽ
 വെറുവാണിങ്ങിനെയ് കോപ്പിട്ടേരക്കുളം
 സതപമാരോഹണം ചെയ്തൊരുറിക്ഷായിൽ
 ചേരതോമോഹനങ്ങളും കാഴ്ചയാൽ മനകുട്ടി-
 ത്താത്തൊരു കൈത്തിലൊല്ലേണ്ടുന്നതായാൽ
 തപണക്കിഴിമുനീൽവെച്ചിടായ് തീനോരസ്ഥി
 മാത്രനും ചുരുക്കനെ വെക്കുൻ സമീക്ഷിച്ചു
 രണ്ടു മത്തൊരു നോട്ടം കണ്ണാൻ തടയ്ക്കാ-
 ലിങ്ങലിന്നധീനനായ് നിന്നയാളെക്കണ്ടും
 എന്തിനു പറയുന്നുരക്കതബന്ധത്തിനേത
 സത്യത്തെത്തെളിയിച്ചു താതനും തനയനും
 ‘വിളിലെവാസം തുലോസൗഖ്യമത്രേഭേരം
 വട്ടുപോക കമോശം; കേണപോയ് മഹാവിധി.

മുട്ടെ അസ്ഥിഭാഗങ്ങളെ ബലപ്പെടുത്തു-
 കയും വളർത്തുകയും, പ്രായമായവരിൽ സാ-
 ധാരണ കാണുന്ന ജാഡയും പ്രസരിപ്പി-
 ലായ്ക്കും തുറത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന് സ-
 ഹായിക്കുന്നത് പാലിലെ വിറ്റാമിൻ
 ഏ-ആകുന്നു. സിരകളുടെ ക്ഷീണം നി-
 മിത്തം സർവ്വവികസന പക്ഷവധം എന്ന
 വാതത്തെയും ബറിബറി എന്ന രോഗത്തേ-
 യും മാറുവാൻ ശക്തിയുള്ള വിറ്റാമിൻ
 ബി. പാലിലെ മറ്റൊരു ഘടകമാകുന്നു.
 തളച്ച് മുട്ടത്ത് മുതലായ അസ്ഥിഗതരോ-
 ഗങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്ന വിറ്റാമിൻ
 സി-യും പാലിന്റെ ഘടകങ്ങളിൽ ഒ-
 ന്നാകുന്നു. ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ പാ-
 ലിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെ തെളിയിക്കാൻ
 ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും ആവശ്യമില്ല.

പെട്രോമാക്സ് വിളക്കുകൾ ആവശ്യമുണ്ട്.

ഏതാനും ഹെറിയ ബേബി പെട്രോമാക്സ് (സെക്കൻഡ് ഹാൻഡ്) വിള-
 കുകൾ ആവശ്യമുണ്ട്.

മാനേജർ, ഭാഗ്യദായം പ്രസ്സ്
 പുളിക്കീഴ്—തിരുവല്ല.

“അമ്മയുടെ പിണ്ഡം.”

—ഹാസ്യലേഖനം—

(വാസവൻ)

ദുസ്സാമത്വക്കാരായ ശിഷ്യജനങ്ങളുടെ ദുശ്ശോഭ്യങ്ങളെപ്പറ്റി എന്താണു പറയേണ്ടതു്? പ്രസംഗവശാൽ അവരോടു പഞ്ചഗവ്യത്തേപ്പറ്റി എന്തോ പറയേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ ചിലർക്കു ഷട്ഗവ്യം എന്നു വെച്ചാൽ എന്താണെന്നു് അറിയുന്ന മന്ത്രേ, അതു മാത്രം പോര, അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള കഥയും കേൾക്കണം. ഒടുവിൽ ഞാൻ അതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. അതൊരു കല്പിത കഥയാണെന്നിലും കല്പിത കഥകളേക്കാൾ അതു തകരങ്ങളായ വാസ്തവകഥകൾ നമ്മുടെ ലോകത്തിൽ സഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും ഞാൻ ആ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാതിരുന്നില്ല. ഷട്ഗവ്യകഥയിലെ ബ്രാഹ്മണൻ അമ്മയുടെ പിണ്ഡം വെച്ചുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അയൽക്കാരനായ വെളുത്തേടൻ നാണവിന്റെ അമ്മയുടെ ബലികർമ്മം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ ബലാൽക്കാരമായി എത്തുകയാൽ വന്ന ദുഃഖം ഞാൻ ഒരുവിധം വിശദമാക്കി. ഒടുവിൽ ദോഷപരിഹാരത്തിനായി

‘ഇദമമ്മമാതുഃ പിണ്ഡം, നരജകസ്യ-
മാതുഃ പിണ്ഡം.’

എന്നുമാത്രം അദ്ദേഹം നല്ല മനസ്സു കല്പത്തോടുകൂടി ഉരുവിട്ടുവെങ്കിലും സ്വഭാവശേഷംകൊണ്ടു് “ഇതു എന്റെ അമ്മയുടെ പിണ്ഡം അല്ല രജകന്റെ അമ്മയുടെ പിണ്ഡം” എന്നു് അതും ധ്വനിക്കത്തക്കവിധം കാര്യം കലാശിച്ചു. ഈ ആശയം കട്ടികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ക്ലേശിക്കുന്നതിനിടയിൽ ‘എന്റെ അമ്മയുടെ പിണ്ഡം എന്ന പ്രസ്താവന പലതവണ ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നു. അറു എന്ന ദോഷം സംഭവിച്ചതുകൊണ്ടാണോ എന്തോ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അമ്മയുടെ മരണവാർത്ത വാഹകനായ ദൂതൻ ക്ലാസ്സിനു പുറമേ വന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് എന്നെ കൈകെട്ടി വിളിച്ചു് കാര്യം ചുരുക്കത്തിൽ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. വലിയ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ഞാൻ തലയുൾക്കാർ അടു

ക്കൽ ചെന്നു കാഴ്ചം ഒരുവിധം അറിയിച്ചു, അവധി വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് ദൂതനോടൊരുമിച്ചു വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

അമ്മ മരിച്ചുവെന്നുള്ളവാർത്ത ആക്കാണ് അസഹ്യമായ മനോവ്യഥ ഉണ്ടാക്കത്തതു്?

ആസ്സാംതാവദിയം പ്രസ്തുതിസമയേ ദർവാരശുദ്ധവ്യഥാം

എന്നു തുടങ്ങിയ ഭക്തൃഹരിയുടെ പദ്യം ഉദ്ധരിക്കാതെ തന്നെ ഈ വ്യഥ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കു് എന്റെ പ്രസ്താവനയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ആ ഭൌർഭാഗ്യം നേരിടാത്തവർക്കു് ഇനി വല്ലപ്പോഴും അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഈ വസ്തുത ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും. മറ്റു വല്ലവരുടേയും അമ്മ മരിയ്ക്കുമ്പോൾ വേദാന്തം പ്രസംഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവരും സ്വാന്തര്യം വരുമ്പോൾ “എൻപിള്ളയല്ലവ” എന്നു പറഞ്ഞ മട്ടിൽ തൊണ്ട തുറന്നു കരയും. അതിന്നു കഴിയാത്തവർ സങ്കടത്തു ഭിന്നയിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതുലോകസമ്മതത്തിന്നു വേണ്ടി ആയിരിക്കും. ഏതെങ്കിലും അമ്മമാരോടു മക്കൾക്കുള്ള കടപ്പാടിന്റെ തീവ്രതയെപ്പറ്റി വളരെ ഒന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. ഇന്നു നല്ല തന്റെ കക്കാരായി കഴിയുന്ന മഹാനഭാവന്മാർ എല്ലാം ഒരിക്കൽ അമ്മയുടെ കൈക്കുഞ്ഞായി കഴിഞ്ഞവരുല്ലേ?

അയ്യോ. എന്റെ അമ്മ! എന്നെ പെറുവെച്ചപ്പോൾ പുഷ്പപ്രാപ്തിയിലെത്തിച്ച ആ മഹതി! എന്റെ സകല ഭാഗ്യസൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കും നിദാനമായി നിന്നിരുന്ന ആ പ്രേമസ്വരൂപിണി! എന്റെ പ്രയത്നഫലത്തിന്റെ അംശം കൊണ്ടു് ഉപജീവനം നിർവ്വഹിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ധന്യവാദം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹിളാമണി! ഞാൻ എന്താണു പറയേണ്ടതു് അകാലചരമം പ്രാപിച്ചുവെന്നു പറയാമോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ ഷഷ്ടീപൂർത്തി ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു നടന്നതു്. പ

ക്ഷേ, അവരുടെ വിരോധം അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടായിരുന്നു.

ഏകാദശീവ്രതം കഴിഞ്ഞു പിറ്റേന്നു്, ദ്വാദശീദിവസം മദ്ധ്യാഹ്നത്തോടു സമീപിച്ചു കളുക്കുവക എത്തി കളികഴിഞ്ഞു ഈശ്വരനാദങ്ങൾ ജപിച്ചുകൊണ്ടു് അമ്മ അന്ത്യശ്വാസങ്ങൾ മോചിപ്പിച്ചുവത്രെ. അങ്ങിനെയാണു വാർത്താവാഹകൻ എന്നെ തെരിയപ്പെടുത്തിയതു്.

“അഹോ, കഷ്ടം! എന്റെ അമ്മയ്ക്കു് ദുർമരണം സംഭവിക്കുകയാണോ ചെയ്തതു്.” എന്നു ഞാൻ മോദിച്ചു ചോദ്യത്തിന്നു്.

“ഹേയ്. ഒരിക്കലുമില്ല. കളുത്തിന്റെ കരയിൽ പടിഞ്ഞാറെ കടവിലുള്ള കല്പടികളിൽ ചാരിയിരുന്നുണ്ടൊണ്ടു ജീവൻപോയി” എന്നു ദൂതൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

കഴിയുന്നതും വേഗം വീട്ടിൽ എത്തി ഞാനെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഇരുവരും ബെലപ്പെട്ടു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വഴിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു് എതിരേവന്ന വക്കീൽ മി: ജോസഫ് എങ്കിക്കു സലാം ചെയ്തു.

വക്കീൽ—എവിടെയാണ് പോകാൻ ഇത്ര തിട്ടക്കു്?

ഞാൻ—വീട്ടിലേക്കു അത്യാവശ്യകാര്യമായിട്ടു പോകുകയാണ്.

വക്കീൽ—പൂർത്തിയാക്കു തിരുന്ന ബാക്കിയും കൂടി ആ കൃതിയിൽ ഞാൻ എഴുതി.

ഞാൻ—ഇപ്പോൾ എനിക്കു തീരെ സമയമില്ല. ഇനിയൊരിക്കലൊക്കട്ടെ.

വക്കീൽ—കറച്ചേ ഉള്ള. ഇതൊന്നു് കേട്ടിട്ടുകൂടി പോകണം.

എന്നു പറഞ്ഞു പോക്കറിൽനിന്നു് ഒരു കടലാസ്സു് എടുത്തു വായനതുടങ്ങി. കവിത ഒരു ഗദ്യകവിതയായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ സമയവും സൗകര്യവും നോക്കാതെ ഇങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ തൊഴിലില്ലാത്ത കവിതക്കാർക്കു ബഹുവാസനയാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായ എന്റെ സ്റ്റേഫിതൻ തന്റെ ബോറൻ കവിത നീട്ടി വായിച്ചു തുടങ്ങി.

“ആനന്ദപ്രദമായ സുന്ദരി, ആകാശത്തിന്റെ മണിയറകളിൽ പൂങ്കുയിൽ നാദങ്ങൾ മററൊലിക്കൊള്ളവേ, ജീവജാലത്തിന്റെ കോൾമയിർ വഹിച്ചുകൊണ്ടു മന്ദമാരുതൻ കുഴലൂതവേ—

ഞാൻ—എന്റെ അമ്മ മരിച്ചുപോയി എന്നു കേട്ടു പോകുകയാണ്.

വക്കീൽ—അതുകൊണ്ടെന്ത്? (വായന തുടരുന്നു) പാതാളത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങളിലും സമുദ്രങ്ങളുടെ അലമാലകളിലും ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു. നിന്നെ കണ്ടെത്തിയില്ല.

ഒടുവിൽ ഞാൻ എന്റെ അനുചരന്റെ കൈയ്ക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ട് മുൻപോട്ടു കടന്നു നടന്നു. വക്കീൽ പിന്നെയും കരേണരംകൂടി പാരായണം തുടന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. പക്ഷേ, അസാധാരണക്കുഴപ്പം ശീലനായ അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോടു മുഷിച്ചിൽ തോന്നിയിരിക്കുകയില്ലെന്നു എനിക്ക് അറിയാം.

ഞാനും അനുചരനും രണ്ടു മണിക്കൂർ കൊണ്ടു ഏഴുമൈൽ നടന്നു സന്ധ്യയ്ക്കു മുൻപു വീട്ടിൽ എത്തി. അമ്മയുടെ മൃതശരീരം വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തേ മുമ്പിൽത്തന്നെ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു മൂലത്തിന്റെ അല്പഭാഗം മാത്രം കാണത്തക്കവിധത്തിൽ മൂടിക്കിടത്തിയിരുന്നു. കാൽക്കലും തലയ്ക്കലും വച്ചിട്ടുള്ള വിളക്കുകൾ മങ്ങിക്കത്തുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ഏകനായി ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു പ്രദക്ഷിണം വച്ചു നമസ്കരിച്ചശേഷം മൃതശരീരത്തിനു സമീപം ഇരുന്നു. ഞാൻ മുൻപൊക്കെ വീട്ടിൽ വരുന്ന അവസരത്തിൽ ലഘുഭക്ഷണസൽക്കാരത്തിനു ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന അമ്മ ഇപ്പോൾ എവിടെപോയി. 'വ്യാസ' എന്നുള്ള ആ മനോഹരമായ വിളി ഇനി ഞാൻ എന്നു കേൾക്കും? വഹിയാ! എനിക്കു ചിന്തിപ്പാൻ വഹിയാ.

ഞാൻ ആ ഇരുപ്പിൽ രണ്ടോ നാലോ മണിക്കൂർ ഇരുന്നിരിക്കണം. ആരും എന്നേ വിളിച്ചില്ല. അത്താഴത്തിന്റെ ആലോചനപോലും ഉണ്ടായതുമില്ല. അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു മുൻപായി ഇളയ സഹോദരി വാതുക്കൽ വന്നു.

'വലോപ്പാ' ഇങ്ങനെ അകത്തുതന്നെ ഇരുന്നാലോ, പുറത്തേക്ക് ഒന്നുവരിക. "അത്താഴം ഒന്നും കഴിച്ചില്ലല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ പുറത്തുവന്ന് വരാന്തയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ഒരു "കരണ്ടിപ്പലക"യിൽ കുത്തിയിരുന്നു.

"ആ അവലും മലരും കരിക്കും ശക്തരും ഒക്കെ ഇങ്ങെടുത്തുകൊണ്ടുവാ" എന്നു അനുജൻ ഭാമോദരൻ സഹോദരിയോടു പറഞ്ഞു.

സഹോദരി—അതൊക്കെ അപ്പോൾത്തന്നെ കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ കുറച്ചു കാ

പിതിച്ചുപിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും പപ്പടം ചുട്ടതും കൊണ്ടുവരാം.

അനുജൻ—അവലും മലരും ഒക്കെ എവിടെ കൊണ്ടുപോയി. അതൊക്കെ ബന്ധുവീട്ടുകാർ 'പട്ടിണിക്കുഞ്ഞിക്ക്' കൊണ്ടുവന്നതല്ലേ? അതു തിരികെ കൊണ്ടുപോകാൻ എന്താണുകാര്യം?

സഹോദരി—അങ്ങനെയുള്ള സഭാവാകൾ ഒന്നോ വേണ്ടാ എന്നു അവരോടു ആലോചിച്ച് കെട്ടിയത്രേ.

ഞാൻ—ഏതായാലും നേരം വളരെ ആയി. ഇനി ഭക്ഷണം ഒന്നോ വേണ്ടാ. ശവദാഹത്തിന് കഴിയുന്നതും മുൻകൂട്ടി ശ്രമിച്ചാൽ മതി.

അനുജൻ—അക്കാര്യത്തിനും കുറെ കഴപ്പുണ്ടെന്നാണ് കേട്ടത്.

ഞാൻ—ആ മാ! കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിൽ ജ്യേഷ്ഠത്തി മരിച്ചപ്പോഴപ്പോഴുണ്ടായതുപോലെ ആയിരിക്കുമോ?

അനുജൻ—ഏകദേശം അങ്ങനെതന്നെ.

ഈ അഭിപ്രായം കേട്ടതോടുകൂടി എനിക്കു മാതൃവിശ്വാസത്തേപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന മനുഷ്യശരം മിക്കവാറും തീർന്നുപോയപോലെ. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സമീപത്തു അതിനേക്കാൾ വലിച്ചുള്ള മറ്റൊരു വസ്തു വാഗ്വേദവ്യോഴ്ചയല്ലോ ആദ്യത്തെ വസ്തുവിന്റെ ചെറുപ്പം സ്വപ്നമുഷ്ടമായിത്തീർന്നത്. അതുപോലെ ഒരു ദുഃഖത്തേക്കാൾ വലുതായ മറ്റൊരു ദുഃഖം നമ്മെ സമീപിക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ ദുഃഖം വിസ്തൃതപ്രായമാകുന്നു. അമ്മയുടെ മൃതശരീരം ഭാരിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സഹകരിക്കേണ്ട ആളുകൾ എതിരായി നിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നുള്ള ചിന്ത എന്റെ മസ്തിഷ്കശക്തിയെ പൂർണ്ണമായി ഗ്രസിച്ചുകുളഞ്ഞതുകൊണ്ട് അമ്മ മരിച്ചതിന്റെ ദുഃഖം തൽക്കാലത്തേക്കു നിസ്സാരമായിത്തീർന്നുപോകാൻ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഒരു ഗ്രാമസംഘം ഉണ്ട്. അതിന്റെ നായകൻ ഒരു സുഗ്രീവാജ്ഞക്കാരനാണ്. അയാളുടെ കല്പനയനുസരിച്ചു മാത്രമേ ആ ദേശത്തു ഏതൊരു കാര്യവും നടക്കുന്നു നടത്താനും തരമുള്ളു. കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിൽ എന്റെ സഹോദരി മരിച്ചിട്ടു കഴിച്ചു മുട്ടുവാൻ മൂന്നു ദിവസത്തെ കാലതാമസം വേണ്ടിവന്നു. അന്ന് അത്തരം രൂപാ വില പിടിച്ചുള്ള സ്വസ്തപ്പണങ്ങൾ പ്രമാണിക്കു കാഴ്ച വയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. അത്ര

യമായപ്പോൾ മൃതശരീരം കഴിച്ചു മുട്ടിക്കൊൾവാൻ അദ്ദേഹം കല്പനയായി. ഈ പ്രാവശ്യം അതുകൊണ്ടും മതിയായ ചെലവു തോന്നിയില്ല. പ്രമാണിയെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് അറിയാതെ ഞാൻ കഴങ്ങി.

പട്ടിണിയും, ഉറക്കമില്ലും, അമ്മ മരിച്ച ദുഃഖവും എല്ലാം കൂടി എന്നെ ഇതികത്തവ്യതാമൂലനാക്കി. ഗ്രാമപ്രമാണിയെ സഹായിക്കുവാനുവാൻ കഴിയാത്തപക്ഷം മതസംബന്ധമായ യാതൊരു ചടങ്ങുകളും കൂടാതെ അമ്മയുടെ മൃതശരീരം തന്നത്താൻ കഴിച്ചു മുട്ടേണ്ടിവന്നു. അതു് അമ്മയോടു് എന്നിങ്ങുള്ള കത്തവ്യത്തിന് ഒരു ലോപമായിത്തീർന്നെങ്കിലോ എന്നായിരുന്നു എന്റെ ഭയം. ശാസ്ത്രപ്രകാരം അമ്മയുടെ പിണ്ഡം വയ്ക്കാതിരുന്നാൽ ആത്മാവിനു ഗതി കിട്ടുമോ? അമ്മയുടെ പിണ്ഡത്തിന്റെ സങ്കല്പം തെറ്റിയാൽ കാക്കകൾ പോലും ആ പിണ്ഡം തൊടുമോ? അതു് അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നു് നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. പക്ഷേ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽ വന്നെങ്കിലേ കാര്യം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയൂ. ദൂരെയിരുന്നു നോക്കുമ്പോൾ പാവം മനോഹരമായിത്തോന്നുന്നു. അടുത്തു ചെല്ലുമ്പോഴാണു മുള്ളും മുരടും മുക്കൻപാമ്പും നമ്മുടെ മുൻപിൽ കാണപ്പെടുന്നത്.

ഏങ്ങനെയിരുന്നാലും, ഞാൻ യോഗപ്രമാണിയുടെ വീട്ടിൽ ഫാജരുക്കൊടുത്തു.

"നിങ്ങളെന്താണു യോഗത്തിലെ കടിശിക തീർക്കാത്തതു്? നിങ്ങളെന്താണു യോഗത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ മേൽ കേസു കൊടുക്കുന്നതു്? നിങ്ങളെന്താണു യോഗത്തിനു കെട്ടുതെങ്ങു കെട്ടുവാൻ അനുവദിക്കാത്തതു്? നിങ്ങളെന്താണു യോഗത്തിൽനിന്നും വിരോധിച്ചിട്ടുള്ള കള്ളങ്ങളിൽ കളിക്കുന്നതു്?"

ഈ മാതിരി ചില ചോദ്യങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഒന്നിന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. മൗനം വിഭാവനം ഭൂഷണം എന്നുണ്ടല്ലോ. ഒടുവിൽ പ്രമാണി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

അയ്യപ്പൻകോവിൽ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം നിങ്ങളുടെ വകയല്ല. മാളികപ്പുറത്തമ്മ ഇരിക്കുന്നതു നിങ്ങളുടെ പറമ്പാണെങ്കിലും ക്ഷേത്രം നിങ്ങളുടെ വകയല്ല. ക്ഷേത്രത്തിലെ വസ്തുവകകൾ നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരും നശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പരിഹാരമായി അറു

ആ ബ്രിട്ടീഷുകരായ്ക്കു ഒരു പ്രോനോട്ട് എഴുതിത്തരിക. അങ്ങനെ ചെയ്താണെങ്കിൽ അമ്മയുടെ പിണ്ഡം വയ്ക്കാൻ സമ്മതിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം മൃതശരീരം ഉണങ്ങി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായി വരും.

നിശ്ചയിച്ച പ്രായശ്ചിത്തത്തുക വളരെ കൂടുതലായിപ്പോയി എന്നു ഞാൻ പരാതി പറഞ്ഞുനോക്കി. പക്ഷേ അതൊന്നും അവിടുത്തെ ചെവിയിൽ കയറിയില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലായ്മയാൽ ഞാൻ പ്രോനോട്ടും എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടു വിട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. പിന്നീട് ഗ്രാമവാസികളുടെ നിഷ്പേധകരണത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നും കാണപ്പെട്ടില്ല എന്നുള്ളതു ആശ്വാസപ്രദം തന്നെ.

ഏതെന്താമസിയാതെ അമ്മയുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ ശ്മശാനത്തിൽ എത്തി. ആയുധിക്കുന്നവനെ ഭക്ഷിക്കുന്ന ഗ്രാമയോഗപ്രമാണിയും അഗ്നിഭഗവാനും പ്രസാദിച്ചപ്പോൾ ആ മൃതശരീരം എളുപ്പത്തിൽ ഭസ്മമായിത്തീർന്നു. തടസ്സങ്ങളെല്ലാം തീർന്നു. വന്ന ശിതികന്റെയും പുരോഹിതന്റെയും ആജ്ഞാനുസരിച്ചു ഞാൻ ഉഭേകൃതയായ സന്സ്കാരക്രിയയും അസ്ഥിസഞ്ചയനവും മറ്റുകാര്യങ്ങളും യഥാവിധി നടത്തി.

കുറച്ചുദിവസത്തിനുള്ളിൽ യോഗപ്രമാണിയും മറ്റൊരാളും “അടിയന്തിരം കൂടി നിശ്ചയിക്കാൻ” എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു. ഞാൻ എല്ലാവരെയും യഥോപിതം സ്വീകരിച്ചു സൽക്കരിച്ചിരുന്നു. കരയോഗത്തിലെ ചിത്രമപ്പൻ ഒരു കരിവൻ ഓല എടുത്തു വന്നു മുറിച്ചു.

ഹരിത്രിശനപതയനമുഅവിച്ഛിന്നമസ്തു എന്നു എഴുതിവെച്ചു. പിന്നീട് അടിയന്തിരത്തിനുള്ള സാമാനങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കി. ഓലയിൽ എഴുതി. ഉണക്കലരി അഞ്ചുപറ, പുഴുക്കലരി അമ്പതു പറ, കാമ്പുങ്ങാ മുപ്പതു, മത്തങ്ങാ അൻപതു എന്നിത്യാദി.

ആ കൊല്ലം ഞങ്ങളുടെ പുരയിടത്തിൽ ചെയ്തിരുന്ന മത്തക്കുഷിക ധാരാളം കായ്കൾ ഉണ്ടായി. മത്തയും കമ്പളവും അധികമായി കായിച്ചാൽ ആ വർഷത്തിൽ ആ വീട്ടിൽ മരണമുണ്ടാകുമെന്നാണു് നാട്ടിലേ ഒരു ആപ്തവാക്യം. അതു ശരിയാണെന്നു് എന്നിക്കും സമ്മതമായി. ഒരു മത്തച്ചെടിയിൽനിന്നു് അൻപതിലധികം മരങ്ങളുണ്ടാകുക എന്നുള്ളതു് അതിനു മുൻപും പിൻപും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ആ മത്തച്ചെടി എന്റെ അമ്മയുടെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടുനട്ടു വളർത്തി

കൂളതും ആയിരുന്നു. അമ്മയുടെ പിണ്ഡം സദ്യ മോടിയാക്കുവാൻ ആ മത്തച്ചെടി ചെയ്ത സഹകരണം എന്നിക്ക അതുതന്നെ ദങ്ങൾക്കു കാരണമായി.

യോഗക്കാരുടെ പട്ടികയനുസരിച്ചു ഞാൻ തയ്യാറാക്കേണ്ടിയിരുന്ന സാമാനങ്ങളിൽ മത്തങ്ങാ ഒഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളവയെല്ലാം പണവും കൊടുത്തു, സ്വർണ്ണനിറച്ച നെയിലേക്കു ആയുധങ്ങളാണെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു. ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം മൃതശരീരത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു ദിവസം കാലത്തേ സഹോദരി എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു പറയുകയുണ്ടു്;

“വല്ലോല്ലേ, മത്തങ്ങാകൂടി ചന്തയിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല”

ഞാൻ—എന്തു്? നമ്മുടെ മത്തങ്ങാ ഒക്കെ എവിടെ പോയി?

സഹോദരി—ആവോ? ഒന്നും കാണാനില്ല. ഇന്നു കാലത്തു പറമ്പിൽചെന്നു നോക്കുമ്പോൾ ഒരേണ്ണപോലും ഇല്ലാതെ എല്ലാം ആരാണ്ടു മോട്ടിച്ചുകളഞ്ഞു.

ഞാൻ ഉടനെ പുരയിടത്തിൽ ഇറങ്ങി അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നു പരിശോധിച്ചു. മത്തങ്ങാ ഒരേണ്ണപോലും ബാക്കി വെള്ളാതെ മുഴുവൻ കള്ളന്മാർ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. എന്നിക്കണ്ടായ ഇഹമാഭംഗത്തിനു് അതിരില്ല. മുൻകൂട്ടി അവയെല്ലാംപറ്റിച്ചു ശേഖരിക്കാതിരുന്നതു വലിയ പിടിപ്പുകേടായിപ്പോയി. ‘ഗതം ഗതം സർവ്വമപേക്ഷണീയം’

ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഒരു പ്രത്യേകസാമൂഹിക നടപടിയുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വീട്ടിൽ വല്ല അടിയന്തിരവുമുണ്ടായാൽ അയൽക്കാരും വെന്ദുക്കാരും കരക്കാരും മറ്റും കറിസാമാനങ്ങൾ സമാനിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു് അ സ്വന്യാധാരം. മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലും ഈ രീതി കുറച്ചൊക്കെ കാണുമെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രാബല്യം എന്റെ നാട്ടിലെപ്പോലെ ഇല്ലെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. പലപ്പോഴും, അടിയന്തിരങ്ങൾ നടത്തുന്ന വീടുകാക്കു് പിൽകാലത്തു് രണ്ടോ നാലോ മാസത്തേക്കു ആവശ്യമുള്ള സസ്യഫലങ്ങൾ സൗജന്യമായി ലഭിക്കാറുണ്ടു്. ഈ രീതിയിൽ എന്നിക്കും ചില സംഭാവനകൾ ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല. യോഗപ്രമാണി തുടങ്ങി ചില്ലറക്കാർ വരെയുള്ള പല വീടുകാരും ഓരോ സാമാനങ്ങൾ കൊടുത്തയച്ചു. എന്നാൽ സംഭാവനയായി കിട്ടിയ സാധനങ്ങളിൽ അധികവും മത്തങ്ങാ ആയിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നു മോഷണപോയ ഇനങ്ങളോടു ആകൃതികൊണ്ടു വലിച്ചു

കൊണ്ടു ഏറ്റവും സാമ്യം ഉള്ളവകൂടിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു് വിശേഷമായി പറയാനുള്ളതു്. “കഭേകോണേകൃതം പാപം കഭേകോണേവിനശ്യതി.” എന്നു പറഞ്ഞ മട്ടിൽ ഞങ്ങളുടെ മത്തൻകായ്കളിൽ അധികവും ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ കിട്ടിപ്പറ്റുന്നു ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു.

അമ്മയുടെ പിണ്ഡം അടിയന്തിരം വീട്ടുകാക്കും നാട്ടുകാക്കും തൃപ്തികരമായവിധം ചെല്ലും ചെലവു് ചെയ്തിട്ടു നടത്തി ചുരുക്കിപ്പിടിക്കുവാൻ ഞാൻചെയ്ത ശ്രമംകൊണ്ടുതന്നെ വിശേഷവുമുണ്ടായില്ല. യോഗപ്രമാണിയുടെ നിർബന്ധം അനുസരിച്ചു തന്നെ ചെലവുകൾ നടത്തേണ്ടിവന്നു. ഞങ്ങളുടെ രണ്ടുകൊല്ലത്തേ നിത്യച്ചെലവിനു് ആവശ്യമുള്ള സഞ്ചെ അന്നു് ഒരുദിവസംകൊണ്ടു് അന്യ കക്ഷികളിലേക്കു പകർന്നു.

പുരോഹിതന്റെ വായു്ത്താരി അനുസരിച്ചു് അമ്മയുടെ പിണ്ഡം ഞാൻ ഉരുട്ടി കുർഭ വിരിച്ചതിന്മേൽ വെച്ചു. പിന്നീട് എള്ളും പൂവും ചന്ദനവും ചേർത്തു രണ്ടു മൂന്നു നീരു കൊടുത്തു. കൈകഴുകി പവിത്രം ഇട്ടു. നിലം തളിച്ചു മെഴുകി പൂവും ചന്ദനവും വിതറി. അമ്മയുടെ നാളും പേരും സംകല്പിച്ചു്, ആവാഹിക്കുകയും ഉദസിരിക്കുകയും തേരേറുകയും പിണ്ഡത്തിന്മേൽ തയിരു കടഞ്ഞു ക്രിയ സമാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പുരോഹിതൻ പത്തുരൂപ്പികയൊടു സമീപിച്ച ഒരു തുകദക്ഷിണയും കൊടുത്തുവെങ്കിലും അതുകൊണ്ടാണെന്നു എന്നിക്കു തൃപ്തിയായില്ല. പിണ്ഡം മുററത്തു വെച്ചു കൈകൊട്ടി. കാക്കയെ കാണാനില്ല! കഷ്ടമേ, അമ്മയ്ക്കു ഇതൊന്നും തൃപ്തികരമായില്ലെന്നു ഒന്നു ഉശഹിക്കേണ്ടതു്? ഏതെങ്കിലും കാക്കയെ വെടിവെക്കുകയും ഉപദ്രവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നായാട്ടുകാരേ അന്നു ഞാൻ ശപിച്ചു. അമർ ഇതുപോലെ പിണ്ഡം ഉരുട്ടിവെച്ചു കൈകൊട്ടി കാക്ക വരുമ്പോൾ വെടി വെക്കാറുണ്ടത്രേ. ഏതായാലും നമുക്കു അതു ഒരു സൈപരക്കേടിനു കാരണമായി. പകുതി പട്ടിണി കിടന്നും ഉപ്പു് അശ്ശേഷം വർജ്ജിച്ചും പത്തു ദിവസം ബലികർമ്മം നടത്തിട്ടും അമ്മയുടെ ആത്മാവിനു ചാരിതാർത്ഥ്യം വന്നില്ലെങ്കിൽ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്? ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു ഞാൻ മുററത്തുനിന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും കൈകൊട്ടൽ പത്തുപതിനഞ്ചു മിനിട്ടു ഇങ്ങനെ തുടർന്നപ്പോൾ രണ്ടു മൂന്നു കാക്കവന്നു പിണ്ഡം കൊത്തിയതു് എന്റെ അമ്മയുടെ അനുഗ്രഹമെന്നു പറയേണ്ടു്. കൃതാരത്ഥം സ്വഹം കൃതാരത്ഥം സ്വഹം.

ആ സന്ദരിയുടെ ഭർത്താവ്.

(തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള)

യോഗസ്ഥലം മുതൽ വീടുവരെ ആ ദമ്പതികൾ ഒരുമിച്ചു കതിരവണ്ടിയിൽ അരമണിക്കൂർ നേരം യാത്രചെയ്തു. അവൾ എന്തൊക്കെയോ ലഘുചിന്തയായി ചിലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു; കട്ടിയെപ്പോലെ ചാപല ആയിരുന്നു. അയാൾ ഒരുക്കരം ഉരിയാടിയില്ല.

അന്നത്തെപ്പോലെ ഒരു മഹാവിജയം അവൾക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ സാധാരണത്തിൽ സിദ്ധിച്ച ബഹുമാതി അസുയാർഹമായിരുന്നു. ആ ദിവ്യമായ സംഗീത മധുരിമയിൽ ഏവരും തന്നത്താൻ മറന്നു; സദസ്സുകോൾമയിർകൊണ്ടു. വിശ്വവിഖ്യാതനായ ഒരു മഹാൻ അവളെ മുക്കുക ഞം സ്മരിച്ചു.

വണ്ടിയിൽ വച്ച് ആ ഭർത്താവ് അവളുടെ ചാപല്യത്തെ രണ്ടുമുന്നവർതിസ്മരിച്ചു. ആഹ്ലാദത്തിൽ മതിമറന്ന ആ സ്ത്രീ അതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിഴലാടിയിരുന്ന വിചാരമെന്തെന്ന് അവൾ കണ്ടില്ല. അയാളുടെ മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മത മനസ്സിലാക്കാൻ ആ സ്ത്രീക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഇതെന്ത്? ഉറക്കം തുങ്ങുന്നോ?”

അവൾ അയാളുടെ കവിളിൽ വിരൽ ഉഴന്നിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

വീട്ടിലെത്തി. അവൾ ഉല്ലാസഭരിതയായിരുന്നു. വണ്ടിയിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങി അവൾ അകത്തേക്കുപോയി. അയാൾ നിരന്ദരനായി വരാനായി ഒരു ഈസിപ്പിയൻ ഇരുന്നു. മുണ്ടുമാറിയിട്ട് അവൾ മടങ്ങിവന്ന് അടുത്തു ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു.

“ഈ മരണം എന്ത്?”

അവൾ അയാളുടെ കരം എടുത്തു മടിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. എന്നിട്ടും അയാൾ മൗനം ഭഞ്ജിച്ചില്ല. അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“ആ തോടി കീഴ്ത്തനം എങ്ങിനെ തിരുന്നു? അതു ഞാൻ പാടിയാൽ നന്നാവുകയില്ലെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്?”

അവൾക്ക് ഒരു മറുപടിയും ലഭിച്ചില്ല.

വൃക്കങ്ങൾക്കു മുക്കളിൽ നാളിത്ത പന്ത്രണ്ട് പ്രത്യക്ഷനായി. അയാളുടെ വിരലുകൾക്കിടയിൽ അവൾ വിരൽ കോത്തു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“എന്തൊരു ചന്ദ്രിക! ഈ ചിത്രം അതിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു”

അവൾ മേശമേൽ ഇരുന്ന വിളക്കു് അണച്ചു. എന്നിട്ട് അയാളിൽ കണ്കോണു ചായ്ച്ച് ഏകാകിയായി ഒരു ചിരി ചിരിച്ചു.

പ്രതിമപോലെ അയാൾ അപ്പൊഴം ഇരിക്കുന്നു.

“അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്താണു് കുറിച്ചു കൊടുത്തയച്ചത്?” അയാൾ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു. “അതോ—അയ്യോ—പിന്നെ ഞാൻ മറന്നു പോയല്ലോ”

അയാൾ അവളുടെ മടിയിൽനിന്നും കൈ പെട്ടെന്നു വലിച്ചെടുത്തു. ആ ബലം പ്രയോഗിക്കലിൽ അവൾ ഒന്നു വീഴുകയും ചെയ്തു. അവൾ അവളുടെ മുഖത്തു് ഒരു ക്ഷണം ദുഷ്ടി ഉറപ്പിച്ചു. അവൾ പിഞ്ഞു.

‘നഗ്നമോകീർത്തനം പാടണമെന്നായിരുന്നു.’

അവളുടെ ചാപലം പെട്ടെന്നു് ഒന്നു് തെങ്ങിയതുപോലെ തോന്നി. ആ ചന്ദ്രനെ അവൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇടക്കിടക്കു തീർത്തു വീക്ഷണങ്ങൾ അവളുടെ മുഖത്തു പതിച്ചിരുന്നു. ആ തെളിഞ്ഞ ചന്ദ്രികയിൽ അവളുടെ നെറ്റിയിലെ അല്പം മാഞ്ഞു കോട്ടം തട്ടിയ ചാന്തു പൊട്ടം പൊൻകവിളിൽ കൂമ്പിയ ഒരു മുഖക്കുരുവുകൂടി കാണാമായിരുന്നു. അവൾ വാർമുടിയിൽ ചൂടിയിരുന്ന പിച്ചിമാലയിൽനിന്നും ഉന്മാദകമായ പരിമളം പ്രസരിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ഓമനപ്പിഴകൾ ചന്ദ്രികയേറു് തിളങ്ങി. അവിടെ ജലം നിൽക്കുന്നുവെന്നു് അയാൾ സംശയിച്ചു.

“രമണി!”

ചില നിമിഷങ്ങൾ അവരുടെ മിഴി

കളിഞ്ഞു. അവരുടെ ചെന്തൊരിടങ്ങളിൽ കരൾ കവരുന്ന ഒരു മരണാസം കളിയാടി.

“ഇതെന്തു കിരളം?”

അവളുടെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു.

“ആ കടലാസെവിടെ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“അതു കീറിക്കളഞ്ഞു.”

നിശ്ശബ്ദമായ അര മണിക്കൂർ നേരം കഴിഞ്ഞു. അവൾ ഏഴുപേരുകൾക്കുപോയി.

* * * * *

യോഗിപ്പോർട്ടിന്റെ കൂടെ അവളുടെ പടം ഒരു പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അവളെക്കുറിച്ചു കവനലോലപമായ ഒരു ലേഖനം എന്തോ ഒരു പലാളായി എഴുതിയിരുന്നു. കേവലം ഒരു അഭിനന്ദനം മാത്രമായിരുന്നില്ല ആ ലേഖനം. ലേഖകന്റെ കലാവാസനയ്ക്കു്, അതിന്റെ അനന്തമായ അനേചലങ്ങളിൽ സൗന്ദര്യ സാക്ഷാത്കാരണമുണ്ടായതുപോലെ തിരുന്നു. ഒരു വിശുദ്ധമണ്ഡലം, പരമാനന്ദത്തിലായ ഒരു അനുരീക്ഷം ആതു വായിക്കുന്നവർക്കു് അനുഭൂതമായിരുന്നു. അവിടെ ആ കോകിലാലാപം മാത്രം പരന്നൊഴുകുന്നുണ്ടു്. ആ ലേഖനം കേവലം ഒരു നിരൂപണം ആയിരുന്നില്ല. ആ ഗാനമാധുരിയിൽ ലയിച്ചു ലേഖകന്റെ വ്യക്തിത്വം നശിച്ചുതുപോലെ തിരുന്നു ലേഖനത്തിൽ വായനക്കാരന്റെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിക്ക് അവളുടെ സൗന്ദര്യം നിഴലാടിക്കാണാമായിരുന്നു.

രമണി ആ കവിതയിൽ ലയിച്ചു തന്നത്താൻ മറന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവ് അവിടെയില്ലായിരുന്ന ആ തക്കത്തിൽ അവൾ അനേകം പ്രാവശ്യം അതു വായിച്ചു.

വയ്യിട്ടു അവളുടെ ഭർത്താവു വന്നപ്പോൾ അവൾ കാടി അടുത്തുവെന്നു. അയാളുടെ ചുമലിൽ കൈ ഇട്ടുകൊണ്ടു അവൾ പറഞ്ഞു.

“ഇന്നത്തെ പത്രത്തിൽ—”

“മതി! എനിക്കു സൈപരം വേണം.”

അയാളുടെ സ്വരം ഒരു ഇരമ്പൽപോലെ തിരുന്നു. അവൾ നടക്കു പിൻമാറി. വാടിയ മുഖത്തോടെ അവൾ ഭർത്താവു സന്നിധിയിൽനിന്നും നിഷ്ക്രമിച്ചു. അവളുടെ ഉൾക്കാമ്പു നീറി.

“രമണി!”

രമണി വീണ്ടും അയാളുടെ മുഖിൽ വിനയ പൂർവ്വം ആഗതയായി. അയാൾക്കു് ഒന്നും പറയാനില്ല. വെറുതെ വിളിക്കുക ആയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

അന്നു ശത്രുക്കളിൽ വച്ച് അ വൾ അയാളുടെ വഷസ്സിൽ ശിരസ്സു പേ ത്ത് അനർഗ്ഗം അത്ര വാളുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

“എന്നെ വിശ്വസിച്ചില്ല. ഈ അ സപത്നതക്കു സംഭവിക്കുമെന്ന്?”

അവളുടെ കരളാലുകൾ അയാളുടെ മാപ്പിടത്തിലെ നിബിഡമായ രോമരാജി കൾക്കിടയിൽ മനമന്ദം ചരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

“എന്റെ രമണി! നീ ഇത്ര സുന്ദരി ആകണ്ടായിരുന്നു.”

* * * * *

അടുത്ത ദിവസം അയൽക്കാരിയായ ഒരു മിത്രം രമണിയെ സന്ദർശിച്ചു.

“രമണി! നീ ഇത്ര നന്നായി ഒരിക്കലും പാടിയിട്ടില്ല” അവർ പറഞ്ഞു.

“അത് എനിക്കും തോന്നി.”

“ആ ലേഖനം—” ആ സ്ത്രീ അത്മ വത്തായി ചിരിച്ചു; അതിലുപരി അവരുടെ നോട്ടം അത്മവത്തായിരുന്നു.

“മാധവി! ആരാണത്?”

“ആ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട.”

മാധവി പഴയതുപോലെ അത്മം കർമ്മമായി ചിരിച്ചു.

“അല്ല. ആരാ അത്,” രമണി വി ണ്ടു ചോദിച്ചു. ലൗജയുടെ ലേശലേശം സ്ഫുരിക്കുന്ന ഒരു മധുര മന്ദഹാസം അവളുടെ വായ്കളിൽ കളിയാടി.

“സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവ്. ഒരു വാ സനാസമ്പന്നനായ കവി. നിന്റെ ഒരു ആരാധകൻ”

“ഓ! മാധവി! കളി പറയാതെ”

“പോ! കള്ളി!”

രമണിയുടെ മുഖം അരുണമാറി.

“മാധവി! ഞാൻ വിവാഹിതയാണെന്ന്?”

“അതിനു ഞാനെന്തു പറഞ്ഞു?”

“ഓ! എനിക്കൊന്നും അറിയില്ല.”

“നീ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുകയില്ലേ?”

“ഇല്ല. നിന്നാണെ അറിയുകയില്ല”

“കള്ളി!—”

രമണി മാധവിയുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു.

“മാധവി ഞാൻ സത്യമായി പറയുന്നു—”

“എന്റെ കൈ തെളിക്കാതെ.”

“നീ എന്താണിങ്ങനെ ചോദിക്കുന്ന ത്? ഞെറ്റിപ്പോകാതെ. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുകയില്ല. എന്റെ ജീവിതം നശിപ്പിക്കാതെ.”

രമണിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

“ആ ലേഖനം വായിച്ചാൽ, ഭൂപർ മായ ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടാണു തോന്നി പോകും.”

“അയ്യോ! മാധവി!” രമണിയുടെ കണ്ണിൽനിന്നും അശ്രുബിന്ദുക്കൾ അടർന്നു വീണു. അവൾ മാധവിയുടെ വാചൊഴി.

“മാധവി എന്നെ നശിപ്പിക്കാതെ എന്റെ ഭർത്താവ്—നീ എന്റെ ആത്മ രികമായ ജീവിതം—നീ നിന്നിറിയുള്ള ജീവിതം—ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല, എനിക്കു പാക്കിൽ പോകുവാൻ കൂടി അനുവാദമില്ലെന്ന്. ഞാൻ പുരുഷന്മാരുമായി സംസാരിച്ചു കൂടാ. എനിക്കു വരുന്ന എഴുത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തിനെ ഏല്പിക്കണം. സൂചിപ്പിച്ചതിൽ തടവിനിൽക്കുന്ന ആവിശ്വാസം—മാധവി! എന്നെതുല്യം തരതെ! ആവാൾ എന്റെ തലയിൽ വീഴാൻ—തലച്ചടിനാരിലാണു് അതു കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇന്നലെയാ പറഞ്ഞു നീ സുന്ദരിയാകണ്ടായിരുന്നു എന്ന്. ഞാൻ ആ കവിയെ അറിയുകയില്ല.”

“എന്നാൽ രമണി! ഇത് തിരുവനന്തപുരത്തെ ഇന്നത്തെ സംസാരമാണു്.”

“എന്റെ ദൈവമേ! അദ്ദേഹത്തിനു് അറിഞ്ഞുകൂടേ ഞാൻ ഭർത്തൃമതി ആണെന്നു്.”

* * * * *

മാധവി പോയിക്കഴിഞ്ഞു രമണി വളരെ കരഞ്ഞു. ആ ലേഖനത്തിന്റെ രണ്ടുവരി വായിച്ചിട്ടു് അവൾ അത് മുതലി കൂട്ടി വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

* * * * *

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഒരു സന്ധ്യ ഹന്തയിൽ ഒരാൾ അവിടെ വന്നു. വാതിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു ആ സന്ദർശകൻ ആണെന്ന് അവൾ നോക്കി. അത് സുമുഖനായ ഒരു യുവാവായിരുന്നു. അയാളുടെ ജീവനുള്ള കണ്ണുകളിൽ ഒരു സന്ദ്രഭം നിഴലിച്ചിരുന്നു. യുവത്വം നിറഞ്ഞു തുടുത്തുത്ത ആ മുഖവും, കരുത്ത കൂട്ടുപരികവും, ചൈതന്യമുള്ള കണ്ണുകളുമെല്ലാം അവയകുതങ്ങളായ ചില സ്തരണകളെ തട്ടി ഉണർത്തുന്നതുപോലെ രമണിക്കു തോന്നി. എവിടെവെച്ചോ ആ ആകർഷകമായ മുഖം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നവൾ സന്ദേഹിച്ചു. അവളുടെ കരൾ അകാരണമായി റുതരരം തുടിച്ചു. അവൾ ഭൂതൃണെ ആഗതന്റെ അടുക്കലേക്കു പറഞ്ഞു.

“കലോത്സവത്തിനു ഞാൻ ക്ഷണിക്കാൻ വന്നതാണു്.” അയാൾ പറഞ്ഞു.

തൊണ്ടയിൽ വെള്ളം വറ്റിയിട്ടെ നവസ്തം അയാളുടെ സ്വരം ഇടറിയിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖം ചുവന്നു.

പൊട്ടിത്തെറിക്കും എന്നു വിധം രമണിയുടെ കരൾ തുടിച്ചു. ഒട്ടനേരം കഴിഞ്ഞു് അയാൾ പറഞ്ഞു.

“എന്നെ ഒരു പക്ഷെ പറഞ്ഞാൽ അറിയുമായിരിക്കും.”

അവരുടെ കണ്ണുകൾ തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു. യുവാവിന്റെ ശിരസ്സു പെട്ടെന്നു നമ്രമായി, അവൾ വാതലിനുള്ളിലേക്കു തല വലിച്ചു.

അവൾക്കു് ആൾ മനസ്സിലായി!

അവളുടെ ശരീരം ആലിലപോലെ വിറച്ചു. അവൾ പാവപോലെ നിൽക്കുകയാണു്. ഒട്ടനേരം കഴിഞ്ഞു് അവൾ ഭൂതൃണെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“നീ പുറത്തിരിക്കുന്ന ആളിനോടു് പാ, അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ വരികയില്ലെന്ന്.”

അവളുടെ ശബ്ദം ഇടുന്നണയായിരുന്നു. ദൃത്യൻ വിവരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പുറത്തുപോയിരുന്ന അവളുടെ ഭർത്താവു് വന്നു. അയാൾ യുവാവിനെ നഖശിഖാന്തം ഒരു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടു് അകത്തേക്കു പോയി.

അവൾ കട്ടിലിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റു. അയാൾ അവളെ തീണ്ണമായി ഒരു നോട്ടം നോക്കി. അവളുടെ റെഞ്ചിടിപ്പു് മനസ്സിലായതുപോലെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

“നീ കരഞ്ഞു. നിന്റെ മുഖം തുടുത്തിരിക്കുന്നു.”

അവൾ ഒന്നു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ വീണ്ടും വരാത്തയിൽ വന്നു. ആ യുവാവു് എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അടക്കുവാൻ കഴിയാത്ത സന്ദ്രഭത്തോടെ പറഞ്ഞു.

“കലോത്സവത്തിനു ക്ഷണിക്കുവാൻ വന്നു.”

ആ നിർഭാഗ്യനായ ഭർത്താവിന്റെ ഉള്ളിൽ അലതല്ലിയ വികാരങ്ങൾ വിവധങ്ങളും ഉൽക്കടങ്ങളും ആയിരുന്നു. ഒരു ക്ഷണം പറയാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. യുവാവു യാത്രപറഞ്ഞു പോയി.

അയാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു; അയാൾ പല്ലുകടിച്ചു. വിരലുകൾ കോത്ത് കൈ തലയിൽ വച്ചു. അവാസാനത്തിൽ അയാളുടെ മുഖം ധൂരമായി.

“രമണി!”

ആ വിളി അത്യാപത്തിലെ അഭയോർത്ഥനപോലെയും ഉച്ചത്തിലും ആയിരുന്നു. അവൾ അവിടെ വന്നു.

“നീങ്ങു! എന്തെല്ലാമാണു സംസാ

രിച്ചത്?" അയാളുടെ കണ്ണിൽനിന്നും അഗ്നിസ്ഫുലിംഗങ്ങൾ പാറി.

"ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല." അവൾ കരഞ്ഞു. അയാളുടെ നോട്ടം അവളെ ദഹിപ്പിച്ചു.

അവൾ തല കുനിച്ചുനിന്നു വിഷി വിഷിക്കരഞ്ഞു.

"നീ കലോത്സവത്തിനു പോയ്ക്കൂടാ."

ആ ആജ്ഞയുടെ വൻഭാരത്തിന് അവളുടെ പിഞ്ചാത്താലു വഴങ്ങി. വീനയപൂർവ്വകവും ബാഷ്പകലുഷവും ആയ ഒരു ചെറുപ്പപ്പൊക്കം അതിനു മറുപടിയായി ഉണ്ടായി.

"ഇല്ല."

'വേണ്ട തേവിടിയാടേ. പത്രത്തിൽ എന്റെ ഭാഗ്യയെക്കുറിച്ച് ആരും എഴുതണ്ട.

അവൾ ഒരു നടുങ്ങി. ഭർത്താവു തന്നെ തല ഉയർത്തി അവൾ നോക്കി. - രമണി!

"ഇനി ഇവിടെ പുരുഷന്മാരെ കണ്ടു പോകരുത്. പോ."

അങ്ങിനെ ആ രംഗം അവസാനിച്ചു.

* * * * *

അടുത്ത ദിവസം ഒരു പ്രമാണം കൊണ്ടുവന്ന് അതിൽ ഒപ്പിടാൻ അയാൾ അവളോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു. അവൾ നിശ്ശബ്ദമായി അതു ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആ പത്രത്തിന് അയയ്ക്കാനുള്ള നോട്ടീസ്സായിരുന്നു അത്.

അവളുടെ കണ്ണുകൾ എപ്പോഴും നനഞ്ഞിരുന്നു. ആ മുഖം വാടിയ താമരപ്പൂപോലെയായിരുന്നു. പ്രസന്നത പോയ്ക്കിട്ടു. ദീപ്തിശാസത്താൽ തപ്തമായ ആ ജീവിതം ദാരുണമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവൾ വാവിട്ടു കരയും. കലോത്സവം പോടിപോടി നടുക്കുന്നു. പല വലിയ ആളുകളും അവളെ അന്വേഷിച്ചു വന്നു.

സന്ധ്യവേളകളിൽ അവൾ വീണ എടുത്തുവെച്ചു പാടും. ആ ഗാനങ്ങൾ വിഷാദാത്മകങ്ങളായിരുന്നു. 'ഈ ജീവിതം ജീവിക്കത്തക്കതല്ല. ഇവിടെ സുഖമില്ല' എന്നായിരുന്നു ആ കുററുഗാനങ്ങളുടെ സന്ദേശം. അവ പലപ്പോഴും കണ്ണിരിൽ നനഞ്ഞതും ആയിരുന്നു.

അടുത്ത വീടുകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ താമസിച്ചിരുന്നു. സന്ധ്യക്ക് അവർ ഒരുമിച്ചു കൂടും. പാമ്പന്മാർ റോഡിൽനിന്നു പോകും. ഇങ്ങിനെ അവിടെ ഒരു ചെറിയ ജനക്കൂട്ടം പതിവായി ഉണ്ടായിരുന്നു.

അവളുടെ ഭർത്താവ് അവളെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ഇനി മേലാൽ നീ പാടിത്തൂട."

"ഇല്ല"

അവൾ പിന്നിട്ടു പാടിയില്ല.

അന്നൊരു ദിവസം അവൾ അവളുടെ മനോഹരമായ തലമുടി ചീകിക്കെട്ടി ഒരു മുല്ലമാലപൂടി. അവൾ ഒരു ചായ്വുപൊട്ടു തൊട്ടു. കാമുകനുവേണ്ടി ഒരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന കാമുകിയെപ്പോലെ അവൾ അന്നു പ്രസന്ന ആയിരുന്നു. ആ ഭർത്താവു അവളെ ഒട്ടനേരം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു.

"രമണി! ആ മാല അങ്ങു എടുത്തു കളയൂ. നിന്റെ തലമുടിയെ നീ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഇന്നാൾ തല കോതുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ തോന്നിയതാണ്"

ഒരുക്ഷണം അവൾ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. അടുത്ത നിമിഷം അവൾ തലമുടി അഴിച്ചു ആ മാല എടുത്തു.

"ആ പൊട്ടു തുടച്ചുകളയൂ."

പുടകുത്തുവെക്കുണ്ട് അവൾ പൊട്ടു തുടച്ചു.

"നീ ഒരുങ്ങി നിൽക്കണ്ട."

"ഞാൻ ഒട്ടും ഒരുങ്ങിയിട്ടില്ലല്ലോ."

"ഉം."

എന്നിട്ടും അവൾ ജീവിച്ചുപോന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ ഇന്നും സജീവവും ആകർഷകവും തന്നെ ആണ് എങ്കിലും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിൽ ഒരു കാപട്യം അവയുടെ ചലനത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും. ആ നിഷ്ക്കളങ്കത പോയ്ക്കിട്ടു. അവയുടെ സ്ഥാനത്തു രമസ്യം കടിയേറി. അവൾ ജീവിതം പഠിച്ചു. ചിലപ്പോൾ അങ്ങു്. ദൂരത്തേക്ക് അവൾ നോക്കാറുണ്ട്. ആ കണ്ണുകൾക്കു നവ്യമായ ഒരു പ്രകാശവും അപ്പോൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അവളുടെ മുഖം പൂർവ്വധികം പ്രസന്നമാകും. അത് ഒരു ക്ഷണനേരമേ നിൽക്കാറുള്ളൂ.

രമണി പിന്നിട്ട മാല ധരിച്ചിട്ടില്ല. പൊട്ടിട്ടില്ല; ആരേണുമാ അണിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം അവൾ കളിയാടി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

'ഈ താലികൂടി ഞാൻ അഴിച്ചു പെട്ടിയിൽ വെച്ചുക്കളോ?

പെട്ടിയിൽ അവളുടെ വിലയേറിയ സാരികളൊന്നും ഒരു ദിവസം കാണുവാനില്ലായിരുന്നു. അവൾ സന്ദഭ്രമം ഭർത്താവിനോടു ചോദിച്ചു.

"എന്റെ സാരികൾ എവിടെ?"

"അവ ഞാനെടുത്തു."

"എന്നിട്ടെന്തു ചെയ്തു."

"ഒരിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു."

"എന്തിന്?"

ഞാൻ പറഞ്ഞതാണു വീരലാശി നീ ഒരു സാരി ഉടുത്തുകൊണ്ടു് ഇന്നലെ സായാഹ്നത്തിൽ മേട്ടപ്പാവിൽ നിന്നു."

ഉപയോഗിച്ചിട്ടാണു ഇന്നു ജീർണ്ണിക്കേണ്ട എന്നു വിചാരിച്ചു് അവൾ ധരിച്ചുപോയി. അവളു സ്ത്രീയല്ലേ? പുറത്തു പോകുവാൻ അനുവാദമില്ല. വീട്ടിലെങ്കിലും അവ ഉടുത്തുകൂടണം!

അവളുടെ മുണ്ടുകൾ ഒരു വക്രിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ സാധാരണ വീട്ടുവേഷത്തിൽ നിൽക്കുന്നതാണ് കൊള്ളാവുന്നതെന്നു പറയാറുണ്ട്."

"ആരു പറയാറുണ്ട്?"

അവൾ അയാളുടെ മുഖത്തു് തുറിച്ചുനോക്കി.

* * * * *

അവൾ വളരെ വാത്സല്യമായി സംരക്ഷിച്ചുപോന്ന തലമുടി, കളി കഴിഞ്ഞു് അഗ്രം കെട്ടി പിന്നിൽ ഇട്ടിരിക്കുക ആയിരുന്നു. അപ്പു് അങ്ങിനെ തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ചുരുണ്ടു മുട്ടുകവിഞ്ഞു് കിടന്നിരുന്നു. പുറത്തുപോയിരുന്ന അയാൾ പടി കടന്നപ്പോൾ ആ കേശപ്രവാഹമാണു കണ്ടതു്. അയാൾ ഒട്ടനേരം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവൾ അതിനെ ലാളിക്കുന്നതു് അയാൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

"രമണി!"

അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"ഉം. ഒന്നുമില്ല."

* * * * *

അന്നു അർദ്ധരാത്രിയിൽ അവൾ, തലമുടിയിൽ ആരോ പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു എന്നു തോന്നി ഉരുങ്ങിപ്പോന്നു. അയാൾ ഒരു പ്ലാതകനെപ്പോലെ കയ്യിൽ കയ്യികയുമായി നിൽക്കുന്നു. മെത്തയിൽ ആ ഭാരമേറിയ തലമുടിക്കെട്ടു കിടക്കുന്നു. അവൾ തല തുപ്പിനോക്കി.

"ഹോ! ഡ്രോറി" അവൾ ആക്രോശിച്ചു. അയാളുടെ തുരകണ്ണുകൾ കൊലപാതകിയുടേതു പോലെ വട്ടം കുറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ പല്ലുകടിച്ചു നിന്നു തുളു.

"അതു നിനക്ക് ആപത്താണു രമണി! ആ തലമുടി. അത് ഇത്ര സുന്ദരമെന്നു് ഞാൻ ഇന്നാണു കാണുന്നത്. അത് പലരേയും ആകർഷിക്കും."

അല്ലനേരം നീണ്ടുനിന്ന സാഹസ്യമായ ഒരു നിശ്ശബ്ദത.

"അതു ഇനിയും വളരും. ആ ഭാഗ്യവാൻ അന്ന് അതിൽ വീരലാശി കോളു് കൊള്ളു്."

അവൾ ഒന്നുപൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവളുടെ മുഖത്തെ നിന്ദ ഒരുത്തനും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതല്ല. അവൾ അമ്മി.—

"ഭ...ത്താ...വു്!"

ഒന്നാം സാർ .

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യഭ്രാന്ത്.

(കയ്യൻ തെയ്യടവിൽ ബി. ഏ. ബി. എൽ)

കൃഷിത്തെ ലക്കത്തിൽ ഒന്നാംസാറിന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളെ പരാമർശിച്ചിരുന്നല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തെ പലവിധപരാക്രമങ്ങളും വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒരൊറ്റ സഭവംകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. പറന്നുകാലത്ത് “അസാമാന്യനായ” ഒരുപന്യാസകർത്താവ് എന്ന നിലയിൽ സാർ സഹപാഠികളുടെയും അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും ഉള്ളിൽ അനുമോദനങ്ങൾക്ക് പാത്രീഭൂതനായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ പ്രശസ്തിപീഠത്തിൽ ഉപവിഷ്ണുനാക്കിയത് ഒരൊറ്റ ഉപന്യാസമാണത്രെ.

ആസൂത്രണം തയ്യാറാക്കി ഉപന്യാസം ചമയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ നമ്മുടെ ഒന്നാംസാറിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപാഠികളെയും അഭ്യസിപ്പിച്ചു. ദൃഷ്ടാന്തമായി സത്യം എന്ന വിഷയമെടുത്തു. സത്യം എന്നാൽ എന്ത്, സത്യം ഉണ്ടായാലുള്ള ഗുണങ്ങൾ, സത്യം ഇല്ലാത്താലുള്ള ദോഷങ്ങൾ, സത്യവാദികൾക്കും അസത്യവാദികൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ വിഷയവിശകലനം ചെയ്ത് അദ്ധ്യാപകൻ ഉപന്യാസം രചിച്ചു കാണിച്ചു. അനന്തരം സ്റ്റേഫൻ, ദയ, സ്വരാജ്യസ്റ്റേഫൻ മുതലായ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും കട്ടികളെക്കൊണ്ട് ഉപന്യാസം എഴുതിച്ചു. ഗുരുനിദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ചു തന്നെ നമ്മുടെ ഒന്നാംസാറും എഴുതി രസികൻ ഉപന്യാസങ്ങൾ. മത്സരപ്പരീക്ഷയിൽ തനിക്കുതന്നെ ഒന്നാംസ്ഥാനം ലഭിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രവചിച്ചു. “ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും” ഇതായിരുന്നു മത്സരപ്പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള വിഷയം. തന്നെ ജയിക്കാൻ ആരുമില്ലെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി സാർ എഴുത്തു തുടങ്ങി. അനവധി കടലാസുകൾ നിറച്ചു. ഒരുദിവസം ഒരു ഉററിയ ചിരിയോടുകൂടി “ഏറ്റവും നല്ല ഉപന്യാസം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പരീക്ഷകൻ അതു ക്ലാസ്സിൽ വായിച്ചു. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെതന്നെ പ

രസിക്കുന്നതും എഴുത്തുകത്തിലും പ്രയോഗിക്കേണ്ടതാണെന്നും അങ്ങിനെ ഓരോരുത്തരും ഭൂപ്രതിഷ്ഠയും ചെയ്തുകൊണ്ട് മാത്രമേ കൈരളി പുഷ്പപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നും മറ്റുമൊണ് ഒന്നാംസാറിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുമുണ്ട്.

സാറിനെ സാഹിത്യഭ്രാന്ത് ബാധിച്ചത് ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കു ശേഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു; ഒരു ദിവസം അതിരാവിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃദ്ധനായ അച്ഛൻ മുടിപ്പുതച്ച് തീയും കാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സാർ കയറിപ്പോയി പറയുകയാണ്. “ഹേ പിതാവേ ഇപ്പോൾ മായ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ വരുന്നിതാപമേറുകൊണ്ട് അലസനായിരിക്കുന്നത് ഏറ്റവും അനഭിലഷണീയംതന്നെ” വയസ്സൻ കാര്യമൊന്നും ഗ്രഹിക്കാതെ പുത്രനെ മിഴിച്ചു നോക്കി. അയാൾ പറഞ്ഞതെന്തെങ്കിലും കട്ടെ; ഹേ പിതാവേ എന്നുള്ള സംബോധനയാണ് വൃദ്ധൻ തീരെ രസിക്കാത്തത്. പട്ടിണിയും പച്ചാസവും സഹിച്ച് മകനെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടാൽ അയാൾക്ക് ഉദ്യോഗം കിട്ടുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗസുഖം അനുഭവിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന വൃദ്ധൻ പുത്രന്റെ പതിവില്ലാത്ത സംബോധന കേട്ടപ്പോൾ അളവറ കോപവും താപവും ഉണ്ടായി. അയാൾ വടിയും ഓങ്ങിക്കൊണ്ട് ചാടി. “എടാ ധിക്കാരി അത്രയ്ക്കായോ.” ഒഴിഞ്ഞുമാറിയതുകൊണ്ട് സാറിന് വടിയുടെ രുചി അറിയില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ സാഹിത്യസേവനം തുടരുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

സ്നേഹിതന്മാരുമായി സംഭാഷണം നടത്തുമ്പോഴും സ്വപത്തിയുമായി സൈവരസല്ലാപം ചെയ്യുമ്പോഴും ഒന്നാത്തരം ഗീർവാണം തന്നെയാണ് സാർ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. “സുഹൃത്തേ, സഖാവേ, മിത്രമേ” എന്നൊക്കെയാണ് അദ്ദേഹം സ്നേഹിതരെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത്. സാറിന്റെ സാഹിത്യധാരണി “ആസ്വദിക്കാൻ” ആയിത്തന്നെ ചിലർ അടുത്തുകൂടാറുണ്ട്. പക്ഷെ, അവർ ഉള്ളുകൊണ്ടു ചിരിക്കുന്നതും മാറിനിന്ന് സാറിനെ പരിഹസിക്കുന്നതും ആസരസ്വതി ഭക്തൻ അറിയുന്നതേയില്ല. വീട്ടിലുള്ള കൊച്ചുകുട്ടികൾപോലും ‘ഓഷിച്ചുഗ്രാമ്യഭാഷ’ ഉപയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിക്കുന്നതല്ല. നാക്കു തിരിയാത്ത പിഞ്ചുപൈതങ്ങൾ വല്ലവരും “അമ്മിഞ്ഞി” എന്നോ “ഉമ്മാക്കാൻ” എന്നോ വല്ലതും പറഞ്ഞുപോ

കൂക്കുവിളികളും മുഴങ്ങി. ഗതി കെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും എന്ന് തലക്കെട്ടെഴുതിയിട്ട് ഒന്നാംസാർ ഭംഗിയായി ഒരു ആസൂത്രണം ചമച്ചിരുന്നു. ൧, പുലി പുല്ലു തിന്നുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? ൨, പുല്ലു തിന്നുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ. ൩, തിന്നാത്താലുള്ള ദോഷങ്ങൾ. ൪, ഏതെല്ലാം പുല്ലുകളാണ് പുലി തിന്നുന്നത്. എന്നിങ്ങനെ ഒരു പത്തുപതിനഞ്ച്!! അതിനുശേഷം കടിച്ചാൽ ചൊട്ടാത്ത പദങ്ങൾ ചേർത്തിരിക്കി ഒരു നെടുങ്കൽ പ്രബന്ധം. ‘മാജ്ജാരവർഗ്ഗപ്രമുഖന്മാരായ സിന്ധവ് വ്യാഖ്യാനം മുതലായ വസ്തുഗുരൂഷ്വര (ഏ എന്നല്ല സാർ എഴുതുന്നത്) നാരേക്കാൾ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനം പുലിക്കും അടവികളിൽ ആയത്തമയ്ക്കിട്ടുണ്ട്..... പുലിയുടെപ്രധാനഭക്ഷണം പുല്ലുവയ്ക്കോലും മാണെന്ന് ജഗൽ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ..... ഗുണഭോജനംകൊണ്ടുള്ള പ്രധാന ഗുണം ആ ഗുരൂശ്വരന്റെ കക്ഷിസാപുണ്ണമാകുമെന്നുള്ളതു തന്നെ..... പുലി ഗുണഭോജനം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ക്ഷുൽപീഡയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു സുവിദിതമാണല്ലോ.” ഇങ്ങനെ അനവധി പേജുകൾ എഴുതിയിട്ട് സാർ ഒരു ഗുണപാഠവും കണ്ടുപിടിച്ചു. “പുല്ലു” അത്യന്തം ആരോഗ്യപ്രദമായ ഒരു ഭക്ഷണപദാർത്ഥമാണെന്ന് ഈ ഗുരൂശ്വരൻ നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു.” സഹപാഠികളുടെ കൂക്കുവിളി ഒട്ടവസാനിച്ചപ്പോൾ അദ്ധ്യാപകൻ പറഞ്ഞു. “നമ്മുടെ (ഇന്നാൻ) പുല്ലു തിന്നാത്തത് കന്നുകാലികളുടെ ഭാഗ്യമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ.

ചെറുപ്പകാലം മുതലേ നമ്മുടെ ഒന്നാംസാർ ഒരു സാഹിത്യപ്രണയിയാണ്. എപ്പോഴും നല്ല ഭാഷയിലെ സംസാരിക്കുവൂ; എഴുത വൂ എന്നൊക്കെ നിഷ്പ്രയുക്ത കൂട്ടത്തിലാ ഓ അദ്ദേഹം മലിനമായ ഗ്രന്ഥഭാഷ ഏല്പുവരും വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഒരോ വ്യക്തിയും സംസ്കൃത സങ്കല്പിതമായ തനിമ ഹിതും തന്നെ

യാൽ ഉടനെ സാർ തെറ്റുതിരുത്തുകയാ
യി. “ഹേ, തെറ്റു, തെറ്റു, അങ്ങനെ
പറയരുത്. സ്കന്ദം എന്നു പറയൂ.” അല്ലെ
ങ്കിൽ “ഭൂതം എന്നു പറയൂ.” സാറിന്റെ
സരസ്വതി പ്രണയം!

ഒന്നാംസാർ പല സമ്മേളനങ്ങളിലും
പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരും പറഞ്ഞിട്ടി
ല്ലെങ്കിലും അദ്വിതീയനായ ഒരു പ്രാ
സംഗികൻതന്നെ ആണെന്നാണ് അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഒരിക്കൽ ഒരു
സ്രീസമാജത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്ക
തു കേൾക്കാൻ ഇടയായി. “എട്ടാം പൊട്ടം
തിരിയാത്ത” കുറെ നാടൻ പെണ്ണങ്ങളു
ടെ സമ്മേളനമായിരുന്നു അത്. ആ പ
ച്ചക്കോട്ടം ധരിച്ച് വലിയ ഇഡലിപോ
ലെയുള്ള റിസ്ടറവാച്ച് എല്ലാവരും കാ
ണത്തക്കപോലെ കൈത്തണ്ടിയിൽ തു
ക്കിയിട്ടുകൊണ്ട് സാർ പ്രസംഗം തുടങ്ങി.
“അാഗ്നാനന്ദങ്ങളെ” എന്നുള്ള സാറി
ന്റെ പ്രാരംഭം കേട്ടപ്പോഴെ സദസ്സു
ല്ലാം വായു പിളർന്ന് കണ്ണു മിഴിച്ചു. അ
തുഭൂതപരതന്ത്രമായി ഇരിപ്പായി. കടഞ്ഞെ
ടുത്ത സംസ്കൃത പദങ്ങൾതന്നെ കൂട്ടി
യിണക്കി സാർ പ്രസംഗം തുടർന്നു. സോ
വിയറു—ജമൻ ബന്ധം, പശ്ചിമസമ
രമം, അമേരിക്കൻ നിഷ്പക്ഷതാനി
യമം, ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രശ്നം
മുതലായ ഗൌരവവിഷയങ്ങളും, ഹിറാൾ
ർ, ചേംബർലയിൻ, സ്റ്റാലിൻ, മുതലായ
രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരും അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പ്രസംഗത്തിൽകിടന്നു കഴുത്തുമറി
യുന്നു. സദസ്സുരുടെ അമ്പരന്ന നോട്ടം ക
ണ്ടാലറിയാം ഇതൊക്കെ അങ്ങാടി മരു
ന്നാണോ പച്ചമരുന്നാണോ എന്നുപോ
ലും അവർക്കു രൂപമില്ലെന്നും ഒരക്ഷരം അ
വർക്കു തിരിയുന്നില്ലെന്നും ഒന്നൊന്നുമണി
ക്കൂർ നേരത്തെ കണ്ണുക്കുടത്തിനുശേഷം
പാലുകുടിച്ച് പൂച്ച ചുണ്ടുനക്കി രസിക്ക
ുന്നതുപോലെ യോഗത്തിൽനിന്നു പുറത്തു
ചാടി മാറിനിന്ന് തന്റെ ഓരോ ചൊ
ഴികളും ഓർത്ത് അദ്ദേഹം ആനന്ദിക്കുവാ
ൻ തുടങ്ങി. ആ മുഖത്തെ കൃതാർത്ഥത
ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെയായിരുന്നു. ഒരു
സ്നേഹിതനോടു് സാർ പറയുകയാണ്,
“പ്രസംഗം പൊടിപൊടിപ്പനായിരുന്നു
എന്ന് എനിക്കു തന്നെ അറിയാം പ
ക്ഷേ ഈ കഴുതകൾക്കു് അതു മനസ്സിലാ
യിക്കാണുമോ എന്തോ” ആരാണ് കഴുത,
സാരോ സദസ്സരോ?” സാറിന് ഒരു സ്വ
ഭാവമുണ്ട് എവിടെ പ്രസംഗിക്കുവാൻ
പോയാലും താൻ മുൻപ് പ്രസംഗിച്ചിട്ടു

ള്ള സന്ദർഭങ്ങളെയെല്ലാം ഉദ്ധരിച്ചുകൊ
ണ്ട് ഒരു മുഖവുര തട്ടിമുളിക്കും. മുഖവുര
മുക്കാലേ അരയ്ക്കാലം ശേഷം പ്രകൃതം
ഒരു പ്രസംഗവേളയിൽ “പരേതനായ അ
ദ്ധ്യക്ഷരേ, നസ്രാണികളെ, നായന്മാരെ, മ
ഹതിമഹാത്മാരെ, കോഴഞ്ചേരിക്കാരെ എ
ന്നു് അദ്ദേഹം സംബോധന ചെയ്തതായി
കേട്ടുകേൾവിയിലുണ്ട്. വാസ്തവം അറിഞ്ഞു
കൂടാ.

ഒന്നാംസാറിന്റെ വീട്ടിൽ കെരപി
നമാത്രധാരിയായ ഒരു ബാലൻ വേലയ്ക്കു
നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവനോടും നമ്മുടെ
സാർ തനിസാഹിത്യം മാത്രമേ പ്രയോ
ഗിക്കാറുള്ളൂ. “ഹേ ബാലാ, മറയ ശിരോ
മണി, താവക അപരാധങ്ങൾ അക്ഷന്ത
വ്യങ്ങളും ബഹുലങ്ങളുമായിരിക്കുന്നു. അ
വയെ ആവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം ഭവാനു് ക
ഠിനശിക്ഷകൾക്കു പാത്രീഭൂതനാകുമെന്ന്
ഇതാ താക്കീതു നൽകിക്കൊള്ളുന്നു.”

പാഠശാലയിലും ഒന്നാംസാറിന്റെ
രീതി ഇതിൽനിന്നും ഒട്ടും വ്യത്യസ്തമല്ല.
നാലാംക്ലാസിലും മറ്റും ഒന്നാതരും സം
സ്കൃതപ്രഭാഷണങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം ത
ട്ടിമുളിക്കുന്നത്. കൊച്ചു കുട്ടികൾക്കു പദ
ങ്ങളുടെ അർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാ
ണ് ഏറ്റവും വിചിത്രം. പാഠനം=അ
ദ്ധ്യയനം. കാഠിന്യം=ഉഗ്രത, അഗ്രം=ശി
ർഷം; ഈ വിധത്തിലാണ് സാറിന്റെ
പോക്ക്. ചില്ലറ പദ്യങ്ങളും മറ്റും വ്യാ
ഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സിൽ
പ്രസംഗിക്കുന്നതുകേട്ടാൽ മലയാളം ഐ
ശ്വരികവിഷയമായി എടുത്തിട്ടുള്ള എം.
എ. വിദ്യാർത്ഥികളാണോ അവിടെയിരി
ക്കുന്നതെന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകും.
“ഹേ വിദ്യാർത്ഥി, ഹേ അദ്ധ്യപതാവേ”
എന്നൊക്കെയാണ് സാർ കുട്ടികളെ സം
ബോധന ചെയ്യാറുള്ളത്. മറ്റുള്ള അദ്ധ്യാ
പകന്മാർക്കും ഒന്നാംസാറിനെ വളരെ ഭയ
മാണ്; കാരണം അദ്ദേഹം എപ്പോഴും
റൂളിന്റെ മുന്നയ്ക്കു നിൽക്കുന്ന ഒരു മനു
ഷ്യനാണ്. വിദ്യാഭ്യാസകോഡ് മുഴുവ
ൻ അദ്ദേഹത്തിന് നാവിൽ പാഠമാ
ണ്. ‘കോഡ് ൩൭-ാം വകുപ്പും പ്രകാരം
നിങ്ങളുടെ അപേക്ഷ അനുവദനീയമ
ല്ല. കോഡനുസരിച്ച് താങ്കൾ മന്ദം
സിച്ചത് അനുചിതമായിരിക്കുന്നു’ എന്നീ
പ്രകാരം എഡ്യൂക്കേഷൻ കോഡിനെ അ
ടിസ്ഥാനമാക്കിയെ അദ്ദേഹം സഹയദ്ധ്യാ
പകന്മാരോടു സംസാരിക്കാറുള്ളു.

ഒരിക്കൽ ഞാൻ സാറിനോടു ചോ
ദിച്ചു. ‘സാരെ നിങ്ങളുടെ സഹോദരിയു

കൈരളികോശം

അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമായ
ഒരു അഭിനവനിഘണ്ടു.
സമ്പാദകൻ,
വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ് തിരുവല്ലാ.
വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിനുപരമാനന്ദപ്രദീപം
ശബ്ദശാസ്ത്രകുശലന്മാരായ അനേകം
വിഖ്യാത പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിഘണ്ടുക്ക
ളും മറ്റു പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധി
ച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.
പഴയ മലയാളപദങ്ങൾക്കും അന്യ
ഭാഷാപദങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം അനുബ
ന്ധങ്ങൾ.
മലയാളികളുടെ നിത്യോപയോഗ
ത്തിന് ഇത്രയും പറ്റിയ നിഘണ്ടു ഇതു
വരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
ഒന്നാത്തരും മുഴുക്കാലിക്കോ ബയൻറു്.
ക്രൈസ്തവ സൈസിൽ മുന്തൂറു വശങ്ങളോ
ളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വില ൧൪ ക.
സമ്പാദകനോടു ആവശ്യപ്പെടുക.

ആത്മപ്രകാശിനി.

വേദപഠനത്തിന്നും ആത്മീയജീവാ
ഭിവൃദ്ധിക്കും ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്പെടുന്ന
ഒരു ഉത്തമ ക്രൈസ്തവമാസിക. കേരള
ത്തിലെ പല മഹാത്മാർ ഇതിൽ ലേ
ഖനങ്ങൾ എഴുതിവരുന്നു. വരിസംഖ്യ
ആണ്ടിൽ ഒന്നേകാൽ രൂപമാത്രം.
മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ, ആത്മപ്രകാശിനി
പുത്തൻകാവു്, ചെങ്ങന്നൂർ.

ടെ വിവാഹം അടുത്തില്ല. ആവശ്യത്തി
ന് കറിക്കാകളും മറ്റും കിട്ടിയോ” എ
ന്ന്. സാർ തെളിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ട് തു
ടങ്ങി. സേഖാവേ, ഭാരതഭൂമിയുടെ നന്ദ
നോദ്യാനമായി പരിലസിക്കുന്ന, ഈ ധ
ർമ്മഭൂമിയിൽ ഫലമുലാദികൾ നിഷ്പ്ര
യാസം ലഭിക്കുന്നതാണെന്ന് താങ്കൾ ഇ
തേവരെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെ? മമഭവനാന്തി
കെയുള്ള കടളിവനത്തിൽ—” മറുപടി
പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു മുമ്പേ ഞാൻ എ
ന്റെ ജീവനുകൊണ്ടു കുന്നു എന്നു പറ
ഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

പുസ്തകാഭിപ്രായം.

വാൾവാവിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി.

ഗ്രന്ഥകാരൻ. മാത്യു. എം. കഴിവേലി ബി. എ. എൽ. റി. വില അണ. ൮.

ഉത്തമമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമപ്രയോജനം യഥാർത്ഥമായ ഹൃദയ സംസ്കരണമാണ്. ഇന്ന് നിലവിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം, ബുദ്ധിശക്തിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനൊപ്പം ഹൃദയത്തെ സംസ്കരിക്കുന്നില്ല എന്ന ചിന്തകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സർവ്വപ്രധാനമായ ഈ നൂതനപരിഹരിക്കണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന് ഒരു സമുലപരിവർത്തനം വരുത്താതെ കഴിയുകയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസവിചിന്തകന്മാരെ വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഓപ്ഷൻമാണിത്.

ഇന്ത്യയിൽ, ഇംഗ്ലീഷുഭരണാധികാരികളാൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി, പാശ്ചാത്യസാഹിത്യവും ശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള അഭിലാഷത്തിൽ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിന് സാക്ഷ്യമില്ല. ഏതു രാജ്യത്തും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൗലികസിദ്ധാന്തം ഒന്നതന്നെയാണെന്നിരുന്നാലും അവയെ പ്രയോഗിച്ച പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിൽ ദേശകാലോചിതങ്ങളായ ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമായി വരുന്നു. ആകയാൽ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം കേവലവൈദേശികമായ ഒരു 'ചട്ടക്കൂട്ടിൽ' ഇരുങ്ങിയിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കിയ ഭാരതത്തിലെ ദേശഭക്തന്മാർ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുള്ള മുറവിളി മുഴക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറെക്കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യങ്ങളാണ്, ശാന്തിനികേതനം, സഞ്ചർമതിആശ്രമം, ഗുജറാത്ത് വിദ്യാപീഠം മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾ.

'വാർദ്ധാവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി' എന്നൊരു ശബ്ദം കുറച്ചുകാലമായി നമ്മുടെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. വിശ്വവന്ദ്യനായ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ഹൃദയരതാകാരത്തിൽ വിളഞ്ഞ ഒരു വിശിഷ്ടരത്ന

ചിരി-സിദ്ധൗഷധം

ആരോഗ്യത്തിനും ആയുർദൈർഘ്യത്തിനും.

അയാൾ അന്നു രാത്രിയും വളരെ താമസിച്ച് വീട്ടിൽ വന്നു. ഭാര്യക്കുറിയായിരുന്നു ഇയാൾക്കു ഭൂതങ്ങളിലും പ്രേതങ്ങളിലും വലിയ വിശ്വാസമായിരുന്നെന്ന്. വിളക്കുകളെല്ലാം അണച്ച് തലവഴിയെ ഒരു വെള്ളവസ്ത്രം മൂടിപ്പുതുച്ച് അവർ വാതുക്കൽ ചെന്നു നിലയായി. അയാൾ കടന്നു വരുന്നതുകണ്ട് അവർ വല്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: - 'അകത്തു കടക്കരുത്.' ഞാൻ ഭദ്രകാളിയാണ്.

അയാൾ ഒരു തെളി, പറഞ്ഞു - 'ദൈവമെ! എന്റെ ഭാഗ്യം! ഞാൻ വിചാരിച്ചു എന്റെ ഭാര്യയാണെന്ന്.'

മജിസ്ട്രേട്ട് - ഹേ! നിങ്ങളുടെ മകൻ മൈനറാണ്; എങ്കിലും എന്റെ മുമ്പിൽ മോഷണക്കാരനായ ചുമത്തി ആറാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണ് പോലീസുകാർ കൊണ്ടുവരുന്നത്. അവൻ നിങ്ങൾ നല്ലവഴി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാത്തതെന്ത്?

കുട്ടിയുടെ അമ്മൻ - പൊന്നെണ്ണമാനനെ; എത്രയോ പ്രാവശ്യം ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടും ആ കുഴത പോലീസിനു പിടി കൊടുക്കുന്നു.

'നീ ഇന്നലെ കാണിച്ച അധികപ്രസംഗത്തിന് നിന്റെ അമ്മൻ നിന്നെ അടിച്ചില്ലേ?' 'ഇല്ല, അമ്മൻ പറഞ്ഞു എന്നെ അടിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കു വേദന. ഉണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വേദന അമ്മനുണ്ടാകുമെന്ന്'

'നിന്റെ അമ്മൻ വളരെ സ്നേഹമുള്ള ആളാണ്ല്ലോ'

'അതുകൊണ്ടല്ല; അമ്മന്റെ വലതു കൈ വാതം മൂലം തളൻ കിടക്കുകയാണ്.'

മാണിത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, "ശാരീരികവും, മാനസികവും, ആദ്ധ്യാത്മികവും ആയി മനുഷ്യനിലും ശിശുവിലും ഉള്ള ഉത്തമാശയങ്ങളെ വ്യാപകമായി നിർമ്മിപ്പിക്കുകയാകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം" എന്നുള്ള ആശയത്തിന്റെ രൂപവികാസമാകുന്ന വാർദ്ധാപദ്ധതി. ഈ പദ്ധതിയുടെ സാമാന്യസ്വരൂപമെന്തെന്ന് ആംഗലഭാഷാനഭിജ്ഞരായ മലയാളികളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ഗ്രീമാൻ മാത്യു. എം. കഴിവേലി അവർകൾ ആഗ്രഹിച്ചതിന്റെ മനോരഞ്ജകമായ ഫലമാണ് പ്രകൃതഗ്രന്ഥം. ഭാരതീയ വിദ്യാഭ്യാസം, വാൾവാപദ്ധതി, മഹാത്മജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങൾ, വാർദ്ധാപദ്ധതിയുടെ മൗലികതത്വങ്ങൾ, അധ്യാപകന്മാർ എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചുദ്ധ്യായങ്ങളിൽ, ഈ ഗുരുതരമായ വിഷയത്തെ വിഭജിച്ചു വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

'ഏയ്! നിങ്ങൾ എന്റെ തൊപ്പിയുടെ പുറത്താണിരിക്കുന്നത്'

'എന്ത്! നിങ്ങൾക്കും പോകാൻ ഗൃഹിതായോ?'

കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവം സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാനും ഭർത്താവും ആയി വരുന്നെടുകേവേൾ കൈ കഞ്ഞുങ്ങളെ വെളിയിൽ അയച്ചു കളയും.'

'അതാണ് നിങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ എപ്പോഴും ആ മൈതാനത്തിൽ കാണുന്നത്.'

ഭർത്താവ് - 'യുവതികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട തത്വങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകം നീ നമ്മുടെ മകൾക്കു കൊടുത്തുവോ?

ഭാര്യ - 'ഉവ്വ്'. അവർ അതിൽ പത്തു പന്ത്രണ്ടു സ്ഥലത്തു പിശകുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും, രണ്ട് അദ്ധ്യായം കൂടുതൽ ചേർക്കാനുള്ള വിവരങ്ങൾ എഴുതി ഗ്രന്ഥകർത്താവിനയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ജഡ്ജി-നിനക്കു മൂന്നുമാസത്തെ തടവുകൊടുക്കു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രതി-സങ്കടമാണേ. ഞാൻ വിവാഹിതനാണ്. ജഡ്ജി- ശരി. ആരമാസം.

പ്രതി-ഒരു കൊല്ലമെങ്കിലുമായില്ലെങ്കിൽ യജമാനനേ! ഞാൻ വിഷമിച്ചുപോകും.

'അപ്പൂപ്പനെത്ര വയസ്സായി'

'ആറിയൊന്നു കണ്ടേത!'

'കുളിയാക്കാരെ. 101 പനിയുടെ ഡിഗ്രി കണക്കാണല്ലോ.'

വാർദ്ധാപദ്ധതിയേപ്പറ്റി അറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കും എത്രയും ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണിതെന്നു പറയാൻ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. ഈ പദ്ധതിയുടെ മൂലരൂപമായി മഹാത്മജി വാർദ്ധാകാൻഗ്രൻസിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഏതപിഷയകമായി, ഇംഗ്ലീഷിൽ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന പ്രബന്ധശകലകളെ തേടിപ്പിടിച്ചു സമാഹരിക്കുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം പ്രശംസനീയംതന്നെ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്യരീതി പ്രായേണ നിദ്രാഷവും ലളിതവുമായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രേയസ്സിനെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഏതൊരാളും ഈ അമൂല്യമായ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

ഡാക്ടർ എ. നോപാലപിള്ള

എൽ. ഐ. എം. (മദ്രാസ്)

ഫിസിഷൻ & സർജൻ. തൊടുപുഴ - തിരുവിതാംകൂർ.

സ്രീകളുടെ മഹാഭാഗ്യം!!

സിദ്ധഗർഭമൃതം.

ശർഭപ്രസവസംബന്ധമായ രോഗങ്ങളാലും (Uterine diseases) ആത്മവസംബന്ധമായ ക്രമക്കേടുകളാലും ദുരന്തദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന സ്രീകൾക്ക് ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹം! എല്ലാവിധരക്തക്കുരുതിയും രക്തസ്രാവത്തിലും All forms of Haemorrhages & bloodlessness വിശേഷിച്ചു ശർഭിണികളെ പ്രസവത്തിനു മുൻപും പിൻപും ബാധിക്കാറുള്ള രക്തക്കുരുതി, പാണു, വിളർച്ച Bloodlessness & anaemic conditions വിഷമജ്വരം, രക്തസ്രാവം, യോനിസ്രാവം; ഇവയ്ക്കും പറ്റിയ സിദ്ധശുദ്ധമാകുന്നു. അത്യാർത്തം, വേദനയോടുകൂടിയ ആത്മവ്രം, രക്തപിത്തം, മുതലായവയിൽ അത്യന്തം ഫലപ്രദം. ദീർഘകാലം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതും രക്തപ്രസാരം തീരെ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതുമായ പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഓജസ്സും ആത്മവശുദ്ധിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു മറ്റു ഔഷധങ്ങൾ തേടി പോകേണ്ടതില്ല. സ്രീപുരുഷഭദ്രമണ്ഡലം ഉപയോഗിക്കാൻ ഈ ദിവ്യശുദ്ധം അനേക പച്ചമരുന്നുകളും അമൃലദ്വലികളും ഉരുക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകരീതിയിൽ തയ്യാർചെയ്ത ചേർത്തു പാകപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

൧൩ ഔൺസുകുപ്പി ൧-ഷ് വില ൨ രൂ. ൨൪ ഔൺസുകുപ്പി ൧-ഷ് വില ൨ രൂ. ൧൨ ണ.

N. B. ഈ സിദ്ധഗർഭമൃതം നൂ മാസക്കാലത്തേക്കു യഥാക്രമം കുപ്പി ൧-ഷ് ൪-൦ വ്യ-൦ അണവിതം കുറച്ചു വിൽക്കപ്പെടും.

കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യം!

മാതാവിന്റെ സൗഭാഗ്യം!!

കരപ്പൻ ഗുളിക.

ഇതു കൈകണ്ട സിദ്ധശുദ്ധമാണെന്നു ഉറപ്പുതരുന്നു!

തീക്കരപ്പൻ, കഴിക്കരപ്പൻ, തുടങ്ങിയ ൧൮ തരം കരപ്പനും തത്സംബന്ധമായ അജീർണ്ണം, മരട്ടി, പനി, നീര്, ചൊറി, ചിരഞ്ജ, മലമൂത്ര തടസ്സം മുതലായവയ്ക്കും ഒരു ദിവ്യശുദ്ധം. കൂടാതെ ബാലപീഡ, ബാലഗ്രഹണി, ശുദ്ധ മുതലായ ബാല്യകാലത്തിലെ മിക്ക രോഗങ്ങളേയും ശമിപ്പിച്ചു ഈ ഗുളിക പൂണ്ണസുഖത്തെ കൊടുക്കുന്നു. അരുചിയില്ലാത്തതും ജീരകവെള്ളത്തിലോ ശുദ്ധജലത്തിലോ മോരിലോ ഈ ഗുളികസേവിക്കാവുന്നതുമാണ്.

൨൭ ഗുളിക അടങ്ങിയ കുപ്പി ൧-ഷ് ൮ ണ.

൭൦ ഗുളിക അടങ്ങിയ കുപ്പി ൧-ഷ് ൧൪ ണ.

ഒരു കുപ്പി!

ഒരു വൈദ്യൻ!!

സിദ്ധതൈലം.

എല്ലാവിധമുറിവുകളും കരപ്പനും അശ്വസ്സും സംബന്ധിച്ചുള്ള ചൊറി ചിരഞ്ജുകളും പൂക്കുടി കുഴിനഖം നീക്കുട്ട് ചെവിപ്പൊട്ട് മുതലായതുകളും വ്രണം, പൊള്ളൽ, പലവിധ ശരീരവേദന എന്നിതുകളും ഈ തൈലം നിശ്ശേഷം മാറുന്നു.

൧ ഔൺസുകുപ്പി ൧-ഷ് ൩ ണ.

൪ ഔൺസുകുപ്പി ൧-ഷ് ൧൨ രൂ. ൪ ണ.

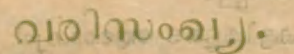
മേല്പറഞ്ഞ ഔഷധങ്ങൾ ഡാക്ടറന്മാർ, വക്കീലന്മാർ തുടങ്ങിയ പല മഹത്വിമാന്മാരുടെയും വിലയേറിയ സർട്ടിഫിക്കറ്റു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

കൂടാതെ എല്ലാവിധ ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു ഇവിടെ വിൽക്കുന്നുണ്ട്. മൊത്തക്കച്ചവടക്കാർക്കും ഏജൻറന്മാർക്കും കമ്മീഷൻ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ബ്രഹ്മൽ കസ്തുർച്ചിദിഗുളിക ഡസൻ ൧-ഷ് ൧൨ രൂ. ൧൨ ണ. കസ്തുർച്ചിദിഗുളിക ഡസൻ ൧-ഷ് ൧൪ ണ.

ഒരിക്കൽ പരീക്ഷിക്കുവിൻ!!

**THE OLDEST AND THE MOST WIDELY CIRCULATED
ILLUSTRATED MONTHLY ON THE WEST COAST**

കാലം	രണ്ടാം	മു	ന
കാലം	മൂന്നാം	മ	വ
കാലം	നാലാം	ര	വ

പരസ്യകൂലി.

ഒരു പ്രാവശ്യം മൂവൻ പേജ് ൧൦ ൫

ଆରମ୍ଭ ୩

കാൻ പേജ് ൩

മഹാപ്രാവിശ്യം മുഴുവൻ പേജ് ൧൦൦

അനുപേജ് ൫൦

മാനേജർ, ഭാഷാപ്രൊഫഷിണി

പുളിക്കുഴി—തിരുവാല്ലാ

തിരുവിതാംകൂർ